

KNIHA — DARČEK

ISBN 978-80-570-3413-1

Vážení príjemcovia,

dostali ste sa k darčeku—knihe, o ktorý možno ani nestojíte, ale v tom prípade sa môžete inšpirovať basketbalom. Dôvod, prečo túto e-knihu posielam takýmto nevhodným spôsobom, je ten, že niektoré nedoriešené záležitosti by sa mali dostať na verejnosť a utuľovať by sa nemali v záujme celej spoločnosti, nielen zainteresovaných jednotlivcov. V súčasnosti sa mnoho hovorí o potrebe nápravy a reforme súdnej moci a sú vedené spory, či sa majú sudcovia a prokurátori podrobovať verejnej kontrole. Táto kniha potvrdzuje, že je to nanajvýš nutné. Môžem o tom podať hodnovernú informáciu z vlastnej skúsenosti, preto som napísal knihu blogov s tematickým zameraním na tento problém, ktorú v renovovanej forme posielam širokej škále príjemcov ako darček k Vianociam. Pôvodne som mal v úmysle poslať len link, z ktorého by sa dala kniha stiahnuť, avšak momentálne zahaproval portál na to určený a knihu posielam celú. Dávam možnosť stiahnuť bezplatne ešte aj ďalšiu knihu (pokiaľ to portál dovolí). Obsahovo korešponduje so zaslanou knihou a je preložená aj do českého jazyka (zásluhou mojej netovej priateľky z Ostravy, ktorá pre vás vyhotovila aj môj pohyblivý pozdrav v súbore GIF). Ďalšiu knihu prikladám nezištne ako bonus pri tejto príležitosti, hoci je z inej sféry a je určená pre tých, ktorým je výkon práva egal, ale by im mohlo padnúť vhod bližšie sa oboznámiť s odbornou literatúrou o písme a jeho tvorbe. Záujemca si ich môže stiahnuť zadarmo jednoduchým postupom (kliknutím na uvedené linky, udaním svojho e-mailu a následným kliknutím na poslaný link alebo jeho prekopírovaním do adresového riadka svojho prehliadača). Pokiaľ by portál odmietol knihy vydať (lebo sa z neznámych dôvodov momentálne zasekol), počkajte po sviatkoch, kedy sa pán portálový technik na problém pozrie a vyrieši ho. Môžete tie e-knihy poslať ako darčeky svojim blízkym a k svojmu novoročnému pozdravu môžete pripojiť aj môj pozdrav, ak sa s ním stotožníte a uznáte za vhodné, tak ho jednoducho prepošíte cakomprask. A ešte malinku poznámku na záver: Neočakávam spätnú väzbu, už som ju dostal v podobe opakovaného vydieračského hackerského útoku na môj počítač, a preto ruším komunikáciu pomocou neho. Tento môj darček beriem ako „labutiu pieseň“. Prišiel som k záveru (ako to z poslanej knihy vyplýva), že v tejto republike to aj tak nemá cveka. Verím, že väčšina adresátov, ktorých som mal dosiaľ v kontaktoch, knihu prijme bez frflania.

Ahoj, a prípadne fajn počítanie.

Knihy „Nežná kamufláž a Baťo“ v slovenskom i českom jazyku „sa dajú stiahnuť z portálov (pokiaľ sa rozhodnú neblokovať) kliknutím na linky:

<http://www.1000knih.sk/obchod/nezaradene/nezna-kamuflaz-a-bato1>

http://www.mediafire.com/file/aoei4050yvvlfy/Nezna_kamuflaz_a_Bato-cz.pdf/file

Odbornú učebnicu o tvorbe písma schválenú MŠ SR je možno si stiahnuť z linku:

<http://www.1000knih.sk/obchod/ucebnice-skripta/pismo-a-kaligrafia>

Citát na inšpiráciu:

**„Sú aj horšie zločiny než pálenie kníh.
Jeden z nich je nečítať ich.“**

Joseph Brodsky

Voľakedy nás presviedčali, že kniha je najlepší priateľ človeka. Dnes má väčšina ľudí iné priority a knihy nečíta. Nepovažuje ich za priateľov. Ide o to, kam sa zaradiť.

Motto:

*Ak sloboda slova niečo znamená,
tak to je právo hovoriť ľuďom to,
čo nechcú počuť.*

George Orwell

Vážení čitatelia,

dostala sa Vám do rúk reeditovaná e-kniha a ako titulná strana naznačuje, je to darček. Je na Vás, čo s ním urobíte. Dar môžete odložiť, vyhodiť a pokiaľ ide o knihu, môžete ho dokonca prečítať. Nepresviedčam Vás, že stojí za to, ale, ako sa hovorí, darovanému koňovi nepozerať na zuby. Knihy môžu mať tiež zuby.

K napísaniu tejto knihy blogov ma nevedli literárne ambície, ale snaha podať svedectvo cez osobné skúsenosti a zážitky, ktorými som musel v tejto republike prejsť a poukázať na stav v akom sa tá adovaná republika nachádza. Neberte ju ako dehonestáciu štátu a vlastenecky žijúcich ľudí v ňom, ale ako pravdivú výpoveď občana, ktorý cítil potrebu svoje svedectvo podať ďalej v duchu vyššie uvedeného motta, a tak ukázať, ako je v tejto republike s občanom manipulované prostredníctvom mocenských orgánov a jej represívnych zložíek. Ako sú v tomto štáte cez falošné vlastenectvo všelijakých hochštaplerov občania podvádzaní, klamaní, zneužívaní, okrádaní a aj trestaní. V štáte, v ktorom je problém dosiahnuť spravodlivosť na súdoch a kde polícia nie je na to, aby radových občanov chránila, ale pokutovala, prípadne na nich nahrála komplot, ako sa to stalo v mojom prípade. Nemusíte s mojimi názormi súhlasiť, ale pokiaľ by tak bolo, prajem Vám príjemné čítanie a aj pobavenie. Knihu môžete bez problémov preposielať svojim známym a podávať toto svedectvo ďalej, za čo Vám budem vďačný.

S úctou

Dušan Vaňo

Obsah

Predhovor	6
Mal istý bývalý slovenský premiér pravdu?	10
List Justínke	14
Diskusný príspevok	17
Vládeme – zvyknite si!	22
Klamanie je zločin	28
Naša starobylosť je ohrozená	30
Čo je v živote dôležité?	32
Čerpame z dejín	33
Talentoovaný a skúsený politik	34
Matica slovenská prežije	35
Neoslavujme 28. október	36
Český prezident urobil faux pas	38
Smrť Štefánikova	40
Prečo sme to vlastne rozdelili?	47
Originálna triáda pána premiéra	52
Neprezývajte nášho pána premiéra žochárom	54
Za tú našu slovenčinu, za tie naše haleny	56
Ešteže tu máme našu vedu	62
Ako podnikat?	66
Najlepší Slovák na svete	69
Demokracia alebo domakaračija?	72
Kedy skončí stredovek?	76
Nehaňte naše súdy	79
Chvála našej inteligencii	83
Kedy sa človek stáva človekom?	85
Ako sa stať politikom?	88
Zbohom Európa	92
Čaká nás ružová záhrada	98
Milujem Slovensko	102
Čo sa zmenilo?	105
Slová a nič len slová	111
Nedá mi to... ..	113
Závet	117
Vyňaté z korešpondencie	121
(List pánovi prezidentovi Kiskovi, dva listy pani ministerke spravodlivosti Kolikovej, list pani prezidentke Čaputovej)	

Kliknite na názov článku, do ktorého sa chcete dostať, alebo otvorte po stiahnutí „Záložky“ (ikona v rohu obrazovky) a pomocou nich si môžete vybrať kapitolu.

Predhovor

Nemal som nikdy ambíciu písať knihy. Dopadlo to však inak. V zamestnaní som sa zaoberal písmom, a keď ma vyzvalo ministerstvo školstva ešte za bývalého režimu, aby som napísal pre nich učebnicu o písme pre stredné školy s umeleckým zameraním, výzvu som prijal a tú úlohu, i keď trochu oneskorene, som splnil.

Myslel som si, že písачky mám za sebou, lenže už počas tej nežnej revolúcie som si všimol, že ide o podvod a lož vyhráva nad pravdou a spravodlivosťou, a tak som sa rozhodol proti tomu niečo robiť. Keďže som mal k dispozícii starý rozmnožovací stroj vyradený z armády, začal som vydávať malý občasník, ktorý mi mal v tom ťažení pomôcť a znovu som sa ocitol v písáčkách až po uši. Nielen ja, ale aj iní občania mesta využívali túto možnosť, keď mali potrebu sa vyjadriť proti všivárňam, čo sa u nás začali diať, lebo okresný týždenník po komunistoch rýchlo zhrabli hraboši, aby na nich nikto nemohol v nich niečo napísať. Nebudem to tu rozvádzať, lebo opísal som to v mojej druhej knihe, kde píšem o tej nežnej kamufláži.

Pomerne zavčasu som prišiel k záveru, že kamufláži sa nedá zabrániť, lebo to sa nedarilo ani veľkým novinám. Väčšina ľudí noviny nečíta, nemajú čas a čítanie im robí problém. Z takých sa grupujú voliči a tí sú v politike dôležití, lebo rozhodnú, kto bude vo vláde. Tí vo vláde potom rozhodnú, kto bude viesť políciu, aj tú tajnú, súdy a prokuratúry a ich zamestnanci sú spravidla vždy ochotní sa vláde revanšovať za tie honosné sinekúry. Ich prvoradou starosťou je dohliadať, aby nikto neobťažoval ich dobrodincov z vlády a blízku kamarilu. Na tom princípe štát funguje, preto si vytvorili vlastný štát, aby im do toho systému nikto nešparchal.

Moje noviny šparchali, tak sa stalo, že jedného môjho dopisovateľa odsúdila sudkyňa v Topoľčanoch na pokutu dvakrát stotisíc korún za to, že napísal článok, v ktorom opísal privatizáciu traktorového závodu v Topoľčanoch. Malý článok formátu A4 v náklade dve tisíc výtlačkov a pani sudkyňa ho ošacovala na takú horibilnú sumu len preto, lebo dvaja privatizéri nemohli kvôli článku spať. Či bol ten článok pravdivý, to sudkyňu nezaujímalo, ale je zrejme účelovitá so zameraním na privatizérov. Ja som bol v tej dobe neustále ťahaný k vyšetrovateľovi na žandársku stanicu, aby som obhajoval svoje písачky, čo sa nepozdávali iným privatizérom a lokálnym papalášom. Mal som však vždy dôkazy overené a svoje písачky som obhájl. Lenže, keď majú papaláši k dispozícii vládne represívne inštitúcie, bolo by nelogické to nevyužiť proti nepohodlnému pisáčkovi a jeho trochárskemu plátku. Mali predsa k dispozícii skúsených borcov z minulého režimu na komploty proti živlom a tak na mňa nahrali komplot pomocou maníka, ktorého mali v hrsti za nejaký hlúpy čin, čo

vykonat. Už som to dopodrobna opísal na viacerých miestach, ale výsledok tej špinavej hry je taký, že ma odsúdili za skutok, ktorý som dokázateľne nemohol spáchať a ani som ho nespáchal.

Ja som sa do tej hry musel nechtiac zapojiť aspoň na začiatku (celá procedúra trvala 13 rokov), aby som chránil mladých ľudí, ktorí boli do hry vmanevrovaní políciou a tí mladíci netrpeli za to, že ja som písal a vydával noviny. Pritom tí vypatlanci od súdov i polície vedeli, že to je len komplot, napriek tomu to dotiahli do konca. U policajtov sa ani moc nečudujem, tam vládne podriadenosť a musia sa rešpektovať príkazy od vrchnosti, za čo sú odmeny a povýšenia. Jeden, čo viem, že sa podieľal na prípade, sa stal potom generálom a prezidentom policajného zboru, kde organizoval elitnú zločineckú skupinu s poprednými mafiánmi, za čo sa dostal dočasne aj do väzby, o čo sa pričínila nová vláda. Len neviem dnes, jak to dopadne, lebo nová vláda, čo sľúbila nápravu, blbne medzi sebou, možno sa rozpadne a nastúpia starí vládni harcovníci, čo tu roky lumpárčili a generál pôjde ďalej robiť neplechu do polície. Musím však podotknúť, že väčšina policajtov sa chovala voči mne férovovo, ale z tých sa nestali generáli.

Neviem však, prečo takéto móresy prevládajú aj u sudcov. Tam vládne čileky vraj nezávislosť. Ja som však počas tých trinástich rokoch videl len to, že tam vládne nezávislosť od zdravého rozumu. Nechcem teraz upriamovať pozornosť na hlavnú sudkyňu v prvostupňových pojednávaniach *JUDr. L.K.*, ktorá odmietala akékoľvek dokazovanie. Jej stačilo, že som sa pôvodne k činu prihlásil a o ničom inom nechcela nič vedieť. Nechcem sa ani rozpisovať o jej kolegovi *JUDr. Š.Hr.*, ktorý zmaril môj pokus o *Obnovu konania* neuznaním utajeného svedka, ktorého použili policajti na moju kompromitáciu. Zrejme zo solidarity k svojej kámoške, čo viedla hlavné konania a prizval si ju do svojej rozhodovacej poroty. Nechce sa mi ani spomínať na svojráznu postavu z najvyššieho súdu *JUDr. Š. Ha.*, ktorý zamietol bez pojednávania moje *Dovolanie* so zdôvodnením, že keď nižšie súdy usúdili, že netreba dôkazy, na to majú zákonné právo a nemám sa preto čo dovolávať. Treba ale uznať, že nemal čas, aby sa zaoberal takým ničotným prípadom, lebo práve sa chystal založiť vlastnú vlasteneckú politickú stranu a kandidovať za prezidenta republiky.

Mal by som však aspoň malú zmienku hodiť na plác o odvolacom sudcovi z toho najvyššieho súdu *JUDr. Joz. Ka.* Ten odmietol ako predseda senátu akékoľvek dôkazy, ktoré som uviedol na štrnástich stranách môjho *Odvolania*. Tie zhrnuté fakty v ňom jasne naznačovali, že som inkriminovaný skutok so svojimi technickými ani kvalifikačnými danosťami nemohol vykonať. *Odvolanie* už spomínaného maníka (nazvime si ho v našom prípade trebárs *J. Krivan*), čo v rézii polície zohral v tej tragikomédii hlavnú postavu vo vedľajšej role utajeného svedka, vôbec nezobral vedúci poroty odvolacieho súdu *JUDr. Joz. Ka.*

do úvahy. Krivan vo svojom *Odvolaní* na NS SR jasne a jednoznačne uviedol, že svoje doznanie a obvinenie mojej osoby podpísal pod nátlakom policajtov a niekoľkokrát tam zdôraznil, že ja som ten skutok neurobil, nebol som ho ani po technickej stránke schopný zvládnuť a prakticky tým potvrdil moju nevinu. Viackrát to písomne predtým potvrdil aj v zápisniciach vyšetrovateľovi. Potom mu policajti zorganizovali fiktívnu smrť a pravdepodobne ho zaevidovali ako chráneného svedka, a tak svoje nové svedectvo už nemohol potvrdiť. Odvolací sudca *Joz.Ka.* tie fakty a argumenty akosi prehliadol!!! a *pôvodný* rozsudok potvrdil. Zdôvodnil to tým, že som sa k činu *pôvodne* priznal, J. Krivan *pôvodne* svedčil proti mne a dodatočné moje dôkazy a výpovede sú len na to, aby som sa vyhol *pôvodnému* trestnému postihu. *Pôvodne* ohromne dobrý sudca to bol, však potom si ho dali na funkciu zastupujúceho generálneho prokurátora. Asi aj u tých sudcov existuje niečo také ako odmena za *pôvodné* zásluhy.

Pán zastupujúci generálny prokurátor (*pôvodne* sudca) využil svoje schopnosti aj v tejto novej funkcii a urobil tlačovku, keď sa zasadil o to, aby prepustili policajtského papaláša z kolúznej väzby, kde sa ocitol za to, že zobral pár desiatok tisíc eurov na úplatkoch a takéto praktiky neštimovali s programovým vyhlásením novej vlády, ktorá si zobrala za cieľ zlikvidovať korupciu štátnych zamestnancov. Oslobodzujúci verdikt domnelých korupčníkov zdôvodnili z Generálnej prokuratúry tak, že nebolo dostatok dôkazov. Svedčili len traja(!) komplici, ktorí sa k činu priznali, a to sa nedá vziať ako relevantný dôkaz. Medzi nami občanmi snáď nie je nikto, kto by pochyboval, že policajti, štátni úradníci a politici berú, kde sa len dá. Aj keď len mizerných pár stotisíc euračov, a to bez verejných dôkazov, odtlačkov prstov a stôp DNA. Však čo je to proti tým, čo brali milióny pri privatizáciách? Pán generálny prokurátor však nebude taký odľud, aby takýchto trochárov neprepustil z väzby a zrušil na nich obžalobu. Má na to právomoc a nad ním stojí už len pánbožko.

V mojom prípade to bolo iné. Tam dôkazy jasne boli za mnou. Rozdiel je ale v tom, že ja som nemal za sebou šéfa parlamentu a predsedu vládnej strany, ako mal jeden z tých policajtov. S tým páni z generálnej prokuratúry musia kalkulovať, ako už tu bolo uvedené. A tá nová vláda, čo mala zámer vyčistiť tú Augiášovu maštal', aj tak sa asi rozpadne, možno príde po predčasných voľbách tá bývalá, čo nás roky okrádala, len sa pretvarovala, že je pronárodná a pritom bez zábran koketovala s korporátnou politikou. Treba sa zichrovať pre každý prípad aj u nej. To dá rozum, ten prokurátorský nevynímajúc.

Ako vidíte, milí čitatelia, život v tejto krajine je značne komplikovaný a zahmlený. Ja som ho chcel trochu objasniť, a preto som sa obrátil na niektorých renomovaných novinárov, ale tí majú svoje vlastné pole pôsobnosti. Však to sledujete v novinách a nemôžu, čo nemôžu. Majú svojich mecenášov a tí nepustia. Preto napriek môjmu nedostatku ambícií písať knihy som napísal

okrem tej odbornej učebnice ešte niečo, aby som aspoň zanechal o tých lotrovinách svedectvo a trochu sa z toho slovne vyvracal. Treba to svedectvo zanechať pre budúce generácie, čo sa to tu dialo. Aby vedeli, že vlastenectvo sa nekonalo, spravodlivosť nezvíťazila nad lžou, ale na scénu sa vyrútila kopa gaunerov oháňajúcich sa falošnou vlastenečnosťou, a tú dobu riadne zagebrili. Klamali a podvádzali o histórii i o súčasnosti a bežných radových ľudí okrádali. Robili si z nich prču a nahrávali na nich habadúry. Ja viem, že to nemá účinkov písať, však to aj tak každý pozná, ale nedá mi to. Píšem o tom v tejto knižke blogov súvisiacich s danou témou.

Môj prípad by nemal byť odložený do naftalínu, lebo sa to môže stať pri takýchto vládoch, súdoch a policii každému z vás. Demokracia nie je nič iné než kontrola moci. Aj tej tretej, do ktorej sa nasáčkovali nevolení sudcovia a prokurátori. Nie sú to žiadni ľudia s anjelskými dispozíciami, ale ľudia, ako sú aj tí, ktorých súdia. Mám s tým vlastné skúsenosti a dosvedčujem to vo svojich písankách. Títo nám však bohorovne prehlasujú, že nad nimi už nikto nie je a ich rozhodnutia sú neodvolateľné, ako to vyhlásil nový generálny prokurátor, ktorý nepustil na svoju tlačovku novinárov z neprajných novín a nechal ich stáť na chodníku pred tlačovou sálou. Mnohí zadubenci mu za ten nehorázný čin tieskali, že správne blbých novinárov odstavil. Súdruh prokurátor, aj tí zadubenci by si mali však uvedomiť, že kontrola moci v demokracii je od nás občanov a novinári, nech sú, akí sú, ale sú poverení zastupovať nás všetkých. A tí rafani v sinekúrach sú povinní sa zodpovedať za svoje habadúry na nás. Toto sa však u nás masovo porušuje všetkými doterajšími vládami. Ja som podnikol približne asi miliónjedna pokusov zistiť z môjho prípadu aspoň to, čo sa stalo s manikom J. Krivanom, pomocou ktorého nahráli na mňa komplot. Či ho evidujú vo svojej databáze ako utajeného svedka. Stačilo odpovedať na to množstvo dotazov jednoznačnou odpoveďou, ale ani nová vláda, o ktorej som si myslel, že jej ide o nápravu, mi tú jednoznačnú odpoveď nedala. Nejde tu však len o konkrétny prípad porušenia práv občana, ale aj o ľudskej neľudskosti, pokrytectve a hlúposti. O tom táto útlá kniha je.

Mal istý bývalý slovenský premiér pravdu?

K napísaniu tohto článku ma primälo vyjadrenie istého bývalého slovenského premiéra v médiách, že za jeho vlády nebol perzekvovaný žiadny novinár. Keďže niekdajší jeho najbližší spolupartajník tvrdil, že pán premiér používa lož ako pracovnú metódu, dalo by sa teoreticky pochybovať, či to tak naozaj bolo.

V čase ich vládnutia som vydával v Topoľčanoch malý lokálny občasník TRŇ, v ktorom som si dovoľil napísať ja alebo i iní pisatelia čo-to o spôsoboch ich vládnutia so zameraním najmä s dopadom na náš región. Môj priateľ a pomerne úspešný podnikateľ tam napríklad uverejnil svoj názor na privatizáciu závodu na výrobu a opravu poľnohospodárskej techniky. Dvaja vtedajší privatizéri toho závodu sa z článku cítili takí dotknutí na svojej ctihodnosti, že nemohli spávať, a tak zažalovali autora za strašnú morálnu ujmu a finančnú satisfakciu. Pani okresná sudkyňa súcitila s dotknutými privatizérmi a bravúrne odsúdila autora článku na pokutu dvakrát stotisíc korún, aby sa mohli privatizéri konečne vyspať. To nebolo všetko. Keďže podnikateľ sa vzpíeral a podnikal všelijaké politické protiakcie naďalej, naši mocní hlaváči, ako to u nás majú vo zvyku, spojením sudcov, okresného prokurátora, úradníkov na pozemkovom úrade a daňovom úrade spochybnili vlastníctvo pozemku, na ktorom si podnikateľ celkom legálne postavil prevádzkové haly. V banke mu zablokovali účet, nemal prístup k úverovým zdrojom a nemohol prefinancovať zákazky, ktoré sa mu naskytili zo zahraničia. Smerovalo to ku krachu a nemohol zaplatiť zamestnancom ani dane. To je dobrý dôvod nepohodlného podnikateľa a kritika zažalovať, a tak z neho urobiť ekonomického kriminálnika a odsúdiť ho na nepodmienečný trest. Tak sa aj stalo!

Aj keď spomínaný autor-podnikateľ nebol doslova profesionálny novinár a s prižmúrením očí by sme mohli dať zapravdu tomu istému bývalému slovenskému premiérovi, ale mnohí si pamätajú, ako sa vtedy sem-tam prihodilo, že nejakému novinárovi zhorelo auto pred barákom, dostal nakladačku od neznámych ľudí, vychádzali vybielené stránky novin len s veľkým nápisom ZNEPOKOJENIE. Pisali sa zákony na postih neposlušných novinárov a vydavateľov a nejaký Wiliam Orme posielal všelijaké demarše a Výbor na ochranu novinárov umiestnil toho istého bývalého slovenského premiéra do prvej desiatky nepriateľov tlače v širom svete. To je len malá pripomienka pre tých, ktorí majú enormne vyvinutú časť mozgu, kde sa sústreďuje krátkodobá pamäť a pán istý bývalý slovenský premiér sa spolieha vo svojich vyhláseniach na takých. Aby som však nepísal svoj blog len o veciach, ktoré sú všeobecne známe, napíšem niečo aj o mne a mojom prípade.

V roku 1997 bol na mne vykonaný komplot zo strany našich demokratických štátnych orgánov a ja som bol obvinený, že som tlačil falošné zahraničné bankovky. Stalo sa tak na základe mojej výpovede, že tie bankovky som tlačil ja osobne. Pred mojou výpoveďou mi vyšetrovatelia ukázali zápisnicu s výpoveďou riaditeľa jednej reklamnej agentúry Jara Krivana. (Meno nie je autentické kvôli ochrane osobných údajov.) Ja som sa rozhodol po uvážení s jeho zápisnicou stotožniť a svojou výpoveďou som sa sebaobvinil v zhode s jeho výpoveďou, i keď to nebola pravda. Urobil som tak preto, že Krivan nahovoril určitých ľudí, aby mu pre jeho zahraničného zákazníka vyrobili falzifikáty. Medzi nimi bola do toho komplotu zatiahnutá i osoba mne rodinne blízka a nechcel som, aby ona i ostatní mladí ľudia, ktorí sa na výrobe falzifikátov podieľali v réžii niekoho mocného od polície a cez nastrčeného Krivana, išli do väzenia. Až neskôr som sa dozvedel, že Krivana prichytili pri platení falošnou päťstokorunačkou v obchode a po dohode s policajtni sa podvolil urobiť na mňa komplot s prisľubom, že ho z toho policajti vysekajú.

Tak som sa dostal do vyšetrovacej väzby spolu s Krivanom a niekoľkými komplicmi, ktorých Krivan zatiahol na pokyn polície do distribúcie falzifikátov. Podľa pôvodného obvinenia som bol vyšetrovateľom označovaný ako šéf organizovaného falšovateľského gangu, hoci som jej členov nepoznal a nikdy som s nimi neprišiel do kontaktu. Pridali mi aj tie Krivanove päťstokorunačky a zopár obvinení, ktoré so mnou neboli vôbec prediskutované a nemal som možnosť sa k nim vyjadriť, len ma postavili pred hotovú vec.

Vyšetrovacía kolúzna väzba trvala tri roky (vtedy to viac nebolo možné) a vyznačovala sa tým, že sa nekonalo žiadne vyšetrovanie ani konfrontácie a ja som nemal tú česť sa zoznámiť do konca väzby ani s členmi môjho gangu. Vyšetrovací spis bol uzavretý až po vyše mesiaca, čo som sa dostal z väzby a samozrejme s takmer pôvodným nezmyselným obvinením zo začiatku vyšetrovania. Odsúdený som bol až po ôsmich rokoch po vypustení z väzby, čo je zaujímavé najmä z toho hľadiska, že sa znovu dostala do vlády garnitúra, ktorá tu vládla v čase spáchania komplotu. Zdržovalo sa to všemožným spôsobom. Odvolací súd v uznesení potvrdil, že ja som sa na zdržiavaní nepodieľal a mal som naopak snahu tú frašku ukončiť súdnym rozhodnutím, pretože som neveril, že by som mohol byť odsúdený za skutok, ktorý som dokázateľne nemohol spáchať a ani som ho nespáchal. V našich slovenských súdoch však také maličkosti, ako je dokazovanie viny vyplývajúce zo zákona, neberú do úvahy, hoci ja som na tom neustále trval, ale načo by to robili, keď som sa priznal, naše výpovede s Krivanom sa zhodovali, tak *kakaja raznica* by povedal tovariš Višinskij za čias Stalina, ktorý bol presvedčený, že osobné priznanie je najlepší dôkaz.

Jaro Krivan sa súdnych jednaní ani raz nezúčastnil a bol odsúdený v neprítomnosti. Vo svojom odvolaní na Najvyšší súd SR niekoľkokrát zdôraznil, že ja som falzifikáty netlačil, ani som ich so svojimi technickými možnosťami nemohol tlačiť, lebo ako môj zákazník bol s nimi oboznámený a k svojej výpovedi proti mne bol donútený policajnými vyšetrovateľmi, keď mu predložili hotovú zápisnicu a on ju musel len podpísať. Tak to bolo doslova napísané v tom jeho odvolacom spise. Sudcovia na najvyššom súde skonštatovali, že to vyhlásenie, ktoré napísal vo svojom odvolaní, a ktoré ma fakticky zbavovalo viny, nemožno brať do úvahy, lebo Krivan stihol asi mesiac pred odvolacím pojednávaním šikovne umrieť a nemôže už svoje tvrdenie potvrdiť, hoci to tvrdenie bolo podané prostredníctvom jeho advokáta a ten živý bol a mohol by to tvrdenie potvrdiť on. Ale načo? *Kakaja raznica!*

Zaujímavé na tom úmrtí bolo, že ja som s tou mŕtvolou ešte po jej úmrtí telefonoval a nikto jej nebol z rozvetveného príbuzenstva na pohrebe, nikto nedostal smútočné parte a nikto nevie, kde by mala byť tá mŕtvola pochovaná. Ale to by jeden mohol kukať, čo sa medzi nebom a zemou v tej našej dobrej silly republike môže udiť. Napríklad aj to, že z podvodníka urobia utajeného svedka s novou identitou.

Ja som, samozrejme, podnikol množstvo opatrení, aby sa tie metafyzické záhady objasnili, ale nemalo to vôbec žiadny účinok. Inicioval som napríklad obnoviť konanie, ale na pojednávaní, ktoré malo o Obnove konania rozhodnúť, sedela v porote sudkyňa, ktorá ma odsúdila. Aby som bol presný, ona tam nesedela, ale nechala sa zastupovať kolegom alebo niekým príbuzným, keď tam vládnu také perfektné príbuzenské vzťahy, aby ma snáď nenapadlo podať protest proti zaujatosti poroty. Ale keď som dostal záporné súdne rozhodnutie, pani sudkyňa figurovala v zozname poroty hneď za predsedom senátu. Kto chce, môže hádať, ako sa takýto senát rozhodol. Nie je to ťažká úloha.

Využil som ešte jednu zákonnú možnosť, ktorú som mal na zrušenie nespravodlivého súdneho rozhodnutia a napísal som Žiadosť o mimoriadne dovolanie, v ktorej som rozviedol fakty a dôkazy, že ja som nemohol inkriminovaný skutok spáchať a neboli rešpektované moje zákonné práva na dokazanie skutku. Mal som predstavu, že na verejnom pojednávaní a za prítomnosti pozvaných médií budem môcť opísať skutok, ako sa v skutočnosti stal a ako súdne orgány manipulujú s občanom, ktorý si len chcel plniť svoje základné ľudské právo vysloviť svoj názor na nepravosti, ktoré sa v tom čase diali. Vo februári 2014 som však dostal Uznesenie, kde mi verejný proces bol odmietnutý. Pán predseda Najvyššieho súdu SR JUDr. Harabin mi oznámil, že dokazovanie nebolo potrebné, keď sa tak nižší súd rozhodol a dovolací súd nemôže skúmať a meniť správnosť a úplnosť zistené-

ho skutku. Nevieť potom, na akú inštitúciu sa mám obrátiť (brunejského kráľa? alebo samotnej bohyne spravodlivosti Justitii?), keď chcem dosiahnuť nápravu nespravodlivých rozhodnutí nižších súdov zvlášť, keď ma pán predseda najvyššieho súdu záverom jeho Uznesenia poučil, že proti nemu nie je prípustný opravný prostriedok.

Obrátil som sa písomnou formou i na inštitúcie, ktoré majú dodržiavanie zákonných práv v pracovnej náplni a sú za to aj ich zamestnanci platení, ale buď mi odpovedali, že oni s dodržiavaním práv občanov nemajú čo robiť, na to sú súdy, alebo väčšinou mi vôbec neodpovedali. Obrátil som sa aj na politikov a mnohých investigatívnych novinárov, a sú to zvučné mená v našej žurnalistike a doteraz som si ich veľmi vážil, ale až na pár výnimiek tiež mi neráčili ani len odpovedať na môj email. Asi sú velice zaneprázdnení rôznymi dôležitejšími kauzami celebrit a poslanci majú asi málo dobre platených asistentov, že mi nemohli na moju občiansku interpeláciu poslať aspoň odpoveď, či už takú alebo onakú, čo si vyžaduje dobrý mrav. Od našich politikov však také niečo, ako je dobrý mrav, nemožno očakávať. To už snáď dnes každý vie a pozná.

Dnes už viem, že výsledok súdnych rozhodnutí pri tých našich súdoch a v tej našej Silly republike nezvrátim, ale som presvedčený, že ten môj prípad by nemal byť odložený len tak pod pokrovec, a preto, keď som nepochodil u tých slávnych novinárov, napísal som o tom knihu. Zatiaľ len v elektronickej forme a má názov „Nezná kamufláž a Baťo“. Kto chce a má záujem sa dozvedieť, ako to v skutočnosti mohlo byť, môže si linknúť a stiahnuť ju z portála:

<http://www.1000knih.sk/obchod/nezaradene/nezna-kamuflaz-a-bato1>

Knih **Nezná kamufláž a Baťo** opisuje udalosti posledných rokov v tejto republike a čo je zač ten štát, v ktorom politickí vagabundi zneužívajú svoju moc prostredníctvom ovládaných represívnych orgánov. Je to pravdivá výpoveď občana, ktorý cítil potrebu vygrcať sajrat, ktorý bol donútený prehltnúť. Knihu si môžete v súbore PDF zadarmo stiahnuť z internetu, keď linknete na vyššie uvedenú webovú adresu. V prípade, že by ste chceli tlačennú formu na papieri vyhotovenú systémom „On demand“, obráťte sa na uvedenú e-adresu a autor Vám ju buď pošle za cenu tlače (do 5€) a poštovného, alebo Vám pošle súbor pomocou ktorého Vám ju v digitálnej tlačiarňi vytlačia. Táto ponuka platí i pre tlačiarne a vydavateľstvá, pokiaľ by obe knihy (i túto) chceli využiť vo svojich komerčných aktivitách. Obe knihy autor dáva záujemcom k dispozícii a umožňuje ich rozmnožovať a reprodukovovať v celosti alebo ich časti bez porušenia autorských práv.

List Justínke

Voľakedy sme mali možnosť pri porušovaní práv občanov zo strany štátnych represívnych orgánov poslať sťažnosť do železničnej lampárne. Tie však už zrušili, a tak jediná možnosť je dnes v takom prípade napísať do panteónu bohov, a to priamo bohyni spravodlivosti Justitii.

Vážená pani bohyňa Justitia,

obraciam sa na Teba (tykám, lebo bohom sa vždy tykalo) ako na poslednú inštanciu, ktorá má v patronáte právo a spravodlivosť. Beriem na zreteľ, že málokedy sa Ti počas uplynulých storočí darilo. Nie zväčša Tvojou vinou, ale všelijakých vagabundov, čo Tvoj majestát dokopali do zadnice a ktorí si privlastňovali monopol na spravodlivosť. Súdili bez zábran a svedomia a ničili tak osudy mnohokrát nevinných ľudí.

Keď Ťa splodil Tvoj tata Jupiter s matkou Juno, dali Ti do vienka meč a váhy. Meč je symbol trestu a váhy rozvážnosti. Meče si však privlastnili mocní, aby mohli sekať a zabíjať slabších a váhy sa stali symbolom korupcie – kto koľko naloží, bude mu tak odvážené.

V novšej dobe Ti pre istotu dali cez oči šatku, ktorá nepatrila pôvodne k Tvojej výbave. Všelijako to zdôvodňovali, ale je to v podstate preto, aby si bola slepá a nevidela na to, čo stvárajú. A nastavali toho dosť s tým ich výkonom skostnatelej byrokratickej spravodlivosti. Bol by to dlhý výpočet mien sudcov, prokurátorov, inkvizítorov s ich nespravodlivými rozsudkami a zločinov proti ľudskosti. Všetci mali spravidla za sebou štúdium rímskeho práva a odvolávali sa na Tvoj majestát. Tí všelijakí smrtihlaví, sadistickí Torquemadovia, Višinskí, Freislerovia, Urvalkovia etc. a nevynímajúc ani tých súčasných, ktorí súdia v mene mocných, alebo podľa svojich génov, čo majú zakódované v tej rybacej nukleovej kyseline, či kde. Viem o čom hovorím, lebo mám s tým vlastnú skúsenosť. (Okrem toho, všetci sme vraj pôvodne boli ryby, pokiaľ sa z nás stali opice.)

Milá Justínka, obraciam sa na Teba ako na konečnú štácu, lebo sa mi zdá, že už som sa obrátil na všetky dostupné adresy. Je pravdou, že na niektoré som sa neobrátil, napríklad, na brunejského kráľa a ani na železničnú lampáreň. Na toho brunejského kráľa som sa neobrátil preto, lebo som nevedel jeho PSC a ostatné korunované hlavy majú, ako sledujem médiá, dosť problémov sami so sebou a ich krajinou. Nechcem ich zaťažovať so svojimi problémami z pohľadu svetového diania malichernými. Malicherné problémy by to však nemali byť pre právnikov a inštitúcie, na ktoré som sa ob-

rátli a ktorých zamestnanci sú v našej republike za to dobre platení. Tie lampárne tiež už všetky zrušili v rámci modernizácie a privatizácie železníc, hoci za komunistov to bola s obľubou doporučovaná adresa, a tak Ti píšem, i keď mám pochybnosti, či Ťa v tom Ríme zastihnem.

Nuž, ale si naozaj tá posledná možnosť, na ktorú sa môžem obrátiť. Napísal som na všetky možné ľudsko-právne inštitúcie, ktoré by sa s dodržiavaním ľudských práv mali zaoberať – žiadny účinok. Nemá cenu ani spomenúť printové médiá, ktorým som napísal, aby prípad investigatívne preklepli. Majú tiež iné priority - celebrity, politici, gebuzíny čo píšú, a tak sa nebudem čudovať, ak ani Ty, Justínka, sa mi tentokrát nezoveš. Ako galant Ti to však tolerujem a prepáčim, na rozdiel od tých ostatných, na ktorých galantným sa mi nechce byť.

Obrátil som sa na odvolacie a dovolacie súdy, ústavné, najvyššie, európske i tie nižšie s krajskou a okresnou pôsobnosťou. Je velice pravdepodobné, milá Justínka, že vzhľadom na časovú vzdialenosť, do tých spisov nenazrieš ani Ty. Tebe to posielam najmä preto, aby nebol môj prípad úplne zametený pod koberec a aby ukázal súčasníkom a archivoval pre budúcnosť, akých výkonov je schopná naša byrokratická justícia. (Je to trápne, že sa pomenovali podľa Teba a ja sa Ti za to za nich omlúvam.)

Celé sa to začalo tým, že voľakedy, za divokej privatizácie a nástupe všelijakých banditov k moci, som si dovolil vydávať malý lokálny občasník, v ktorom som ich divoké praktiky opisoval. Tým banditom sa to moc nelúbilo, robili všetko možné, aby mi to prekazili – zákazy, fyzická inzultácia, vyhrážky a jeden premúdrelý magor ma dokonca ocajchoval za cvoka, ktorý má takú drzosť, že si vydáva vlastné noviny. Nuž, bolševik sa ťažko zriekne svojich pod kožou zafixovaných názorov a predstáv.

Ďalšia z ich pevne zafixovaných predstáv je, že k lepšej obžive sa dostanú kradnutím. Na tom ten bolševický systém bol založený, to každý pozná. Ukradli roľníkom role, fabrikantom fabriky, živnostníkom živnosti a keď videli tí dole, že tí hore kradnú bez zábran, tak kradli aj ostatní bez zábran. Heslo doby bolo, že kto nekradne, nemá srdce, lebo okráda vlastnú rodinu. A tak sa kradnutie stalo štátnou doktrínou. Na heslo nášho prvého prezidenta T. G. Masaryka „Nebáť sa a nekradnúť“ sa vedome zabudlo, a tak sme sa báli a kradli. Báli sme sa niečo riečiť, za čo by nás mohli zabásnuť a kradlo sa, kde sa dalo a kto mohol a bol pri tom.

A teraz si predstáv, milá Justínka, že tí bolševickí banditi prišli zrazu k ohromnej príležitosti po zmene režimu – tzv. handrovej revolúcii (nežnej kamufláži). Táto im umožnila celkom legálne ukradnúť fabriky, budovy, hmotný a nehmotný majetok. Vytvorili si k tomu dokonca zákony, rozbili federáciu a z večera do rána sa z bývalých bolševikov stavali kapitalisti,

milionári a miliardári. Takže, bolo o čom písať. Aj som písal, lebo stále som mal na pamäti to Masarykovo heslo a rozhodol som sa nebáť. Z bývalých oduševnených internacionálnych bolševikov sa zrazu stali oduševnení vlastenci s kvantom reči o národe. Medzi nami, Justínka, natárali pritom haldu hlúposti a vymysľanín o národe, ktorý nikdy neexistoval, až pokým si ho farári v osemnástom storočí vymysleli pri rekatolizácii poddaných, aby nemuseli kázať v tej husitsko-kacírskkej češtine, keď im cisár Jožko II. dovolil zriecť sa latinčiny. A tak tu tém na písanie bolo habadej.

Lenže, ako som už bol spomenul, to sa tým pánom banditom neľúbilo. Keďže im nevyšli zákazy, inzultácie i dehonestácie, použili jeden zo svojich obľúbených bolševických postupov – komplot pomocou svojich pištoľníkov v polícii a tajnej služby za zrejmej spolupráce ochotných bolševických súdov. Neváhali ani ohroziť rodinných príslušníkov (vždy to tak robili), a tak na mňa nahrali ten poondiaty komplot. Odsúdili ma za skutok, ktorý som nespáchal a ani som ho dokázateľne spáchať nemohol. Pre bolševikov však dôkazy nikdy nehrali rolu. O tom by tovariš Višinskij mohol vyprávať celé eposy. Nebudem sa tu o tom v tomto liste rozpisovať, popísal som to koniec-koncov zvlášť vo svojej knihe „**Nežná kamufláž a Baťo**“, v ktorej sa vyjadrujem o tejto Silly republike, kde sa praktikujú nezákonné špinavosti zo strany štátnych represívnych orgánov.

Milá Justínka, viem, že nemáš právomoc mi pomôcť. Keby si mala, tak by si dávno nakopala tých smrťhlovov, právnikov, sudcov a tých všelijakých posluhovačov mocných vagabundov, čo za masťnejší žuvanec sú ochotní na občanov nahráť habaďúru alebo ich jednoducho zlikvidovať. V histórii to bolo vždy tak, že väčšinou dokopali Teba. Taký je svet. Bohužiaľ! Jednotlivci nič nezmenia a o občanoch letí mienka, že sú ovce, ktoré sa nechajú bez reptania pást' a dojiť. Ja sa však skôr prikláňam k tej teórii, že predchodcom človeka boli ryby. Tie sa vyznačujú tým, že mlčia. Som tej mienky, že človek sa odvtedy zmenil a mlčať by nemal. Keďže som použil už všetky možnosti nemlčať, zneužil som teraz Teba namiesto tej búrľavej výby, jak sa píše v jednej pohádke o kráľovi Learovi s veľkými ušami. A tak sa Ti ešte raz omluvám a prajem Ti, nech sa Ti v budúcnosti lepšie darí a tých smrťhlovov a atrapy spravodlivých nakop pri každej príležitosti do zadnice Ty. Zaslúžia si to. Samozrejme, chcelo by to zapojiť mlčiacu väčšinu, ale tá by musela prestať byť ovcami a potlačiť v sebe tie rybacie gény.

Zostávam s úprimným pozdravom, Justínka, a s dôrazným práním, nech sa Ti v budúcnosti naozaj lepšie darí.

Občan Slovenska

Diskusný príspevok

Dostal som e-mail od bývalej poslankyne parlamentu pani JUDr. Márie Ritomskej - pozvánku na konferenciu s názvom „**Téma, v ktorej žijeme**“ a že by som mal alebo mohol na nej predniesť prednášku. Medzinárodnú vedeckú konferenciu organizoval *Inštitút ochrany ústavných práv* a týkala sa *mobbingu* a porušovania práv občanov. Mám za sebou pomerne dosť rokov života, bezmála trištvrte storočia, prežil som celú dobu komunistickej vlády s jej nuansami – od dôslednej diktatúry, cez uvoľňovanie, normalizovanie, až po jej pád, ktorého som bol aktívnym účastníkom. Aktívny som bol aj v dobe po takzvanom handrovom prevrate, lebo som videl, že sa to vymklo pôvodným ideálom, myšlienkam – téme, o ktorú nám v tej dobe išlo. Takže k otázke *témy, v ktorej žijeme* a o porušovaní práv občana by som sa kompetentným vyjadriť cítil byť. Otázka teda znie: „Čo je témou dnešnej doby?“

Odpoveď na uvedenú otázku podľa mňa je – **politika a výkon spravodlivosti**. Spôsob výkonu politiky určuje nielen výšku životnej úrovne, ale i úroveň morálnych hodnôt, ktoré prevládajú v spoločnosti, spôsob spolunajživania medzi občanmi v zamestnaní a verejnom živote a samozrejme, o tom chcem hovoriť, najmä výkon spravodlivosti.

Naši predkovia politiku za svoju životnú tému nepovažovali a nemuseli politike venovať mimoriadnu pozornosť. Mali svoje náboženstvo, starosť o obživu a výchovu potomstva. Politika bola pánskym huncútstvom, a neskôr si ju zobrali na svoje bedrá súdruhovia z rodnej strany, hoci bez politiky to nešlo ani vtedy. I náboženstvo je politika, i spôsob obživy sa týka politiky, lebo, ako už Bismarck povedal, kto sa nezaobera politikou, s tým si urobia politici, čo chcú. Tak sme boli donútení do určitej miery starať sa o politiku aj my, nepolitici, ale politici si s nami robili aj tak, čo chceli.

Po páde toho režimu som si myslel, že to všetko padlo spolu s ním. Že sa politiky zbavíme, budeme sa venovať svojej práci, štúdiu, koníčkum, rodine, starosti o obživu, výchove potomstva a že politika pôjde len pomimo nás a my ju budeme mať možnosť len kontrolovať cez médiá, prípadne cez voľby. Budeme mať voľný prístup k informáciám, priestor k činnosti dostanú ľudia tvoriví a iniciatívni a že budú mať tak možnosť pohnúť s krajinou dopredu a ja budem môcť konečne slobodne podnikáť, o čom som sníval počas celej doby normalizácie. Myslel som si, že po tzv. nežnej revolúcii a po konci vlády komunistov sa politiky a ideológie zbavíme, a čo sa stalo? Politika sa stala surovejšia, konfliktnejšia a dotieravejšia. Ideológia zmenila len škrupinu, ale to boľševické jadro zostalo – keťasíť o moc a známe dobré privilégiá vo funkciách.

Tesne po 17. novembri 1989 na podnet vysielania Ivana Medeka z Hlasu Ameriky už som tlačil prvé letáky proti režimu, vylepoval ich v meste a dis-

tribuoval v širšom okolí. Uvedomil som si, že nastala tá správna chvíľa ten systém vymeniť. Po vzniku *Verejnosti proti násiliu* som bol spoluzakladajúcim členom tohto hnutia v našom okrese, i keď sa mi neľúbilo, že sme sa nepripojili k Občianskemu fóru v Prahe. Bral som to tak, že sa zaiste nejakí separatisti v Blave presadili, ale povedal som si, že by sme mali byť jednotní aspoň na Slovensku. Podporoval som toto hnutie v prvých slobodných voľbách i po nich až do doby, keď som videl, že sa prostredníctvom VPN začínajú presadzovať mnohé individuá, hochštapleri a karieristi, ktorí postrehli, že cez toto hnutie sa môžu dostať k privilégiám, ktoré boli dovtedy dostupné len pre nomenkláturne kádre komunistickej strany. Hnutie *Verejnosť proti násiliu* strácalo tak popularitu a občania zmenili jeho názov vtipne a výstižne na „*Násilie proti verejnosti*“. V mojom okolí som to samozrejme pozoroval aj ja a rozhodol som sa proti tomu niečo urobiť, hoci politicky som sa nemienil verejne angažovať, ale keďže som mal ako osvetový pracovník k dispozícii rozmnožovací stroj, tak som chcel aspoň túto možnosť využiť.

Vo februári 1991 sa u nás v Topoľčanoch konal 1. celoštátny snem VPN, a to som považoval za dobrú príležitosť k tomuto účelu. Napísal som a nechal vytlačiť dvetisíc letákov pod názvom „**Ako sa robí mafia**“, ktoré som chcel rozdávať delegátom snemu, aby som im na konkrétnych prípadoch ukázal, ako sa z VPN v Topoľčanoch stala mafiánska organizácia. Nepodarilo sa mi tie letáky rozdať, lebo tam bola silná kontrola od ozbrojenej polície so škorpiónmi a nikoho bez pozvánky nepustili na parkovisko a samozrejme ani do rokovacej sály – čapkárne, ktorá bola neprístupná aj pre novinárov. Nakoniec to bolo aj tak jedno, lebo delegáti mali úplne iný program ako sa zaoberať vidieckou mafiou a môj leták by mohli prenesene považovať i za útok proti im samým. Porafali sa tam medzi sebou a vznikol tam zárodok delenia tohto hnutia a následne i delenia federácie. Tie udalosti sú známe a nemusím ich popisovať. Zdôraznil by som však, že nasledovali hektické, z mnohých pohľadov až tragické udalosti, kedy sa z nášho územia stala čier-na diera v Európe. Začalo sa kradnúť vo veľkom v malej a veľkej privatizácii. Začali sa presadzovať individuá so zakrslým duchom, ale s plnou brašnou rečí o národe. Súduhom už nešlo o výdobytky pracujúcej triedy, ale o práva potlačovaných Slovákov, ktorých vraj už tisíc rokov kdekto gniavil neuznaním svojstojnosti a kompetencií.

Za komunistov bolo riziko sa ozvať. Mali na to paragrafy a odvážlivca rýchlo zmagľovali medzi valcami ŠTB a súdov. Myslel som si po prevrate, že v dnešnej dobe, keď vyšla aj u nás v denníkoch „*Listina základných práv a slobôd*“, by už problém nemal byť ozvať sa proti zneužívaniu moci papalášmi. Prišiel som k presvedčeniu, že by som sa podľa mojich možností mal zapojiť do toho ťaženia aj ja aspoň v rámci našej lokality. Ešte ako člen VPN som napísal a nechal vytlačiť u nás na osвете množstvo propagačných mate-

riálov a spravodajcov a neskôr, keď ma súdruhovia z VPN po napísaní letáku „Ako sa robí mafia“ z osvetu vysánkovali (vymobbingovali), som si narýchlo nejaké základné tlačiarenské zariadenie zadovážil, aby som mohol pokračovať v tejto činnosti. Mal som tak už ako živnostník k dispozícii malý rozmnožovací stroj a keďže som si myslel, že tu máme demokraciu, tak v duchu tézy T.G. Masaryka „*demokracia je sloboda prejavu a kontrola moci*“, som popri komerčnej činnosti začal vydávať malý občasník najskôr pod menom **Žo-chár** a neskôr som ho premenoval výstižnejšie na **Trň**, v ktorom som do tých papalášskych niktošov pichal, a to dosť hlboko pod kožu.

Vtedajší predseda vlády na jednom mítingu v Blave (vtedy ešte ako minister vnútra) nám sľúbil, že všetkých komunistov a eštabákov nechá pozatvárať, pretože má dostatok miesta vo svojich väzniciach. Potom, ako vieme, to neurobil a neskôr si ich dosadil do svojej vlády a do tajnej služby SIS, a tí sa mu vedeli za to odvdáčiť a využiť svoje letité skúsenosti robiť na nepohodlných nespokojencov a kritikov všelijaké habaďúry a komploty.

Tak na mňa tí pistoľníci nahrali habaďúru či komplot tiež. Opísal som to už niekde inde, ale v stručnosti to opíšem aj tu. Môjho vtedajšieho zákazníka JK, riaditeľa malej reklamnej agentúry, pre ktorú som ako živnostník robil nenáročné zákazky, prichytili v obchode s platením falošnou 500-korunovou bankovkou. Keďže JK mi občas pomáhal aj pri vydávaní mojich novín, bol teda aj môj známy, nechcem tvrdiť že kamarát, lebo bol odo mňa o hodne mladší, ale kamarátil sa s mojím synom. Policajti pri vyšetrovaní JK presvedčili, že jeho trestný čin mu pardonujú a nebudú sťahovať ani jeho manželku, ktorá sa v tom viezla spolu s ním, keď im urobili domovú prehliadku a našli tam ďalšie 500-korunové bankovky. JK mal na pokyn polície odo mňa vyžadovať, aby som mu ako živnostník vytlačil väčšie množstvo šilingových bankoviek pre nejakého jeho ukrajinského zákazníka – bankára, ktorý takto chcel preukázať svoju solventnosť. Ja som to odmietol, pretože som vedel, že je to trestná činnosť a ani som nemohol so svojím jednoduchým strojovým zariadením, ani s mojím hardvérom a softvérom plnofarebnú tlač tlačiť. JK nahovoril preto môjho príbuzného, aby mu vyhotovil litografické filmy a jedného mladého tlačiaru, ktorý si práve kúpil na lízing zánovný dvojfarebný ofsetový stroj značky *Dominant*, aby mu tie bankovky za pomerne značnú sumu vyhotovil a že si potom kúpia spoločne slušné vybavenie DTP a zariadenia si vlastnú tlačiareň.

Vytlačené šilingové bankovky, ktoré mali byť poslané do Ukrajiny, však JK začal pomocou nastrčených drobných kriminálnikov, ktorých mali policajti v evidencii, ponúkať na rozpredaj občanom. Po zákonitom odhalení falšovaateľskej akcie som bol potom označený vo výpovedi JK za jediného výrobcu falzifikátov, hoci som ich nevyrobil. Keďže som nechcel, aby išli do väzenia mladí ľudia s malými deťmi, ktorí boli políciou cez JK do prípadu zatiahnutí,

vrátane môjho príbuzného, s výpoveďou JK som nakoniec bol de facto nútený súhlasiť a v tom zmysle som urobil výpoveď pred policajtni. Počítal som aj s tým, že v priebehu vyšetrovania sa príde na to, že som to ja robiť nemohol, ale že to bol zorganizovaný komplot proti mne. Počas trojročnej kolúznej väzby (v rokoch 1997-2000) však nebol so mnou vykonaný jediný vyšetrovací úkon, hoci som vypisoval na kompetentné miesta, aby som mohol prípad objasniť. Svojich komplicov z radov distributérov, ktorým som mal byť vodcom, som vôbec nepoznal a nebol vykonaný žiadny konfrontačný úkon s nimi. Odsúdený som bol až po ôsmich rokoch po prepustení z vyšetrovacej väzby a definitívne až po odvolačke po desiatich rokoch na dobu 8 rokov nepodmienečnej väzby. Počas súdnych jednaní som neustále vyžadoval, aby povolali experta na polygrafiu, či som mohol inkriminovaný čin so svojím zariadením spáchať alebo nie. Táto zásadná požiadavka však nebola zo strany súdu rešpektovaná, hoci je to markantné porušenie zákona a mojich práv pri obhajobe. V priebehu vyšetrovania a súdneho konania, ktoré trvalo plných 13 rokov, bol porušený celý rád zákonov, na čo som neúspešne poukazoval pri súdnych odvolačkách, dovolačkách, žiadosti o obnovu konania, pri sťažnostiach na Ústavnom súde SR a Európskom súde v Strasburgu. Jediný argument v môj neprospech bol, že som sa k činu priznal (na popud polície) a JK proti mne v pôvodnom a jedinom prípade vypovedal a potom to poprel v ďalších výpovediach a v odvolaní na Najvyššom súde SR to definitívne poprel.

JK sa súdnych konaní ani raz ospravedlnene nezúčastnil a viac nevypovedal. Keď som sa ho spýtal, prečo nechodí na pojednávania a nevyužíva možnosť sa obhajovať a vysvetliť, ako to skutočnosti bolo, odpovedal mi, že si to vybaví až na odvolačke. Bol odsúdený v neprítomnosti, ale vo svojom odvolaní na Najvyšší súd SR uviedol, že ja som tie falzifikáty netlačil, ale že bol policajtni donútený podpísať proti mne už vyhotovenú zápisnicu. Takto doslova písomne čierne na bielom prostredníctvom jeho advokáta potvrdil moju nevinu. Na odvolacom súde tento dôležitý spis nebol vôbec prečítaný a vzatý do úvahy, hoci v skutočnosti potvrdzoval, že som ten čin nespáchal a ani som ho dokázateľne spáchať nemohol. Dôkazy však vôbec neboli potrebné ani v riadnom konaní ani v odvolacom konaní.

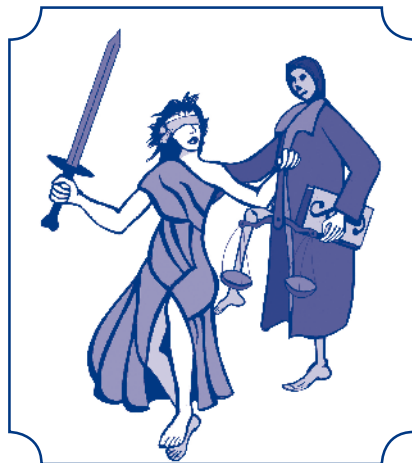
Policajti (ale zrejme i gauneri zo SIS) za spoluprácu JK pri komplete proti mne sa mu šikovne odvdáčili tak, ako mu pôvodne sľúbili, že ho z prípadu dostanú. Tesne pred odvolacím konaním mu zinscenovali administratívnu smrť a udelili mu novú identitu utajeného svedka. Zbavili ho tak obvinenia a zároveň tak mohli spochybníť jeho novú výpoveď v odvolacej žiadosti, že bol donútený policajtni svedčiť proti mne. Sudcovia na Najvyššom súde SR mohli bez problémov ignorovať jeho novú výpoveď a aj ju ignorovali, keďže bol taký mŕtvy. Ja som však s ním ešte po jeho údajnej smrti bol v telefónnom kontakte. Nikto z početnej rodiny v Topol-

čanoch mu nebol na pohrebe, nikto nedostal smútočné parte a nikto nevie, kde by mala byť údajná mŕtvolu pochovaná alebo skremaciovaná. To by sa aj Alenka z riše divov mohla do sýtosti diviť, čo sa tu môže udiat'..

Ja som počas tých rokov podal značné množstvo sťažností, v ktorých som konkrétne celý prípad opísal, s vymenovaním paragrafov, ktoré boli počas procesu porušené v môj neprospech, avšak bez akéhokoľvek účinku. Asi preto, jak je u nás známo, že sudcovia sú jedna veľká zohraná ma-fiánska rodina. Nakoniec som pred pár mesiacmi poslal sťažnosť bohyni spravodlivosti Justítii s priložením základných dokumentov, ktoré komplot popisujú. Mám ale pochybnosti, že by sa to k slečne Justínke dostalo a prispelo k dosiahnutiu spravodlivosti. Preto som ten list rozposlal i na dôležité inštitúcie, ktoré by mali práva občana chrániť a obhajovať aj s tými dokumentmi, ktoré komplot popisujú. Zatiaľ bez ozveny a vypadá to tak, že to tak aj zostane. U nás je to tak! Už neverím, že by to mohlo byť v tejto republike aj inak.

Mal som záujem o prípade informovať i verejnosť, obrátil som sa na mnohé printové médiá, avšak pre mňa z nepochopiteľných príčin u nich nebol záujem sa investigatívne už starým prípadom zaoberať. Napísal som preto aj dve knihy *Milujem Slovensko a Nežná kamufláž a Baťo*, kde popisujem celý prípad v širších súvislostiach a vyjadrujem sa k tejto našej Silly republike, kde je bežné porušovanie ľudských práv občanov cez represívne štátne orgány. Už neviem, kam by som sa mal obrátiť po tých všetkých pokusoch a neúspechoch. Možno na tú železničnú lampáreň, ako bolo zvykom za komunistov, ale tie už, myslím, všetky zrušili. Možno by som mal predsa napísať tomu brunejskému kráľovi, keď mi ani tá slečna Justínka neodpíše...

Tak, toto je tá moja téma života, ktorý žijem, vážení poslucháči.

Vládeme – zvyknite si!

Motto:

„Ak chceš žiť, zvykni si na mizerné počasie a nespravodlivosť.“

Georg Christoph Lichtenberg (1742-1799)

V mojich poznámkach som naďabil na tento citát, ktorý vyslovil uvedený nemecký vedec a satirik dvesto rokov predtým, než bol vyrieknutý obsahovo autentický aj v našom parlamente. História sa fakt opakuje, k čomu prisvedča ešte starší výrok zo začiatku nášho letopočtu, ktorého autorom je sám veľký Seneca: „*Štáty bez spravodlivosti nie sú nič iné, než rozsiahle bandy.*“ Povrchný pozorovateľ by z toho mohol povrchne usúdiť, že svet sa nemení. Mení sa. Len ľudia v ňom zostávajú rovnakí, ako keď ešte lozili po stromoch alebo prebývali v jaskyni a bojovali o prežitie. Ten, kto si uchmatol väčší kus mamuta, alebo čím sa vtedy živili, mal právo prežiť. Ľudia si síce postupom času začali namýšľať, že sa stali rozumnými a vymysleli si k tomu aj latinský názov – *homo sapiens*. Figú borovú! V skutočnosti zostali na úrovni, keď lovili mamutov. Antropológovia tých ľudí označili ako *homo habilis*, čo znamená, že boli obratní, šikovní, schopní. Z dnešného pohľadu schopní všetkého. Veď ako inak je možné vysvetliť to množstvo svinstiev, čo napáchali len preto, aby prišli k väčšiemu žuvancu?

Ešte za komančov ma jeden kamarát presvedčal, že komunizmus je výborný systém, len ľudia naň ešte nedozreli. Ja som mu dal sčasti za pravdu, ale sčasti som oponoval, že ani ten systém nedozrel a umožňuje mnohým, ktorí to majú pod palcom, aby si robili, čo chceli. Po zmene toho systému za iný, ktorý už v antickom Grécku nazvali demokraciou, som si myslel, že už to tým ľuďom, čo to majú pod palcom, neumožníme, lebo som niekde čítal výrok nášho prvého demokratického prezidenta *T.G. Masaryka*, že demokracia nie je nič iné, než sloboda slova a kontrola moci. Jednoducho ich budeme mať pod palcom my, občania so slobodou slov a ochotou ich kontrolovať a kritizovať, aby si tu nestvárali, čo chcú alebo zahanú, jak sa vyslovujeme my, nespisovní.

Tu som si spomenul na ďalší výrok, žiaľ neviem už od koho, znel: „*Nikdy som si nemyslel o ľuďoch nič dobrého, predsa som však prekvapený, čoho sú schopní.*“ Ten anonymný autor myslel asi na habilisákov, lebo, aby som bol objektívny a nezaujatý, sú aj takí, čo k nim nepatria. Tí však zostávajú v úzadí a nepresadzujú sa o väčší žuvanec, lebo zostávajú slušní, pokorní, hoci mnohokrát aj rozhorčení. Rozhorčení nad tými, ktorí sa zrazu vyrojili a koristili, kde sa dalo.

Za komunistov to podľa môjho priateľa kazili ľudia, ale čo nastalo potom, som s úžasom sledoval a zíral. Spravidla to boli tí istí ľudia a ich rangu – hochštapleri, podražáci, vyžierači, vydierači..., ktorí to brali od podlahy cez

politiku a s politikmi. Už nestačil mamut, ale brali celé mäso kombináty, pivovary, skrátka všetko. Keďže som nechcel len zirať, rozhodol som sa konať podľa návodu pána prezidenta Masaryka a začal som vydávať malý jednoduchý občasník Žochár, neskôr Trň, s ktorým som im trochu pichal pod kožu. To sa však tým vyžieračom a podražákam neľúbilo a urobili na mňa podraz. Prečo aj nie? Mali znovu pod palcom políciu, aj tú tajnú a súdy, tak nebol žiadny problém urobiť na mňa podraz.

Už som to opísal a nemienim sa opakovať, ale len stručne: Bol som donútený zobrať na seba vytlačenie falošných šilingových bankoviek, hoci som ich mojimi technickými prostriedkami nemohol robiť a myslel som si, že to v priebehu vyšetrovania hravo preukážem. Bol som jaksi ešte napáchnutý tými americkými seriálmi o Benovi Matlockovi, Perry Masonovi alebo knihami od Johna Grishama, kde na súdoch detailne dokazovali a rozoberali fakty, či sa zločin stal alebo nestal a obvinený bol nezávislou porotou, buď oslobodený silou dôkazov, alebo odsúdený. U nás to neplatí.

Naše súdnictvo ešte stále žije v ére tovariša Višinského, ktorý tvrdil, že osobné priznanie je najpresvedčivejší dôkaz a je jedno či sa dosiahne trhaním nechťov alebo sofistikovanejším spôsobom. Napríklad tak, že nahovoria agenta-komplica, ktorého ma polícia v hrsti za vykonanie nejakého prúseru, že mu ten prúser pardonujú, keď sa podujme urobiť na niekoho iného podraz. Agent nahovorí svojich kamošov, aby urobili iný prúser a tí v naivite a na nástojčivé naliehanie pomôžu svojmu kamošovi ten prúser zrealizovať. Potom to všetko zákonite praskne, však kvôli tomu tá námaha a máte toho, na koho máte spadeno, tam, kde ho chcete mať. Za katrom! Keď máte medzi tými polapenými blízkeho mladého priateľa či nedajbože blízkeho príbuzného a upozornia vás, že tí mladíci si to odskáču za vašu bezočivú novinársku činnosť, tak sa podvolíte ten čin zobrať na seba s vyhlídkou, že v priebehu vyšetrovania sa príde na to, že na to nemáte jednoducho techniku. To by však platilo v tých amerických seriáloch a románoch, ale nie u nás, kde zanechal Andrej Višinskij hlbokú brázdú, ktorá sa len tak v mysliach jeho odchovancov nezacelí.

V priebehu trojročnej kolúznej väzby s vami neurobia jediný vyšetrovací úkon, žiadnu konfrontáciu s prípadnými komplicmi a žiadne dokazovanie, hoci na odvolacom konaní vám odvolací sudca vymenuje 5 (slovom päť) dátumov, kedy vás prišiel vyšetrovať počas troch rokov navštíviť. Ráďte si všimnúť tú aktivitu pánov vyšetrovateľov, čo tak ohúrilo a presvedčilo aj odvolacích sudcov. Išlo síce len o bežnú administratívnu agendu a nie o nejaký vyšetrovací úkon, hoci vypisujete na všemožné orgány a organizácie, aby sa to pohlo s jediným výsledkom, že som mohol sledovať, jak sa počas tej doby zvyšuje poštovné.

Ja, aby som len nerobil dojem, že tlachám, napísal som brožúrku pod názvom „Pravda víťazí“, ktorú si môže každý záujemca stiahnuť z portálu, ku ktorému ho neskôr dovediem. V nej som zo spisového materiálu vybral všetky listiny pod menovitým číslom, kde faktograficky dokumentujem celý priebeh vyšetrovania a súdnych konaní počas celých trinásť rokov, kedy bol vyrieknutý konečný verdikt. Nemyslím, že by mali laici a náhodní čitatelia chuť hrabať sa v nudných spisoch, ale spísal som to pre tých, ktorí by sa snáď chceli z profesionálnych dôvodov dopátrať, ako to vlastne s tým vyšetrovaním a súdnym konaním bolo.

Nedávno som sa skontaktoval s mladou advokátkou, ktorá nezištne a z vlastnej iniciatívy preštudovala súdny spis a z toho usúdila, že všetky zákonné opravné opatrenia sú už časovo prešvihnuté. Vo vzájomnom pohovore sme dospeli k záveru, že jediná možnosť je v obnovenom konaní dokázať cez súdneho znalca z odboru polygrafie, že som nemohol so svojím zariadením, ktoré som mal v tom čase k dispozícii, inkriminované skutky falšovania spáchať. Na Slovensku som nenašiel takého znalca, ale v Čechách som z odboru polygrafie forenzného odborníka našiel a ten bol ochotný sa do toho pustiť. Lenže po zvážení všetkých okolností som od toho upustil, pretože by to jednoducho nemalo cenu. Nemyslím finančnú cenu, to malo až takú, že by som si ju sotva mohol dovoliť, a to ešte za predpokladu, že by to význam nemalo. Ja som počas odvolacieho konania si dal urobiť vlastnú expertízu v renomovanej firme, ktorá predáva polygrafickú techniku a podľa nej jasne vyplývalo, že s mojím technickým zariadením, softvérom aj hardvérom som nemohol plnofarebnú tlač robiť. Nie som povolaním polygraf ani tlačiar, k profesii som bol prinútený až po prepustení z okresného kultúrneho strediska, kde som sa naučil ovládať rozmnožovací stroj Romayor a vlastnou iniciatívou som sa štúdiom oboznámil s technikami polygrafie a typografie a na túto tému som napísal aj učebnicu, takže pomerne teoreticky fundovane som vo svojom odvolaní na Najvyšší súd rozviedol podmienky, aké som mal k dispozícii, doplnil som ich faktúrami a technickými detailmi, aby som dokázal, že som nebol schopný tlačiť falzifikáty. Nič to však nebolo platné a tieto odborné argumenty neboli vzaté do úvahy a platilo len moje donútené priznanie.

Obnova konania sa dá podľa zákona uskutočniť len vtedy, keď sa vyskytne nová skutočnosť. Spomínaná mladá advokátka to videla ako jedinú možnosť sa k prípadu vrátiť, už keď naše súdy sú vraj neschopné zohľadniť komplot prostredníctvom utajeného svedka, pretože je to vraj bežná záležitosť pri dosvedčení páchatel'ov trestných činov, hoci takýto čin je podľa mojej mienky sám o sebe trestný čin, ale v našej justícii sa na také drobnosti nehľadí. Počas vyšetrovania a súdnych procesov som neustále sa dožadoval, aby bol privolaný odborník z polygrafie, či som mohol takúto tlač

vykonávať. Tejto zákonnej požiadavke však nebolo vyhovené, hoci je to markantné porušenie mojich práv pri obhajobe. Sudcovia sa oháňali jediným argumentom, že som sa k činu priznal. „Kakaja raznica“ by ešte doložil Andrej Višinskij.

Z toho mi vychádza, že ani dokazovanie o nemožnosti vykonať daný čin mojimi prostriedkami, ani argument, že bol použitý podvodný svedok, ktorý klamal o mojej účasti na kriminálnom čine a potom ho poprel, nie je z hľadiska našich paragrafov nová skutočnosť. Jediná nová skutočnosť by bola taká, že by sa vymenila celá garnitúra sudcov a aj policajtov vrátane tých tajných, lenže to je, to každý uzná, v tejto republike nemožné. A tak mi zostáva ešte jedna možnosť, ktorú spomenul ďalší latinec, čo žil o sto rokov neskôr po Senecovi a mal tiež skúsenosti s rímskym právom – Publilius Syrus. Ten vyriekol: *Je jeden liek proti nespravodlivosti – zabudnúť.*

Ja som však zabudnúť len tak jednoducho nechcel, a preto som napísal nejaké písacky o celom prípade, aby som aspoň formálne archivoval všímavosti, ktoré je schopná vyprodukovať naša policajno-justičná mafia. Ak len trochu sledujete dianie u nás, tak ste zrejme oboznámení s praktikami našich súdov a polície, ich prepletenosť s politikou. Jeden z vyšetrovateľov mi naznačil počas vyšetrovacej väzby, že bol prekvapený, aký tlak bol vyvinutý od vrchnosti v súvislosti so mnou a že dostal aj dutku, že nepostupoval proti mne razantnejšie. Šéfom vyšetrovacieho policajného úradu v Nitre v dobe vyšetrovania môjho prípadu (1996-1999) bol istý Tibor G (viď Wikipédia), ktorý potom bol vo významných ústredných funkciách policajného zboru medziiným, po povýšení na generála, aj najdlhšie slúžiaci policajný prezident v SR. Bez primeraných zásluh by takúto kariérnu dráhu sotva dosiahol a nestihol by skompromitovať seba a celý policajný zbor natoľko, že musel byť nakoniec funkcie zbavený. Okrem toho, že mu v polícii zaiste zostal vplyv naďalej prostredníctvom jeho kumpánov a politikov, sám sa hodlá venovať politike na kandidátke niektorej spriaznenej politickej strany. Podobne ako bývalý predseda Najvyššieho súdu SR JUDr. Štefan H, ktorý zamietol moju žiadosť o Dovolanie s odôvodnením, že súdne konania prebehli zákonnou cestou, dokazovanie nebolo potrebné, pokiaľ to nižšie súdy uznali za nepotrebné a najvyšší súd nemá právomoc rozhodovať o rozhodnutiach nižších súdov. Pán predseda najväčšieho súdu má asi predstavu, že by to mali rozhodovať na Lampárňach, ktoré boli v takýchto prípadoch za jeho mladých súdnych časov módné, ale v súčasnosti tie lampárne na železniciach už zanikli. Napísal som preto tej slečinke Justínke do panteónu rímskych bohov (keď sa už hráme na srandu), lenže ani tá mi neodpovedala ako iné inštitúcie, ktorým som napísal, hoci Justínke som bol ochotný to z pochopiteľných dôvodov tolerovať.

Súdr.JUDr. Štefan H má silne zafixované svoje mladistvé predstavy z bolševických súdov, lebo po jednej jeho študijnej služobnej ceste v Číne vo vtedajšej funkcii ministra pravosúdia vyhlásil, že čínske súdnictvo by malo byť našim vzorom. Spočiatku som bol z toho zhrozený, ale potom som nejaký plus v tejto myšlienke našiel, lebo tam vraj potierajú politickú korupciu tak, že korumpovaných politikov a úradníkov verejne na štadiónoch strieľajú, keď si predtým zaplatia patrón, ktorý na neho použijú. Niekoľko tisíc ich už postrieľali, ale potom som si uvedomil, že u nás to nie je možné, pretože, aj keď sú politici korupční a sú škodná, ale tá je u nás zo zákona zakázaná strieľať, pretože sme velice humánni, enviromentalní a tolerantní. A že sa práve preto asi Číne darí s diaľnicami, mostmi, výstavbou fantastických budov a v technickom napredovaní, nemôžeme brať na zreteľ, keď sme takí demokratickí. Pán expredseda súdu a exminister SR sa tiež ide venovať politike a založil si k tomu aj vlasteneckú politickú stranu a mohlo by sa mu to v budúcnosti nevyplatiť, keby ten jeho návrh prešiel. A jak by dopadli aj tie naše súdy, keby sudcovia a prokurátori boli postrieľaní?

Aby som prípad nejako zosumarizoval, prečo bol vlastne organizovaný mocenskými orgánmi za cenu ohrozenia existencie pomerne veľkej skupiny ľudí, tak to bolo preto, aby prestal vychádzať jeden nevýznamný lokálny občasník, ktorý bol zopár papalášom neprijemný a nemohli kvôli nemu spať. Vec sa podarila, naša polícia, SIS i súdy môžu byť spokojné a toho nespratníka, čo si dovoľil proti nim vypisovať v tom bulvárnom plátku, ako ho nazval jeden z tých nespávcov, zašili za kater a diskreditovali ho v svojich novinách. Tak vznikol aj novinársky paškvil, ktorý stvoril redaktor bulvárneho týždenníka *Plus 7 dní* uverejnený aj v našich okresných novinách *Dnešok*, ktorý mala v rukách vtedajšia hazedezáckovepeenkárbolševická mestská mafia. V tom článku nie je jedna jediná informácia o prípade pravdivá, plná kretenských invektív s jediným účelom ma zdiskreditovať pred verejnosťou a urobiť zo mňa hlupáka, ktorý sa hral na najdemokratickejšieho demokrata a donkichotsky presadzoval svoju víziu demokracie. Je v ňom plno lži a nezmyslov, ako že ma prichytili priamo pri tlačení falzifikátov spolu s mojimi kumpánmi a chcel som sa zviditeľniť a ukojiť svoje politické ambície cez trestný čin falšovania, predajom drog a na to si zriadil osobný gang. Je pravdou, že som sa s nikým z gangu nepoznal, ale o pravdu v tom článku nešlo. Všetky nezmysly si nemohol vymyslieť hlúpy redaktor, keby ho dostatočne neinformovala polícia a samozrejme okresní a mestskí mafiózi, ktorí sa dodatočne pridali k politickým zmenám ako nežní revolucionári.

Toto všetko, keď uvážim, ma núti popremýšľať o mojej snahe dôjsť k náprave súdnej frašky, ktorej som bol nechtiac účastník, lebo v tejto republike

nič takého sa nemôže stať, aby pravda a spravodlivosť zvíťazila, ako nás niektorí vypatlanci o tom balamutia. Mal som pôvodne snahu nielen o osobnú satisfakciu, ale aj verejnosti ukázať, ako sa v tej našej Silly republike s občanom zaobchádza a čoho sú schopné naše skorumpované mocenské štruktúry. To už u nás každý aj tak dobre pozná, tak čo...

Poznámka: a spomínanú brožúru „Pravda víťazí“, ktorá faktograficky dokumentuje frašku vyšetrovania prípadu, si môžete stiahnuť pomocou linku:

<http://www.1000knih.sk/obchod/pravda-vitazi>

Ukážky občasnika Žochár, ktorý sa potom zmenil na vystížnejší „Týň“. Tlač bola primeraná možnostiam autora, ale aspoň dokumentujú, že na kvalitnú tlač autor nemal, čo však kompetentné orgány vôbec nezaujímalo. Je možno stiahnuť si z nasledovného portálu dve čísla v súbore PDF: <http://www.1000knih.sk/obchod/nezaradene/trn>

Titulok paškvilu v týždenníku Dnešok, ktorý mala v rukách lokálna mafia. Nebola v ňom jediná pravdivá informácia, avšak plný invetív hovoriacich viac o autorovi a jeho mafistických tútoroch. Navlas podobný text bol vytlačенý aj v časopise Plus 7 dní, ktorý má v rukách...

Klamanie je zločin

Mnohí autori, keď píšú o komunizme, poukazujú na zločiny, ktoré tento systém vyprodukoval. Áno, je to pravda a štatistika to potvrdzuje. Komunizmus má za sebou viac obetí, než všetky ostatné -izmy dohromady. Oponenti zvyknú namietat', že to nebolo také zlé, mnohí neboli postihnutí, lágrovaní, popravení a človek mal právo na prácu, dostal sa k bytu, lacná strava, aj televízor bol a aj auto po rokoch čakania prišlo. Mohlo sa aj cestovať, kto tak veľmi o to stal, aj k moru, aj do kostola mohol ísť, keď chcel, mohli ste si aj myslieť, čo ste chceli, len bolo dobre si to nechať pre seba. Aj to je pravda.

Väčšina z nás, čo sme v tom systéme žili a neboli sme lágrovaní ani popravení, sme si na to akosi zvykli a zmierili sme sa s tým, že to tak musí asi byť. Vyprávali sme si v súkromí o tom systéme a jeho protagonistoch vtipy a kompenzovali si tak svoju nemohúcnosť. Čo ma však vždy vedelo vyviešť z rovnováhy, bolo, že nás mali za nesvojprávnych hlupákov, s ktorými si môžu robiť, čo len zachcú. Že nám môžu nahovoriť všelijaké nezmysly a my musíme tomu veriť.

Začiatkom päťdesiatych rokov sme ako žiacikovia podpísovali petície za prepustenie Gréka Manolisa Glezosa z väzenia. Neskôr to bol Lumumba, Angela Dawisová, Luis Corvalan a aj ďalší, čo sa naše médiá pohoršovali, ako mrchaví imperialisti páchali nepravosti nad týmito bojovníkmi za mier a pokrok. Zatiaľ v našich väzniciach a lágroch hnili a umierali desaťtisícky politických väzňov, o ktorých sa naše médiá nezmieňovali a keď tak ako o kula-koch, rozvracačoch a agentoch imperializmu. Ako malí školáci sme skandovali: „Preč ruky od Kórey“, keď americkí imperialisti bombardovali nevinné kórejské deti. Až neskôr sme sa mohli dozvedieť, že to neboli americkí imperialisti, ale komunistickí imperialisti, čo sa pričínili o vojnu v Kórei.

Až neskôr sme sa dozvedeli, že nenapredujeme míľovými krokmi k šťastnej budúcnosti, ale zaostávame za tým zlým západom vo výkonnosti ekonomiky a v životnej úrovni. Že tá veľká októbrová revolúcia nebola taká, ako nám ju opisovali a že aj iné dejinné udalosti prebiehali celkom ináč. Vnucovali nám svoj výklad minulosti a prítomnosti a aby sme nemali možnosť prísť aj k iným zdrojom, zaviedli prísnu cenzúru na tlač a zahraničné rádia boli intenzívne rušené. To falšovanie skutočnosti sme si mali možnosť plne užiť po vpáde cudzích vojsk na naše územie v r. 1968 a následnej normalizácii spoločnosti. To jeden mohol len kukat', čo nám nakukali trebárs v brožúrke „*Poučenie z krízového vývoja*“, alebo ako nám začali písať verejné médiá ovládané papalášmi. To som považoval za najväčší zločin páchaný na mne.

Po páde toho režimu som si myslel, že to všetko padlo spolu s ním. Nestalo sa tak, ale zjavili sa noví vykladači dejín a súčasnosti. Zrazu sme sa mohli dozvedieť, že Slováci sú najstarší národ v Európe, že sme mali kráľov a svät-

cov, mali sme svoje vlastné písmo a že sme tisíc rokov bojovali za svoju samostatnosť, svojbytnosť a kompetencie. V jednej brožúrke vydanej vo Výskumnom ústave Cyrila a Metoda v Ríme som sa dokonca dočítal, že Slováci sú vyvoleným národom, lebo im dal Boh písmo, tak ako dal písmo aj Židom, ktorí boli tiež vyvolení. Jeden by snáď mohol dostať aj národnú hrdosť z toho, keby si predtým neprečítal zopár kníh, kde sa dozvedel, ako to vlastne s tým národom bolo.

Napríklad s tým písmom. Historici mu dali názov *hlaholika*. Jej ukážka je vystavená aj v Slovenskom národnom múzeu v Martine. Keď som si tú ukážku bližšie prezrel, tak to nebola hlaholika ale cyrilika, i keď konštatujem, že zopár znakov hlaholiky tam bolo. Spýtal som sa sprievodkyne, ako sa tá ukážka viaže k Slovensku. Odpovedala mi, že tá ukážka je tam len tak, lebo inakšiu nemajú. Ani ju nemôžu mať, lebo neexistuje jediný overený dôkaz, že by sa na území dnešného Slovenska týmto písmom písalo. Nepoviem v Bulharsku, Chorvátsku, Makedónii a aj v Čechách v kláštoroch na Sázave a v Emauzoch, tam sa niečo napísalo ešte v 14. storočí, pokým prešli k latine, ako bolo vtedy žiaduce. Ale Slováci majú svoje vlastné písmo, ako tvrdia niektorí naši historici a aj politici, čo nám chcú nainfikovať národnú hrdosť.

Alebo tí dvaja Gréci, čo nosili meno Metod a Konštantín. (Ten druhý si ho neskôr zmenil na Cyril). Oba sú nám podsúvaní ako naši národní svätci. Aj do ústavy tak boli vsunutí, hoci nie je nikde potvrdené, že by na území dnešného Slovenska pobývali osobne alebo prostredníctvom svojich učeníkov, ktorí sa rozprchli do mnohých krajín, na podnet vraj „slovenského“ kráľa Svatopluka. Všetci Slovania v okolitých krajinách sú presvedčení, že vierozvestovia Cyril a Metod žili na území dnešnej Moravy. Metod pokrstil knieža Vislanov v Poľsku, české knieža Bořivoja s jeho ženou Ludmilou a celý ich kniežací dvor. Vysvätil tam kostoly, aj na Morave, ale kde na dnešnom Slovensku? Ich žiaci pôsobili v Macedónii, Bulharsku, Srbsku a Poľsku, ale na území dnešného Slovenska ani jeden,

Takto by som mohol pokračovať a vyberať perličky a perly z našej histórie i súčasnosti, ale možno niekedy inokedy sa k tomu vrátim, lebo toto opravdu považujem za zločin páchaný na ľuďoch. Že nás považujú za naivných hlupákov, ktorí všetko zožerú, čo sa im naservíruje. Nevieť, prečo všelijakí zkomplexovaní buditeľia majú neustálu potrebu v nás vzbudzovať nejakú výnimočnosť pomocou kráľov, kniežat, svätcov a patrónov, namiesto toho aby sme s pokorou prijali skutočnosť, že sme storočiami prechádzali ako plebejci, ktorí sa vždy nechali viesť svetskými a cirkevnými chytrákmi a ktorí po tie stáročia si ani svoju identitu neuvedomovali, ako nás presviedča skutočná história. Svoju národnú hrdosť, pokiaľ ju chceme mať, by sme mali čerpať z prítomnosti, čo sme a akí sme teraz a nie akí sme vraj boli. Na tú okázalo deklarovанú a povymýšľanú minulosť sa môžeme s čistým svedomím vy... (Doplňte si, čo chcete.)

Naša starobnosť je ohrozená

Na ČT2 dávali reláciu o Albánsku. Zapol som televízor, aby som sa dozvedel niečo o zemi, o ktorej sme mali možnosť tak málo vedieť, i keď to bola kedysi zem spriatelená – komunistická. Vedel som, že tam bol ten režim ešte ortodoxnejší než ten náš, šedivejší, kde stavali miesto bytoviek betónové bunkre proti všetkým potenciálnym nepriateľom, kde mali krásne pobrežie a more, v ktorom mali občania zakázané sa kúpať, aby sa nepokúsil niekto preplávať do kapitalistického Talianska. Zem, kde neboli právnické školy a ani právnici, pretože právo tam predstavoval Enver Hodža a jeho oddaní policajní banditi. V tej dobe, keď sme sa chceli trochu pobaviť, naladili sme si zahraničné rádio *Tirana*, kde bolo tých krávcov ešte viac a hustejších než v tých našich rádiách.

V tej relácii na ČT2 som sa dozvedel, že po dvadsiatich piatich rokoch tam tá šedivosť ešte celom nevymizla a hoci sa už niečo zmenilo, v Albáncoch zostala tá večná túžba zdrhnúť niekam do zahraničia. Že si zakladajú na folklóre, lebo Albáncom pomáha si zachovať svoju identitu. Tu som trochu spozornel, lebo mi to pripomenulo moju vlasť. Čo ma však úplne v ten letný večer rozrušilo a nedalo mi zaspáť, bolo, keď jeden intelektuálne vyzerajúci Albánc, so zjavnou kožnou chorobou na obličaji a krku, tam povedal, že Albánci sú najstarší národ v Európe. Tak to sa potom nedivte, že mi to nedalo zaspáť. Doteraz som bol presvedčený, že najstarší národ v Európe sú Slováci. Tvrdia to mnohí intelektuálovia u nás už od 18. storočia, keď jeden intelektuál, myslím že mal meno Juraj Papánek, zistil, že Slováci sú najstarší a z nich pochádzajú aj ostatní Slovania a aj Kelti a Germáni boli pôvodne Slováci. Dôstojný pán Papánek sa v mladosti dostal ku knihám, ktoré napísali českí a moravskí autori o Slovanoch a Cyrilovi a Metodovi a tak všeličo, čo nebolo v tej dobe také známe, ako je to známe dnes. Zvyšok života strávil potom pán Papánek na svojej farnosti kdesi na maďarsko-chorvátskom pohraničí. Tam prišiel na geniálny objav, že tí Slovania, čo o nich písali českí a moravskí autori, boli Slováci, ktorí sú najstarší národ v Európe a napísal o nich aj knihu. A keďže bol intelektuál a ešte k tomu aj katolícky farár, tak po latinsky. Tá kniha mala názov: *Historia gentis Slavae*. (Neviem, prečo všetci intelektuálovia písali vtedy po latinsky. Niektorí aj po česky, ale to boli asi intelektuálovia, ktorí sa nachytali na Kralickú bibliu, čo sa vtedy dosť používala.)

Je veľká škoda, že velebný pán Papánek na svojej fare sa v tom čase nemohol dostať k informáciám o neskoršom náleze pozostatkov človeka v Neanderthálskom údolí, ktorého považovali archeológovia v tej dobe za predchodcov rasy Keltov a Germánov v severnej Európe. Pánu farárovi Papánkovi by nedalo veľa námahy, aby usúdil, že tie neandertálske kosti v takom

případe patria Slovákom. A tak popri *Starých Slovákoch*, čo je termín zavedený novými historikmi, by sme mohli ešte zaviesť pojem *Najstarší Slováci*, ale zas to nechám na najnovších historikov, čo budú národne orientovaní a tento termín oficiálne zavedú. Ale i napriek tomuto dočasnému nedopatreniu Papánkove geniálne myšlienky inšpirovali v jeho dobe aj ďalších intelektuálov z radov farárov, ktorí sa potom združili do tovaríšstva. (Samozrejme – Učeného.) Potom farári začali písať diela o slávnej minulosti Slovákov a intelektuálovia ďalej rozvíjali pravdu o starobylosti Slovákov. Najmä za prvého Slovenského štátu počas vojny malo toto rozvíjanie vysoký štandard (napr. Dejiny od Fr. Hrušovského). Ešte za federácie vo federálnom parlamente vystúpila poslankyňa za Super národnú stranu s prejavom o starobylosti Slovákov, že českí poslanci, ale aj niektorí nevedomelí slovenskí poslanci, len zírali (tí slovenskí čumeli). Aj pán vtedajší premiér hovoril o tisícročnom útlaku a konečne majú Slováci zvrchovanosť a aj svojbytnosť. Bývalý premiér Fico a tiež bývalý náš pán prezident Gašparovič tiež urobili kus práce pri uznaní Starých Slovákov a kráľov a vyzývali k rozumnému štátnemu historizmu. A aj teraz kolujú objavné informácie najmä z Matice slovenskej o našej prehistórii a že sme najstarší na svete. Teraz si predstavte, že nejaký Albánec (ktovie či vôbec intelektuál bol, keď mal ten ekzém na tvári) vyhlási pred televíznou kamerou, že oni sú najstarší. Nečudujte sa, že ma to tak rozrušilo a nemohol som spať. Čo robia naši intelektuálovia? Asi zaspali na vavrínoch. Pred pár rokmi sa dala dohromady partia historikov, ktorí v novinách prehlásili, že dejiny nie sú závislé len od historických prameňov, ale sú aj výsledkom vedeckej dedukcie a logickej úvahy. Tak archeológovia zoberte lopaty a kopte. Historici dedukujte a logicky uvažujte, lebo naozaj prídu po tých Albáncoch ešte iní a zoberú nám našu staro(de)bilitu. Šak to tak strašne potrebujeme.

Naši starobylí predkovia

Čo je v živote dôležité?

Je mnoho vecí, ktoré by mi v živote nechýbali. Napríklad komáre. Kludne by som si vedel predstaviť žiť bez nich. Aj iné živočíchy z rodu hmyzu, ale i väčších druhov hlodavcov, obratlovcov, stavovcov, cicavých i necicavých by mi mohli byť ukradnuté, nebyť ľudí od ochrancov prírody, ktorí by mali okolo kopu rečí. Ale sú i iné veci, bez ktorých by som si vedel svoj život predstaviť. Dajme tomu také módne prehliadky. Predvádzajú sa tam po móle modelky mimo konvenčných rozmerov XL, aké sa bežne pohybujú na verejnosti, a to ešte v šatách, ktoré by si normálna ženská na seba nehodila. Ja by som si vedel predstaviť život i bez baletu alebo tých všelijakých moderných tancov i nemoderných a melodramatov i nemelodramatov. Nerád to o sebe vyhlasujem, ale som nekultúrny človek. Pred rokmi som bol zamestnaný v jednej kultúrnej inštitúcii a tam som sa stretol s namyslenými snobmi, a tak som sa odnaučil od kultúry. Možno by som to mal kompenzovať športom, tak ako to robí mnoho iných nekultúrnych ľudí, ale ani ten ma moc nechytá. Futbal som videl niekoľkokrát v telke, aj hokej som tam už videl, aj na tenis som sa už pozeral. Jeden tam buchol do loptičky a ten druhý odnaproti sa ju snažil odraziť. Teda nič pre mňa, čo by mi stalo za trvalejšiu pozornosť. V telke sú aj iné žánre, napríklad telenovely, varenice, politické dišputy, ale i trkotanie moderátorov a moderátoriek jak drevené rapkáče. Málokto uverí, že ani to ma zvlášť nezaujima, i keď medzi nimi sa nájdu aj celebrity, ako som sa niekde dočítal. A tie humorné relácie ma mnohokrát privádzajú k plaču. Ešteže tie naše televízory sú dokonalé technické výrobky a majú aj vypínače. V posledných rokoch aj na diaľkové ovládanie. Nimi sa dajú prepínať aj stanice z jednej na inú. A tak prepínam tam, kde dávajú reklamy. To jediné, čo v telke sa dá pozerať, sú reklamy. Je to velice poučné, lebo sa tam dozviem, aké výrobky a služby nemám kupovať. Keď majú tie firmy na reklamu a ja ju musím v cene zaplatiť, tak to radšej nekúpim. Ale aj tie reklamy som prestal pozerať, lebo ako dôchodca nie som veľký fanda na kupovanie, a tak obchádzam supermarkety a radšej využívam všelijaké akcie. Ale ak si myslíte, že to by mal byť zmysel môjho života, tak sa veľmi mýlite. Kludne by som sa aj bez toho obišiel. Ako vidíte, je kopu haraburdov, bez ktorých sa človek môže zaobiť a k životu ich nepotrebuje. A tak jedine, čo človek našej doby potrebuje, je národná hrdosť. O to sa aj naša vláda stará najviac. Keď nechá postaviť niekde na hrade sochu koňa a ešte k tomu pridá aj nejakého kráľa, knieža alebo iného buržuja, tak nás všetkých začína nadýmať od národnej hrdosti. Len si potom treba dať pozor, aby tá národná hrdosť z nás nejako nevyfučala.

Čerpame z dejín

Anglická kráľovná Alžbeta I. poslala hovorcovi parlamentu po strážcovi pečate svoju odpoveď na *Petition for Privilege*, čo malo slúžiť ako akýsi parlamentný poriadok. V ňom sa vyjadrila k spôsobu parlamentných debát v anglickom parlamente. Bolo to vo februári roku 1593, teda štyristo rokov pred vznikom nášho samostatného štátu a de facto i parlamentu. Keď tak sem-tam si pozriem v telke zasadanie toho nášho parlamentu, tak si uvedomujem, že tých štyristo rokov nám chýba a máme stále čo doháňať. Jeho Lordstvo od pečate tlmočilo slová Alžbety I. poslancom takto:

„...Čo sa týka slobody prejavu, poverilo ma Jej Veličenstvo povedať Vám to. Boh uchovaj, aby sa pri schvaľovaní a zameriavaní návrhov cítil niekto obmedzovaný, alebo mal strach hlasovať a vyjadrovať sa podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia. Tu nech každý užíva slobodu prejavu, ktorá je vlastná tomuto parlamentu. Jej Veličenstvo vám týmto zaručuje slobodu prejavu, ale nie bezbrehosť prejavu, slobodu, ale nie mimo rámca slušnosti. Tak ako sa nedá rozumne rokovať tam, kde je zrušená sloboda názoru, podobne nie je možné prijať správne rozhodnutie tam, kde si každý vraví, čo sa mu zapáči a neberie pritom náležitý ohľad na osoby, vecnosť, miesto, čas a iné okolnosti. Patrí sa preto, aby sa každý vo svojej reči držal v medziach lojality a diskretnosti, a to v presvedčení, že ako je opačný postup u všetkých ľudí trestný, tak to vo zvýšenej miere platí u tých, ktorí sa rozhodli, že sa všetkými silami a činmi budú zasadzovať o všeobecné blaho. Nech sa však toto právo nezamieňa so slobodou rozprávať tu podľa ľubovôle o hocičom...“

Betka Tudorovna predbehla svoju dobu, ale je to podané trochu kvetným štýlom, ktorým sa zrejme hovorilo na panovníckom dvore. V dnešnej politickej hantírke by to bolo podané asi takto. *„Poslaneckí parchanti, nežvaňte, hovorte k veci. Nemáte žiadne privilégia nad obyčajnými ľuďmi, aby ste mohli tárať sprostosti a ešte k tomu beriete za to aj nekresťanské peniaze...“*

Pardon, tá posledná veta mi tam vlezla akosi podvedome, z vlastného vnútorného popudu. Alžbeta Tudorovna na kresťanstvo veľmi nedala. Definitívne sa pričiniła o rozchod s pápežom a založenie anglikánskej cirkvi. Navyše jej ohromne lichotilo, keď jej vzťahujúca sa *marína* poslala ku dnu nejakú španielsku *karavelu*, keď ju predtým stihli odľahčiť o bohatý náklad. Vtedy sa tomu hovorilo pirátstvo, dnes je to šírenie demokracie.

Najznámejší demokrat v tej dobe bol kapitán Francis Drake, ktorý bol za svoju činnosť povýšený na šľachtica, lebo tých lodí potopil najviac. Nešlo však len o lode, ale aj o územia, ostrovy ba celé kontinenty, až sa Betka od Tudorových stala vládkyňou kráľovstva, nad ktorým slnce nezapadalo. Demokracia je raz taká. Bez pirátstva to nejde. My sme len trochári a máme čo doháňať, ako už bolo spomenuté. Pridali sme sa síce do NATO, ale nejako to hapruje. Asi nemáme tam dobrých kapitánov a je tu možnosť, že na to dno tentoraz klesneme aj my s tou našou rozhojdanou kocábkou.

Talentovaný a skúsený politik

U nás v meste žil jeden potomok ruských exulantov. Menoval sa Tolino. Tolino raz na námestí vyprával kamarátom, že jeho syn, keď sa jedného rána prebudil, mu povedal, že dnes má náramnú chuť obsadiť nejakú malú európsku krajinu. Tolino z toho usúdil, že jeho syn je rodený politik. Pochopiteľne, vzhľadom na svojich predkov, ruský rodený politik. Slovenskému rodenému politikovi by niečo také ako obsadiť malú európsku krajinu nikdy nenapadlo. Nemáme na to jaksi historické zázemie. Nemáme na to ani materiálne zázemie, a to aj napriek tomu, že by sme dali do bojovej pohotovosti všetky dve stíhačky a povolali zo zálohy všetkých výsluhových generálov, čo sú na výsluhových dôchodkoch a sú v čipernom stave.

Slovenský rodený politik sa preto prejaví ináč. Spoznáte ho podľa toho, že nasľubuje kompetencie, svojbytnosti alebo sociálne istoty. Najlepšia kvalifikácia politika je, keď sa stretne rodilosť, z čoho vyplýva talentovanosť, so skúsenosťou. Talentovanosť a skúsenosť je najlepšia kombinácia, aká sa môže rodenému politikovi pritrafiť. Keď má talentovaný a skúsený rodený politik vyriešiť nejaký strašne zapeklitý konflikt, chytí jednoducho telefón a zavolá inému talentovanému a skúsenému rodenému politikovi. Osloví ho: milý Alfred alebo milá Angela, je tu tento a takýto zapeklitý problém a treba ho vyriešiť. A oni ho vyriešia a ešte si aj pekne pohrkútajú. Čo by v takom prípade robil neskúsený a netaľentovaný a ešte k tomu aj nerodený politik? Zburcoval by diplomatický zbor, zopár parlamentov, niekoľko cudzích vlád a možno aj celú tú veľikú budovu OSN. Nakoniec by aj tak nič nevybavil, jak sa často stáva. V histórii je na to kopec príkladov.

Nemusíme chodiť nejaké veľiké štreky, lebo i v našom zemepisnom pásme sú také prípady. Keby bol napríklad Jozef Tiso potom, keď Česi po 1. Svetovej vojne rozbili monarchiu a urobili republiku, konal ako rodený a talentovaný politik, mohlo to dopadnúť všetko ináč, ako to nakoniec dopadlo. Keby vtedy zavolať Hitlerovi, čo bol tiež rodený a talentovaný politik a povedal mu: Milý Dolfi, neblbni toľko s tým delením Československa a trochu si ešte potrkotali, mohlo to dopadnúť všetko ináč. Nemusel by byť nakoniec obesený, ale skončil by niekde v Nyitre a možno aj v samotnom Esztergome ako uhorský arcibiskup. Možno aj uhorským kardinálom by sa bol stal, lebo on bol rodený a talentovaný farár, ale nebol rodený a talentovaný politik. Preto, milí občania, keď sa dostanete niekedy ešte pred dilemu koho voliť, či neskúseného diletanta alebo skúseného rodeného a talentovaného politika, tak neváhajte. Volte skúsenosť.

Matica slovenská prežije

Za mlada som robil na montážach a mal som tam kolegu, ktorý všetko vedel a všade bol. Vstúpil do komunistckej strany a chystal sa robiť politickú kariéru. Vtedy ma napadlo, že si ho trochu vedomostne preverím. Bol som ešte len pár rokov po skončení stredoškolského vzdelania a kopu vecí, čo nás v škole učili, som si ešte pamätal. Opýtal som sa ho len tak námatkou, že čo sa stalo s Maticou slovenskou v roku 1875. Môj kolega-montér bez rozpakov a úplne suverénne, ako bolo u neho zvykom, odpovedal, že Maticu slovenskú nakoniec chytili a obesili za rebro na hák. Dalo mi potom spústu námahy, aby som kolegu montéra presvedčil (politickí vševedkovia sa ťažko presviedčajú), že Maticu slovenskú neobesili, ale ju zatvorili. Preto že kradla? Opýtal sa ma môj kolega, ktorý takto nechtiac prejavil, že vlastne všetko nevie. Z toho som usúdil, že z neho nebude dobrý politik-komunista, keď sa pýta. To už voľakedy dávno nejaký filozof Sokrates v starom Grécku prehlasonoval, že základom múdrosti je klásť si otázky a hľadať na ne odpovede. Sokrates však nebol komunista, pokiaľ sa pamätám ešte zo školy a komunistickí politici sa na nič nepýtali. Tí mali vždy na všetko len odpovede.

Musel som potom môjmu kolegovi povedať, že Maticu slovenskú si splietol s Jánošíkom a stalo sa mu to o vyše poldruha storočia skôr, než Maticu slovenskú zatvorili. To Jánošíka chytili a obesili za rebro, pretože kradol. Mýty hovoria, že kradol len bohatým, lebo chudobným nebolo čo kradnúť. Preto si ho aj komunisti zobrali za svoj vzor a vyhlásili ho za prvého slovenského bojovníka proti vykorisťovateľom a protifeudálneho odporcu, teda za prvého komunistu, ale bez straníckej príslušnosti. Vtedy ešte žiadne strany neexistovali. Asi preto to boli také ťažké časy. Môjho priateľa montéra som ešte musel dodatočne informovať, že Matica slovenská nie je persona, ale je to inštitúcia, i keď jej pomenovanie znie veľmi personifikovane a obesiť ju za rebro by bol technický problém. A s tým zatvorením je to len taká slovná finta, homonymum či čo, jak sa vyjadrujú lingvisti. Zavrieť ju do basy by bol tiež technický problém, je to len symbolické pomenovanie zastavenia činnosti. A že by inštitúcia kradla, sa mi zdá tiež problémom. Teda, až donedávna.

Matica slovenská prešla všelijakými peripetiami, ale nakoniec to všetko šťastne prežila. Dnes sa jej darí dobre, hoci prednedávnom som čítal v novinách, že tam boli ukradnuté nejaké milióny či poklad, na ktorý sa poskladali bodrí občania. Teda nie je to taký technický problém ani pre inštitúciu.

Dnes sa však už nevešia na hák za rebro a ani za kradnutie sa len tak jednoducho nezatvára. Teda, aspoň tých, čo kradnú vo veľkom. Tí nesedia v base, ale zasadaajú vo všelijakých správnych radách, vo vláde a v parlamente. Zatvárajú len tých malých zlodejčikov, keď ich prichytia niekde v supermarkete alebo kde, keď si nedajú pozor. To sa netýka Matice slovenskej. Tam išlo o ťažké melóny a za to sa nezatvára, ako už vieme, a preto verím, že Matica to všetko šťastne prežije i naďalej.

Neoslavujme 28. október

Komentár z tlače: *Ani jeden z tých vandalov, čo povalili československý štát, nebol osobnosťou jeho formátu. Ich neschopnosť pochopiť hodnoty spolupráce, tolerancie a demokracie, ich hlúposť a malosť sú silnejšie než historická pravda. Pripomenúť im, že nebyť 28. október 1918 nebol by dnes možno nijaký z nich, ani žiadne HZDS a SNS, je úplne zbytočné. K ich ušiam to nedoľahne a ich rozum to neosloví. Oni chcú prepísať dejiny...*

Aleš Krátky, Nový čas, 30. 10. 1999

Máme tu znovu október. Vždy sa vyznačoval tým, že prišli plušte, padanie listov a všelijaké sychravosti. Vyznačoval sa aj tým, že sme v ňom slávilí ešte donedávna štátny sviatok - *Deň vzniku republiky*. Jeden čas bol aj *Dňom znárodnenia*, čo bol taký malý eufemizmus pre kradnutie vo veľkom. Určitý čas chceli z neho urobiť aj *Deň federácie*, ale tiež nie príliš úspešne. Tak či tak, bol to veľký Deň, kedy sme nemuseli ísť do školy a neskôr do práce. Až donedávna, keď sa ho naši veľikí vlastenci rozhodli zrušiť. Prišli na to, že to nebol taký veľký deň s veľkým D pre Slovákov, pretože ten deň dvadsiatyôsmi mesiaca október roku pána 1918 Slováci nepohnuli ani maličkom, ale to tí maffianski Čechúni z vnútorného a zahraničného odboja si dovolili zákonom vyhlásiť republiku Československú. Pod tým zákonom bol podpísaný len jeden Slováč, myslím, že ho Šrobárom nazývali a ten nemal žiadny mandát od nikoho a riadil sa len takým svojím inštinktom, ktorý nebol ani rýdzo slovenským, ale československým inštinktom.

Ten čechoslovakista Vavro Šrobár bol futrovaný vyvrhel', ľahťikársky, rozlobený, štreberský darmožrút a lapikurkár, prašivá ovca slovenská a na kubus pozdvihnutý luhár a ošemetník, ako nazýval takýchto Slováčkov okolo Vavra Šrobára odchovaných Masarykovou filozofiou, čo písali do časopisu Hlas podlé písáčky, nebohý batko Vajanský.

Starý batko a uznávaný bard slovenský Svaťo Vajanský mal utkvélú predstavu, že jedného báječného dňa puknú tatranské žuly, zjaví sa nad nimi biely ruský orol a príde ruský cár, nakope Maďarov a Rakušákov do zadku, oslobodí bodrých Slováčkov spod cudzieho jarma, ktorí potom vyjdú zo svetovej chumelenice s čistými rukami a zasadnú za stól víťazov, márne proti nám sú vzteky, ako to tak voľajako rozpisoval vo svojich básničkách, románoch a úvahách. A tu si dovolia nejakí lapikurkári štreberskí alebo šrobárski ošemetníci podraziť jeho autoritu a vypisujú v tom svojom časopise *Hlas* podlé písáčky, že by mali Slováci zdvihnúť svoje zadky a mali by pre svoje oslobodenie aj niečo urobiť a nielen predvádzať pasivitu.

Oni sa potom aj z tých pasivistov niekoľkí zišli o dva dni v Turčianskom Svätom Martine, aby podpísali Deklaráciu, že sa cítia byť vetva československého národa a hneď sa rýchlo rozišli do svojich dedovizni predvážať pasivitu, lebo potom to už všetko išlo mimo nich a tie prašivé ovce hlasistické už ich nepripustili k veci, aby niečo nepobabrali. Niektorí pasivisti by boli dokonca aj ochotní skočiť na sladké rečičky nového uhorského premiéra grófa Károlyiho, ktorý začal vyhlasovať, že naozaj nejakí Slovania, či Slováci v Uhorsku žili a žijú a že by im mohol udeliť aj autonómiu, keď budú poslušní. Ale to už Čechúni nedovolili a hnali Maďarov zo Slovenska, keď sa tam dorútili aj s vojskami Bélu Kuna.

Však im to tým štrebérskym darmožrútom a hlasistickým čechoslovakistom, aj tým bezbožným českým kacírom naši vlastenci patrične potom zrátali, keď sa spamätali z prvého šoku a prišli k moci po ďalších voľbách pomocou nábožensky uvedomelých voličov. Keď videli, že boli vysánkovaní zo všetkých lukratívnych štátnych flekov vtedajšími čechoslovakistami a dokonca aj roditelmi Čechúňmi, vystúpili z maďarskej ľudovej strany Néppárt a zriadili si vlastnú ľudovú stranu, lebo zistili, že by mohli byť aj roduverní Slováci a nielen roduverní Maďaróni. Maďari sú síce starý národ, čo prišiel zbíjať do Európy na malých koňoch a vedeli dobre strieľať z lukov a je preto radosť byť členom takého národa a byť na to hrdý, ale aj Slováci sú starý národ, ako to už v 18. storočí zistil na svojej fare dôstojný pán Papánek a z nich (podľa neho) pochádzajú aj Kelti a Germáni. A tu sa musíme spýtať spolu s tými precitnutejšími roduvernými Slovákmi: Môže byť takýto starodávny národ bez štátnych funkcií? Odpoveď je jednoznačná: Nemôže!

Tak tu máme dnes roduverných Slovákov vo funkciách. Ale zas si nemyslite, že je to pre nich voľajaké ternó. Slovensko je malý štát a kde-ko o ňom vo svete nič nevie, ale také veľké Uhorsko, to už by bolo voľačo pre našich roduverných. Napríklad János Szlota, dnes už nie je ani poslanec, lebo všelijakí terajší čechoslovakisti furt do neho vrtali. Ale vo Veľkom Uhorsku by do neho čechoslovakisti nevrátili, to si píšete. Alebo chlapi z našej Pospolitosti, dneska by ani len netušili, že voľajakí Slovania v Uhorsku kedysi jestvovali. Nuž uvážte, niektorí nemajú ani uniformy, ale keby boli v uniformách Maďarskej gardy, to by bola paráda. A bývalý bánsko-bystrický župan. Uznajte, je to nejaký post pre človeka takého formátu? Dnes už mohol byť bez čechoslovakistov ďaleko, ďaleko ďalej. Nemám veľkú predstavivosť, ale viem si ho živo predstaviť v dolománe a s čákovom na hlave. Utešenejšieho Maďara by ste nenašli v široširokom Veľkom Uhorsku. A my ostatní by sme dneska medzi sebou veselo mondokovali jadrnou maďarčinou, až by sa nám prášilo z huby. Preto si myslím, že nemáme dôvod oslavovať 28. október.

Český prezident urobil faux pas

Český prezident Miloš Zeman zas predviedol jeden zo svojich typických fópa. Občas ho bacne nejaký bacil alebo chytí vírusa a potom nerozozná pivo od zubnej vody, alebo to s ním zamáva jak pri zemetrasení. Naposledy dostal vírozu, keď odovzdával štátne vyznamenanie nášmu pánu premiérovi Ficovi. Mimochodom, sme hrdí na to, že náš pán premiér dostal vyznamenanie bieleho leva z rúk českého prezidenta, veď je jeho priateľ, ako to tam vyhlásil, občas si aj zatelefonojú, a to vyznamenanie si náš pán premiér preto zaslúži.

Pre nášho pána premiéra je to prvé vyznamenanie, ktoré v živote dostal, ako sa potom v telke vyjadril, a preto si myslím, že pán prezident Zeman mal dať nášmu pánu premiérovi Ficovi hneď dva metále, keď sú takí dobrí priatelia, ako nám to pri tej ceremónii zdôvodnil. Pre nášho pána premiéra by to bolo aj druhé vyznamenanie, ktoré v živote dostal. Keď nie bieleho leva, tak aspoň nejakého pantera alebo čo a nemusel by byť ani biely, mohol by byť aj ružový alebo červený. Ale to je len také malinké fópa a pán prezident to má možnosť napraviť, čo rok uplynie.

To veľké fópa, o ktorom chcem hovoriť, je to, že prirovnal nášho pána premiéra k bývalému premiérovi Veľkej Británie nebohému Winstonovi Churchillovi. A to nemal robiť, lebo to je to strašné fópa. Pre nášho pána premiéra je to značne dehonestujúce, aj keď pán prezident povedal, že aj Churchill bol veľký politik, i keď bol ten pravý a náš pán premiér Fico je ľavý.

Vieme, že Winston Ch. prispel k porážke Hitlera, ale koľko mu to trvalo, len čo naviedol Roosevelta, aby vstúpil do války? Celé dva roky, a to ho musel ísť aj osobne navštíviť. Nášmu premiérovi by stačil jeden telefonát, ako sa prednedávnom vyjadril v jednej predvolebnej kampani, že on ako skúsený politik môže problémy vybavovať aj cez telefón s iným skúseným politikom. Náš pán premiér by to zaiste vybavil tak, že by ani nevolal Rooseveltovi, ale zavolať by priamo pánu Hitlerovi, čo bol tiež skúsený politik a bolo by po druhej svetovej válke a nebola by zaiste ani svetová. Alebo, čo sľuboval mister Churchill občanom Británie? Pot a krv, no povážte! Náš pán premiér Fico nám sľúbil sociálne istoty, bez potu a niety ešte aj krvi. Božeochraňuj! Navyše Mr. Churchill bol zarytý antikomunista, čo sa o našom pánu premiérovi Ficovi nedá riecť. Veď predsa nebude sám proti sebe a proti vlastným priateľom.

Churchillovi sa to vládlo, keď ho občania zvolili na premiéra za stabilnú stranu, ktorá už dlhé roky existovala. Náš pán premiér Fico, keď chcel, aby ho naši dobrí voliči zvolili, musel si urobiť vlastnú stranu, čo ocenil aj pán český prezident vo svojom slávnostnom príhovore. Tú svoju stra-

nu vyoplal z plienok, a to si píšte, že to nebola nejaká hygienická činnosť. Ešte dneska to sem-tam zapácha, keď musí vlastnou hlavou financovať činnosť tej jeho strany.

Mohli by sme spomenúť ešte ďalšie kritéria, na ktorých by sa dalo prezentovať, že Mr. Churchill sa nemôže nášmu pánu premiérovi rovnať. Churchill hovoril o podnikateľoch ako o koňoch, ktoré ťahajú karu a náš pán premiér jedná skutočne s podnikateľmi ako s koňmi, na ktoré môže naložiť daňové zaťaženie, že sa im až nohy podlamujú. Možno je to aj preto, že pán premiér nemá natoľko podnikateľov a živnostníkov rád, veď, ako sa v škole učil, sú to vykorisťovatelia, a keď sa rozhodne ich mať rád, tak len tých veľkých. Tých je ochotný aj podporovať so štedrými štátnymi zákazkami.

Aby som nezaťažoval čitateľov prirovnaniami z veľkej politiky a z veľkej ekonomiky, môžem poukázať aj na hmatateľné veci, ktoré sú dobrému voličovi bližšie než zložité zákutia vysokej politiky a ekonómie. Napríklad také hodinky. Aké nosil premiér Churchill? V dobových filmoch ho vidno s nejakými starými cibulami na retiazke a dajú sa takéto porovnať s hodinkami nášho pána premiéra Fica, ktoré stoja tridsať tisíc eur?. Alebo bol Mr. Churchill birmovaný? O tom mám pochyby.

Je zbytočne sa ďalej rozpisovať, bolo to strašné fópa od českého prezidenta Zemana. Ešte tam priradil k tým významenaným aj toho starého Wintona, čo cez vojnu zachraňoval tých malých harantov zo židovských rodín alebo toho nenapraviteľného rebela Karla Kryla. To nebolo voči nášmu pánu premiérovi dôstojné gesto, aké si zaslúži. K zavŕšeniu celej nechutnosti prispelo ešte i to, že keď pán český prezident pri odovzdávaní akte objímal nášho pána premiéra okolo krku, nedal nášmu pánu premiérovi ani pusku, čo každý z nás, ohľadom na tie proklamované priateľské vzťahy, očakával. Bolo to strašné faux pas.

Smrť Štefánikova

*Horí ohník, horí, na Kráľovej holi,
ktože ho zapálil, dvanásti sokoly...*

Také jednoduché to zas nie je opísať niečiu smrť prostoduchými veršovan-
kami. Takýmto spôsobom si mohol Ján Botto dovoliť priblížiť čitateľom smrť
veľkého Slováka, Juraja Jánošika. Botto žil v 19. storočí, bol členom Štúrovej
skupiny a ich literárne pôsobenie zaraďujeme do romantizmu. Romantici 18.
a 19. storočia písali tak, že to so skutočnosťou malo málo spoločného a ako
mali vo zvyku, s realitou boli na nože. Preto aj popísali kopy volovín, lebo to
mali takpovediac v náplni práce. Tých volovín napísali toľko, že aj dnes majú
mnohí z toho zmätok v hlave. Veď si len predstavte, že by dvanásti sokoly za-
pálili vatru kdesi na Kráľovej holi. Je to nonsens.

Dnešní realisti takto nepíšu. Tí sa musia držať skutočnosti, teda reality. Šte-
fánik zahynul pri páde lietadla, keď sa vracal z Talianska po vojne v roku 1919
na Slovensko. Mal pristáť neďaleko Bratislavy na poľnom letisku a tam sa zrútil
spolu s tromi talianskymi letcami a zahynuli. Po nejakom čase prišli poniektorí
na to, že bol úmyselne zostrelený na popud jeho politických rivalov. Štefánik
nebol romantik a našťav by sa riadne, keby ho spájali s romantizmom. Bol
vedec, realista a podporovateľ Realistickej strany Masarykovej a Benešovej
a bol čechoslovakista. Len potom chceli romantici z neho urobiť najväčšieho
Slováka. Preto, keď chceme hovoriť o jeho predčasnej smrti, mali by sme sa
držať reality.

Todek som mal však možnosť prečítať si text od jedného plodného pisateľa,
ktorý zrejme nemá ďaleko k romantizmu. Napísal o smrti Štefánikovej dokonca
aj celú knihu. Každý z nás aspoň v dokumentárnych filmoch videl, ako dopad-
ne lietadlo, ktoré je trafené. Takéto smoliarske lietadlo sa širokým oblúkom rúti
k zemi zanechávajúc za sebou kúdol dymu, až skončí v ohňovej guli. Nič také
nikto nevidel v tej dobe pri páde toho makarónskeho lietadla. Videli tam pekne
letiace lietadlo manévrujúce na pristatie, ktoré zrazu z ničoho nič sa naklonilo
nabok a nasmerovalo rovno k zemi.

Platilo to až donedávna, keď spomínaný plodný pisateľ objavil kdesi v staro-
binci starca, ktorý tam očakával svoje umretie, čo sa mu aj potom zanedlho
stalo. Ten starček mu povedal, že v roku 1919 ako trinásťročný pásol kravy ne-
ďaleko miesta, kde to lietadlo spadlo a ten dym tam videl. Keď pribehol k spad-
nutým troskám, videl Štefánika ako žil, normálne dýchal a nebol ani zakrvave-
ný. Ostatní piloti boli už mŕtvi, pohodení v žite a jedného potom museli vyhra-
bať z trosiek lietadla. Boli zakrvavení a jeden pilot si stihol aj obviazať zakrvave-
nú hlavu bielou zakrvavenou šatkou. Potom tam prišiel jeden asi štyridsať ročný
chlap na bicykli a hneď za ním čierne auto, z ktorého vystúpili neznámi civili.
Tí zobrali Štefánikovi doklady a zlaté hodinky a naložili ho do auta. Do auta
naložili aj bicyklistu s bicyklom a odišli smerom do Bratislavy. Jeho len vypoču-
li, čo videl a nechali tak v dave, ktorý sa tam medzičasom zhlukol.

Keď sa ho náš pisateľ spýtal, prečo takéto svedectvo zamlčoval vyše 70 rokov, odpovedal, že sa bál Čechov. Za Slováka štátu sa už Čechov nemusel báť, ale tiež sa bál, lebo vtedy sa bál komunistov a tí boli z väčšej časti Česi, hoci aj on už bol vtedy komunista, ako spomenul, ale takých nemali vo farárskom štáte radi, a tak sa radšej bál, ako by mal niečo hovoriť. Oneskorený svedok dal potom nášmu pisateľovi na výber, aby si vybral, kto hovorí pravdu. Či on, alebo niekto iný, čo má falošnú pravdu. Náš pisateľ si vybral nefalošnú pravdu bývalého pastiera kráv.

Ďalším dôležitým svedkom nášho novinárskeho pisateľa bol synovec samotného generála Milana Rastislava Štefánika – Pavel Štefánik, ktorý onedlho po výpovedi tiež zomrel, ale ešte mu stíhol zveriť svoje tajomstvo. Pokiaľ ešte žil, bol presvedčený, že jeho uja Milana nechal zostreliť Eduard Beneš, vtedy vo funkcii ministra zahraničia a zdržujúci sa trvalo v tom čase v Paríži, kde sa malo konať mierové jednanie, aby bola dohodovými mocnosťami uznané Československo s požadovanými hranicami. Synovec Pavel povedal, že Beneš bol úhlavný Štefánikovým nepriateľom a bál sa ho, pretože vedel, že ak sa ujo Milan postaví na zadné, tak za ním bude stať 800 tisíc legionárov. Palino od Štefánikových ešte povedal, že lietadlo spadlo takým alebo makovým spôsobom, a to sa muselo vyšetriť. A kde sú tie protokoly? V archívoch T.G. Masaryka, a prečo ich neovoria? – pýtal sa synovec.

Tieto otázky nášho pisateľa potom trápili a sám sa snažil na ne odpovedať. Prvá vec, na čo prišiel, že by mala byť vedecky preskúmaná pravosť pozostatkov generála Štefánika v hrobe na vrchu Bradlo, veď vieme, ako sa stratili neznámo kam aj ostatky Andreja Hlinku. Mala by byť vykonaná exhumácia, pri ktorej by sa zistilo, že Štefánik pád lietadla prežil a potom bol úkladne zavraždený strelou do srdca.

Pisateľ sa dovoľáva aj mnohých leteckých odborníkov, že si nemohli strelci spliesť výsostné znaky Talianska s maďarskými a Maďari ani nemali lietadlo, ktoré by sa podobalo italskému dvojplôšnému bombardéru Caproni, a tak nemôže ísť o nešťastnú náhodu pri privítacej salve, ako tvrdí antipropaganda.

Náš pisateľ našiel podporu na jeho tvrdenia aj v knižke, ktorú vydala Matica slovenská. Autorom knihy je občan z Austrálie, ktorý došiel vo svojej knihe k rovnakým záverom ako on a pritom svoje zistenia vôbec nepoznali. Austráľčan mal však to šťastie, že mal možnosť nahliadnuť do Masarykových archívov, v ktorých našiel veľa udivujúceho. Najviac ho však udivilo to, čo tam nenašiel, totiž protokoly o páde lietadla. Nevie, čo sa to deje s tými protokolmi, keď sa ani v Austrálii nenašli.

Nedávno som čítal v článku od nášho prvostupňového Slováka Jána Slotu, že on sa tiež dostal k protokolom, žiaľ naivne ich odovzdal do Historického ústavu Slovenskej akadémie vied, kde sa to všetko stratilo do nenávratna. On je tiež od malička presvedčený spolu s jeho celou rodinou, že tu išlo o politickú vraždu na príkaz Beneša a nie nejakú nehodu. V tých protokoloch to bolo napísané aj s guľometnými hniezdami a s protilietadlovými kanónmi, ktorými

strieľali po lietadle, kde sedel M.R. Štefánik a teraz sa to všetko stratilo v tom hnusnom historickom ústave. Slotá verí, že raz pravda príde najavo, aj keď tie protokoly sa nenávratne stratili.

Mysl som si doteraz, že je to už dávno uzavretá záležitosť, veď to vyšetrovali svojho času nezávislí vyšetrovatelia z talianskej armády. Štefánik zahynul totiž pri páde lietadla, ktoré patrilo italskej armáde a spolu s ním zahynuli aj traja mladí italskí letci a mali preto sakramentský dôvod vyšetriť tú nehodu objektívne a pravdivo. Hoci italskí dôstojníci v súčinnosti aj s našimi vyšetrovateľmi nedošli k jednoznačnému záveru, predsa len k nejakému došli a preskúmali veškeré alternatívy pádu lietadla. Jednou z nich bolo aj neúmyselné alebo úmyselné zostrelenie bombardéra a zaiste boli vyhotovené aj dôveryhodné protokoly, ktoré sa nedali len tak zašmodorčať na medzinárodnej scéne. Ledáže voľakde v Austrálii alebo u Slotovcov v Super národnej strane.

Zaujímavú hypotézu vyriešil aj veliteľ československých légii francúzsky generál *Maurice Janin*, ktorý strávil viac týždňov v tesnej blízkosti Štefánika. Videl, ako niekoľkokrát Štefánik omdlel a chrľil krv, lebo bol smrteľne chorý na žalúdok alebo čo. Lekári mu dávali niekoľko mesiacov života. Štefánik mal z toho riadne depresie a pomýšľal aj na samovraždu a toto by mohla byť jedna možnosť, prečo lietadlo spadlo. Generál Janin to ale potom odmietol ako možnosť, lebo Štefánika poznal ako charakter a nepripustil, že by bol taký chrapúň, aby zobral so sebou aj troch mladých letcov. Možno bol roztrhnutý drôt od antény, ktorý sa omotal okolo smerovky, čo pripustila aj vyšetrovacía komisia, ale mohlo to byť všeličo. Napríklad aj to, že Štefánikovi umožnili italskí letci, aby si trochu pokaroval to lietadlo, však bol sám letec a chceli mu urobiť radosť pristať na rodnej hrude, a pritom dostal záchvat brušných bolestí, čo nimi trpel alebo zrovna omdlel a strhol riadiacu páku tak nešťastne, že sa lietadlo zrútilo. Kto nám to dnes potvrdí?

Tých alternatív pádu lietadla, ako som sa načítal v literatúre, bolo viacero a boli dosť rozporuplné. Bolo to asi preto, že aj Štefánik bol dosť rozporuplný a mnohí ho chápu rozporne až protichodne. Nedávno sa pri prezidentských voľbách oháňal jeden kandidát na prezidenta, aký bol Štefánik veľký Slovák a vyhlásil v telke, že len čo bude prezidentom, dá preveriť všetko, aby konečne sa prišlo na to, že za Štefánikovu smrť je vinový Beneš. Štefánik totiž vedel o Benešovi ako prehazardoval v kasíne milióny, na ktoré sa zložili americkí Slováci a mohol by to na neho vytiahnuť. Preto sa aj predtým v Paríži ukrutánsky pohádali. Bola to pre mňa novinka, lebo doteraz som vedel o Benešovi len to, že bol nesmierny suchár, ktorý si ani nevedel vyhodit' z kopýtko, ale len žil v usporiadanom manželstve s pani Hanou. Bol puntičkársky úradník, jak má jeden štátny úradník byť a výkonný motor a organizátor pri rozpade rakúskej monarchie a pri budovaní štátu československého.

Že bol gamblér, to som fakt nevedel. A o tej hádke viem len toľko, že sa rozchádzal so Štefánikom v názore na koho sa budú vojensky viazať. Samozrejme, že mal pravdu Beneš, ako neskoršie udalosti ukázali. Beneš bol dobrý politik

s veľkým prehľadom a Štefánik bol dobrý hviezdár a vyznal sa lepšie vo hviezdach. Beneš trval na Francúzoch a Štefánik si viac v poslednej dobe obľúbil Taliansko, hoci bol francúzsky generál, ale táto hodnosť mu bola prepožičaná len dočasne, aby mohol predstúpiť ako šarža pred legionárov. Ako poručika letectva, by ho vôbec neposlúchali. Jednak tam neboli letci, ani lietadlá, len vlaky a jednak tí legionári neposlúchali žiadnu šaržu. Oni tam mali zariadený snem, kde všetko museli demokraticky odhlasovať. Jeden plukovník na to aj doplatil, lebo keď dal povel vystúpiť z vlaku, legionári si odhlasovali opak a nevystúpili z vlaku. Ten plukovník sa potom v tej bezradnosti zastrelil. A teraz si predstavte, keby im dal rozkaz poručík letectva, aby vystúpili z lietadiel, alebo trebárs aj z vlaku, aj keď mal uniformu francúzskeho generála, aj to len prepožičanú? Preto ma to zarazilo, že synovec Pavel vo svojej výpovedi nášmu pisateľovi povedal, že sa Beneš bál Štefánika, pretože by sa mohol postaviť na zadné a vyťahnúť na neho 800 tisíc legionárov v Rusku. Jednak tam v Rusku ich bolo tak to 60 tisíc a jednak tam vládli tie demokratické maniere. Nevieť, ako by to hlasovanie dopadlo, keď drvivá väčšina legionárov boli Česi a tí mali radi a rešpektovali Beneša, ale najmä tatička prezidenta Masaryka, a on bol aj hlavný veliteľ armády a Štefánik bol len minister vojny. Štefánika mali legionári tiež radi, ale keď tam zistil, že by to s nimi po vojensky nešlo, tak sa z tadiaľ rýchlo a bez rozlúčky vyparil cez Čínu do Paríža a nemal vôbec v úmysle sa stavať na zadné. Ale ten synovec Pavel bol už v tom čase dosť starý a zrejme si poplietol cifry i fakty a ten náš pisateľ mu nemal len tak hala-bala veriť, aj keď jeho domnienku potvrdil ten ďalší spisovateľ z Austrálie. On v tých svojich archívoch zistil aj to, že aj Masaryk a iné mocnosti mali záujem na zostrení lietadla, pretože sa chcel Štefánik vyhlásiť za viceprezidenta Slovenska a dokonca chcel byť slovenským kráľom, keď sa kvôli tomu zasnubil s markízou Benzoni, ktorá pochádzala z rodu savojských talianskych kráľov a to slovenské kráľovstvo by zostalo v rodine.

Boli tam ešte iné dôkazy, ktoré Austrálčan vyvrátil ako bludy, ale nebudem rozpisovať podrobnosti. Odcitujem doslova len posledný odstavec článku: *„A pravda je aj tá, že Vavro Šrobár ako minister pre správu Slovenska vedel, že 4. mája prileť Štefánik a aj napriek tomu odcestoval z Bratislavy a šiel do Skalice sadiť lipu, čo bol riadny nezmysel. Zjavne sa vyhýbal tomu, aby bol v Bratislave v deň, keď mal Štefánik zomrieť. Možno náš prvý slovenský kráľ. V každom prípade obeť. Čoho sa dá zistiť aspoň exhumáciou kostrových pozostatkov.“*

Nepasovalo mi to s mojimi vedomosťami, ktoré som dočilku nazbieral. Viem, že jedného prvého kráľa už sme mali a nedávno mu postavili na bratislavskom hrade aj sochu. Aj s tým plánovaným príchodom mi to neni jasné, lebo bol avizovaný už na 2. mája, ale sa to všelijako, aj inak pre počasie zdržalo a ten Šrobár mal plánovanú akciu aj s generálom Piccioneom a nemohol čakať tri dni na poľnom letisku, kedy sa zjaví lietadlo z Talianska. Okrem toho boli aj veľikí kamaráti ešte zo štúdií, spolu sa navštevovali a podporovali sa aj finančne a obaja boli náruživí čechoslovakisti patriaci ku skupine hlasistov. Aj Masa-

ryka Štefánik miloval, oslovoval ho otecko a veľmi si ho vážil už ako študent v Prahe a prijal bez výhrad jeho filozofiu a učenie o jednotnosti československého národa vychádzajúce z histórie Veľkej Moravy, teda ešte z doby, keď neboli Česi a Slováci rozdelení v dvoch štátnych útvaroch. Štefánik sám hovorieval, že Slováci sú Česi a Česi sú Slováci len sa trochu nárečím odlišujú. V legionárskej armáde ako minister vojny zaviedol veliacu reč češtinu, lebo sám ani slovenčinu neovládal a hovoril len kopaničiarskym nárečím. Za mlada bol veľký obdivovateľ Jana Husa a nechal si zastrihnúť briadku ako na dobových kresbách zobrazovali toho českého kacíra a apostatu katolíckej cirkvi.

Ani s tým Benešom to nebolo také vyhnanené, že by ho nechal zostrelíť. Mali síce občas rozdielne názory, ale medzi politikmi je to tiež riadna volovina, aby abstinent-ský suchár, ktorý celú svoju činnosť zameral len na to, aby vznikla Československá republika, išiel kdesi do kasína prehrať slovenské milióny. To by som skôr uveril, že také niečo by urobil Štefánik, ktorý bol známy lev salónov, zvodca žien a fičúr s aristokratickým správaním, ktorý sa rád predvádzal v uniforme. Beneš bol len taká šedivá myška v ošúchanom obleku, ktorý bol rád, keď ho Štefánik zobral na žúr do nejakého salónu, kde mal možnosť stretnúť dôležitých ľudí z francúzskej vlády, aby tam pre tú svoju republiku zaloboval. Keď sa Beneš vyjadroval o Štefánikovi, tak vždy len v dobrom, vážil si ho, ako písal vo svojich memoároch. Aj Masaryk mal rád toho hocha z Košarísk, však jeho rodisko tiež nebolo príliš ďaleko a podporoval ho aj pri štúdiách.

Všelijaké ohováračky si začali vymýšľať katolícki politici z Ľudovej strany po vzniku republiky, až keď zistili, že Masaryk sa vzdal katolíckej viery, Beneš ju nikdy nepestoval a začali spolu s neveriacimi politikmi v Čechách zavádzať odluku cirkvi od štátu, uzákonenie civilných sobášov a civilných matrík, zrušenie náboženstva a symbolov v škole, čo bol riadny dôvod na zrušenie vetvy jednotného československého národa a vyhrabanie národnej identity platnej ešte z 18. storočia zavedenej katolíckymi kňazmi pri rekatolizácii Slovákov. Nech sa potom nikto nediví, že katolíci potom chceli svoju vlastnú autonómiu a na tých kacírov a slobodomurárov Masaryka a Beneša zanevreli. Jednoducho ich naši autonomisti prestali mať radi a začali si vymýšľať bájky o tom, ako nechali ich veľkého Slováka zavraždiť v lietadle, hoci na to nemali absolútne pádne argumenty. Ale nášmu boдрému národu argumenty netreba. Stačí ich len trošku nabulikovať a povymýšľať si guľometné hniezda a protiletcke kanóny. A tak sa zrodil jeden z mýtov, ktorý niektorí bodrí občania z Austrálie oživujú i v súčasnosti, ako sa môžeme presvedčiť v knižkách vydávaných Matičou slovenskou i toho spomínaného nášho písalka a v protokoloch od Janka Slotu, ktoré sa nenávratne stratili.

Štefánik mal tiež blízko k slobodomurárom, bol evanjelik, uctievač Jana Husa a ako hvezdár prikláňal sa dosť k ateizmu a vedeckému pohľadu na svet. O ňom to však v tej dobe nebolo na verejnosti známe. O Štefánikovi sa toho moc nevedelo. Poznali ho len blízki spolupracovníci zo štúdia, hlasisti ako Vavro Šrobár a partneri

z odboja, ale pre širokú verejnosť bol persona neznáma. To až potom, keď padol s lietadlom, verejnosť zistila, akého sme mali veľkého človeka a generála. Až vtedy zostal slávny, ale bolo to už len in memoriam. Predsa nenecháme takého človeka tým čechúňskym centralistom, ale urobíme z neho skvelého Slováka, autonomistu a nádejného slovenského prvého kráľa..

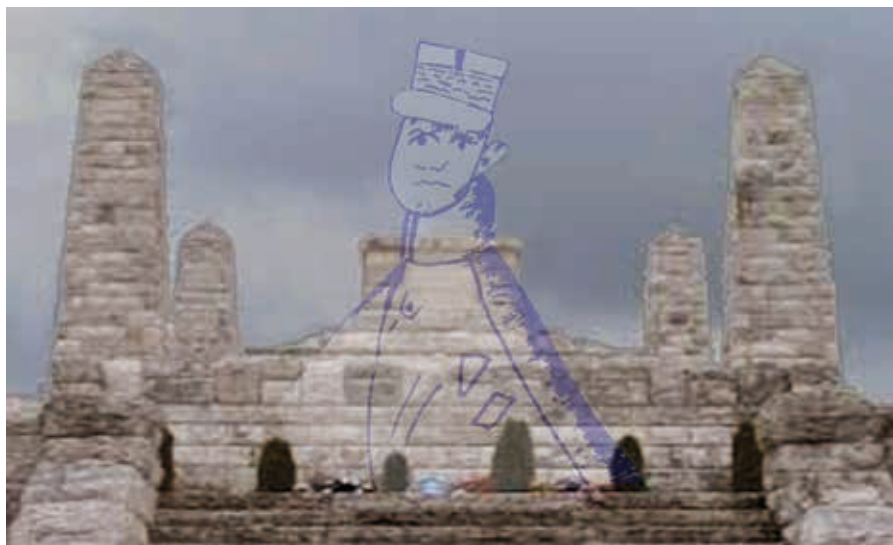
Aj komunisti po nástupe moci si vymysleli vlastný mýtus o vzniku republiky. Predsa nebudú vyjadrovať svoju vďačnosť tým buržoáznym demokratom zo zahraničného odboja a domácim buržoáznym politikom z Maffie, ktorí sa o vznik štátu zaslúžili, ale prišli na to, že o vznik republiky sa zaslúžili revolučné robotnícke sily inšpirované Veľkou októbrovou socialistickou revolúciou v Rusku. Komunisti boli tiež machri na výrobu svojich právd, nielen slovenskí fašisti za slovenského vojnového štátu. Preto ma to trklo, že ten dôveryhodný svedok, čo videl pri pasení kráv, ako zostrelili lietadlo a potom ešte Štefánika živého dýchať, bál sa podať svoje svedectvo za obidvoch režimov. I keď, pravdu povediac, by ho zaň v oboch režimoch vyvážili zlatom, aby sa nemuseli odvolávať len na svoje indicie. Ešteže náš pisateľ ho zastihol živého a takto nám sprostredkoval pravdu, ktorá by sa dostala do hrobu spolu s pasákom kráv a so Štefánikovým synovcom Pavlom.

Ja viem, ešte mnohí Slováci budú mať pochybnosti a budú tápať, ako to vtedy pri tom páde lietadla bolo. Realisti budú útočiť na romantikov a naopak. Bolo by už načim to dať na jasnú platformu, aby prestali večné trenice. Keď som sa ale trochu onehdy zamyslel, tak som zistil, že aj ja mám kopy toho romantizmu v sebe. Aj Štefánik, aj keď bol vedec a realista, mal z toho slovenského romantizmu v sebe, ako to o ňom písali poniektorí doboví autori. Prečo by som si aj ja nemohol popustiť uzdu svojej slovenskej romantiky, ktorú máme všetci v sebe? A tak som prišiel k zaujímavým záverom. Hneď som to chcel dať na papier vo veršoch, ako voľakedy Ján Botto, keď opísal Jánošíkovu smrť. Nešlo mi to však. Nevedel som si poradiť s rýmami. O sokoloch som tiež nemohol písať. Tých slovenskí biskupi neznášali a zakázali svojim veriacim chodiť do sokolských krúžkov. To bola záležitosť Čechov. My sme sa zamerali na orlov. Hlavne tatranských. Môj pokus skončil totálnym fiaskom. Veď si len predstavte básničku: „*Na vrchu Bradli, kládli oheň orly...*“ Úplná hovadina, aj keď z hľadiska romantizmu by to mohlo obstáť. Ale viazaná básnická reč mi nikdy bohvieako nešla. Tak som to skúsil neviazanou rečou, a tá mi ide docela fajn. Keď som sa takto dozvedel o tých stratených protokoloch, a o tých nezodpovedaných otázkach nášho plodného pisateľa a jak sa nádherne zhodujú jeho závery s tými austrálskymi, začal som písať o tom zapeklitom prípade úplne neviazane. Posúďte sami, v stručnosti vám to tu predložím.

Vtedy, keď to nešťastné italské lietadlo letelo, boli v kričku neďaleko letiska ukrytí traja strelci. Boli to (mnohých to neprekvapí) Masaryk, Beneš a Vavro Šrobár. Z poľovníckych dupľoviek strieľali na to lietadlo a keďže neboli dobrí strelci (neboli ani na vojne), poškodili ho len čiastočne. Jednému Talianovi prestrelili hlavu a musel si ju narychlo previazať bielou šatkou, ako nám to dosved-

čil svedok od kráv. Odstrelili výfuk, preto ten dym a poškodili aj vrtule (ten bombardák bol trojmotorový), ktoré sa potom odtrhli a lietadlu nezostali nič iné na výber, než sa zrútiť. Štefánik skúsil ešte za letu vyskočiť, preto bol trochu bokom od ostatných, ale nemal pri sebe padák, tak mu to moc nepomohlo. Tak len omdlel, ale dýchal, ako nám svedok dosvedčil. Potom prišiel ten bicyklista a tí traja strelci prišli na čiernom aute. Zobrali Štefánikovi doklady a zlaté hodinky zobral Beneš, on bol na majetky a slovenské zbierky pokladov. Potom naložili Štefánikovo bezvládne telo do čierneho auta aj s tým bicyklistom a ufujazdili do svojho krytu a tam prestrelili Štefánikovi srdce. Zastrelili aj bicyklistu, lebo ich videl, že strieľali oni z toho kríčku a vymenili telá. Vek mal bicyklista približne rovnaký ako Štefánik a podoba sa dá po smrti upraviť. Mohol by to potvrdiť aj sochár, ktorý odlieval posmrtnú masku Štefánikovej tváre a rúk. Ale on bol tiež Čech a svoje si vyprával len tak v zákulisí, ale pravdu by nám nepovedal, veď to bol tiež len Čech, to musíme brať do úvahy.

Prikláňam sa k žiadosti nášho slovenského pisateľa na exhumáciu hrobu na Bradle. Všetci budeme prekvapení, čo tam nájdeme. Prestrelené srdce a pozostatky bicyklistu. Možno aj bicykel tam nájdeme, a to už bude nezvratiteľný dôkaz o zákernej vražde a podlosti Štefánikových druhov v odboji a toho zákerného priateľa a čechoslovakistu Vavra Šrobára, čo nechcel pripustiť ako mimoriadny minister pre správu Slovenska k funkciám dobrých Slovákov z Ludovej strany. Toto odhalenie by mohlo konečne priniesť jasno v celom prípade a pokoj na duši všetkým pisateľom a národovcom zo Super národnej strany, aj toho kandidáta na prezidenta, lebo táto krivda nás všetkých okráda o zdravý spánok. Prajem Vám, drahí národovci, dobrú noc.

Prečo sme to vlastne rozdelili?

Tá otázka už bola rozpitvaná všelikde a všelijako, ale keďže som bol svedkom toho procesu, tak si prisvojujem právo mať tiež svoj názor. Nevrším že na pravdu, ale na názor právo mám. Začalo to pomlčkovou vojnou vo federálnom parlamente, i keď o žiadnu pomlčku nešlo, ale o *spojovník*. To tí všeznalí akademici a vedeckí experti vtedy ani nepostrehli, keď obhajovali jej nutnosť v názve štátu *Československo*. Odvolávali sa na *Pittsburskú dohodu*, ktorú sformuloval v Amerike na jar v roku 1918 zakladateľ štátu a potom jeho prezident *T.G. Masaryk*. Nechal tam podpísať zástupcov Slovákov a Čechov, ktorí sa pokúsili zrealizovať svoj americký sen a presťahovali sa do tej vzdialenej zemi. Podľa autora dohody Masaryka nešlo o právny úkon, lebo všetky tie právne a sporné záležitosti mali vyriešiť až zvolení poslanci v parlamente po vzniku republiky. Tí aj schválili ústavu s názvom republiky bez pomlčky (spojovníka), a to do jedného aj z tej slovenskej časti poslancov. Zakladatelia štátu vedeli, prečo tak činia a netreba to zdôrazňovať, lebo mali nemeckú menšinu v republike, ktorá oproti Slovákom bola väčšina a okrem toho sme tu mali kopy maďarónov a tí by to tu spoločne rýchlo rozdupali.

Myslel som si vtedy pred delením republiky, ktorého som bol svedkom, že tí mladíci, čo hulákali po uliciach „*Dost' bolo Prahy*“, musia byť pri ich intelektu niekým podnecovaní. Tajnou službou alebo nejakou zahraničnou tajnou službou, ktorej záleží, aby sa republika rozložila. Možno ruská, veď tá je vinovatá za všetko až do čilku. Stačí si prečítať dnešné noviny alebo kukáť do televízora.

Čítal som kedysi v novinách jednu úvahu, že sudetonemecký *landsmanšaft* financoval rozpad federálneho Československa, lebo sa im bude lepšie presadzovať svoje požiadavky na osamotených Čechov. Myslel som pritom aj na Maďarov, že tajne ťahajú nejakými nitkami pri rozbití našej federácie najmä potom, čo sa maďarský prezident *Arpád Gönz* vyjadril v roku 1991, že o koľko sa Slovensko vzdal'uje Prahe, o toľko sa približuje Budapešti.

Z historickej literatúry je mi známe, že maďarská politika a propaganda praktizovala takúto taktiku i po vzniku ČSR v roku 1918. Maďarský poslanec v Slovenskom sneme *J. Esterházy* hovoril vtedy o novej Československej republike ako „*o štátom prezývanej ohave*«. Nemal ju skrátka rád asi preto, že bol Maďar. Z toho vychádzajú i nacionalistické a šovinistické nálady v dosť veľkej časti maďarského obyvateľstva, čo poniektorí nazývajú iredentizmus. Svoj iredentistický program však nemohla maďarská propaganda hlásať ani vtedy otvorene, pretože Slováci mali Maďarov plné zuby, a tak všetky svoje nádeje upriamila na podporu myš-

lienky slovenskej svojbytnosti – videla v nej oslabenie česko-slovenského vzťahu. Predtým o nejakej slovenskej svojbytnosti Maďari nechceli nič počuť, ale ak sa už Slovensko nemohlo vrátiť k Maďarsku, usilovala sa maďarská propaganda aspoň oslabiť jednotu Československa tým, že by bolo Slovensko čo najviac oddelené od českých krajín a začala dojemne raziť heslo slovenskej autonómie, aby sa im, božechráň, tí ich Butatóti z *Hornej zeme* (Felvidéku) príliš nepočestili. Maďarskí iredentisti prišli k záveru, že oslobodenie Hornej zeme je možné len vo forme slovenského národného hnutia. Vavro Šrobár, najvýznamnejší československý politik slovenského pôvodu v začiatkoch prvej republiky, to jasne formuloval slovami: „*Autonómia pre Slovensko ako politický a štátoprávny program nevyrástol z pôdy slovenskej, ale vypestovali ho vonku v cudzine Maďari.*“ Vavro Šrobár ako aktívny politik za Uhorska mal svoje vlastné skúsenosti, bol veľmi dobre informovaný a vedel o čom hovorí. Pre tento program sa Maďarom podarilo získať i Andreja Hlinku, ktorý sa zúčastnil ilegálne v roku 1919 s priamou podporou maďarských a poľských iredentistov (na ich cestovný pas) na mierovej konferencii v Paríži, kde sa snažil spolu so zarytým maďarónskym kňazom *Františkom Jehliczkom* presadiť autonómiu, hoci predtým bol za československú orientáciu a vyhlasoval, že *Slováci a Česi sú jedno plemä, jedna osveta, jeden národ a s Maďarmi sa musíme rozísť, lebo tisícročné manželstvo s nimi sa nepoviedlo.*

Potom asi zmenil názor, keď vláda v Prahe začala hovoriť o odluke cirkvi od štátu, vyhodení náboženských symbolov zo škôl a keď sa i na Slovensku začala šíriť novovzniknutá *Československá cirkev husitská*, ktorej je Vatikán ukradnutý, a to ho privádzalo do nepríčetnosti. Zrazu mu bola milšia bývalá katolícka monarchia (Mariánske kráľovstvo – Regnum Marianum) ako bratrickovanie sa s českými husitmi.

Slovenskí katolícki farári boli v podstate z väčšej časti pomadžarčení a od začiatku boli proti rozpadu monarchie. Hovorili, keď sa s niekým spojiť, aby sme neboli Maďari, tak radšej s katolíckymi Poliakmi. Aj Hlinkovi prišlo ľúto starej dobrej katolíckej dynastie Habsburgov, lebo po jej odstránení išiel navštíviť posledného rakúskeho cisára a korunovaného maďarského kráľa *Karola Habsburga* do exilu vo Švajčiarsku, aby ho povzbudil k návratu na trón. Zrazu zistil, že my sme vlastne jedno plemä s Maďarmi a že sme Uhrovia a aj všetky rieky zo Slovenska tečú do Maďarska a do Česka ani jedna. Tak čo...

Podľa Hlinku by sa asi mali Česi pokatolíčiť, keď chceli udržať republiku. *Karel Čapek*, vynikajúci český spisovateľ, humanistický intelektuál a demokrat, v roku 1923 ako odpoveď na Hlinkov bojovný katolicizmus napísal v jednej svojej knihe (*Místo pro Jonathana*), že Česi nemôžu prijať katolicizmus ako štátnu doktrínu so zdôvodnením: „*Náboženská nau-*

ka, ktorá by chcela k sobe obrátiť dospelé lidi, musela by se podávať daleko méně primitivně, méně formálně a dogmaticky, méně mechanicky, musela by počítat se složitější psychologií kritického rozumu, životní praxí a živě vnitřní účelností. Bylo by méně zatemnělých a mechanických věřících, než tomu je dosud, ale náboženská potřeba nových věřících by byla přesvědčenejší a zralejší.“ Avšak na katolíckych fanatikov s intelektualizmom si nikto nepríde. To je historicky overené.

Po takomto precitnutí sa v Hlinkovej ľudovej strane na jeho priamy popud dostávali do popredia čoraz viac odrodilci a maďaróni typu *Tiso*, *Tuka* a ďalší, ktorí slovenské hnutie pred prevratom odsudzovali a potom sa o to vehementnejšie dožadovali autonómie a zvýrazňovali tak svoju slovenskosť. Boli to zväčša odchovanci takzvanej *Novej školy* reprezentovanej katolíckimi, ktorí hlásali, že naša národná politika nemôže byť v odpore s našou spoločnou uhorskou vlasťou. K slovenskej štátnosti prišli títo ľudia, ako slepé kura k zrnú a potom sa z nich vyvinuli kohúti, ktorí by si radi hrabali na svojom vlastnom smetisku.

Jedno je isté, že bez aktívnej činnosti českých politikov združených v spolku *Maffia* i mimo neho v zahraničnom i vnútornom odboji za súčinnosti Slovákov vyštudovaných v Prahe združených v spolku *Hlas*, *Detvan* a *Československá jednota*, by sme dnes žiadnu samostatnú republiku nemali. Pamätám si jedno vyhlásenie českého politika a historika (*Milan Hübš*), že maďarská snaha spochybňovať hranice Slovenska sa netýka len Slovákov, ale i Čechov v záujme zachovania integrity republiky. Česi to mnohokrát počas existencie Československa dokázali a slovenskí politici (*Ďurčanský*, *Murgáš*) na oplátku vierolomne vyzývali bojovať proti Čechom, keď hrozilo napadnutie zo strany nacistického Nemecka pri mobilizácii v roku 1938 a v ďalšom roku spolu s nemeckými henlainovcami si vytýčili spoločné heslo: „*V novom roku do útoku proti Prahe*.“ Nuž, slovenskí kolaborantskí politici, hoci im to hapruje v charakteroch, sú zase o to pobožnejší. Niekdajšie maďarónstvo národovcov sa premenilo na autonomizmus a nakoniec k prvému rozbitiu republiky, tak ako sa nedávny vlastenecký internacionalizmus komunistov premenil na vlastenecký nacionalizmus slovenských separatistov pri druhom rozbití republiky v roku 1993, kedy vznikli dva samostatné štáty.

Mať svoju vlastnú republiku je velice fajn. Nikto nám nebude veliť, v čo budeme veriť a nikto nás nebude sledovať, keď tú republiku budeme rozkrádať len my. „*My*“ je však len básnická hyperbola, lebo my väčšina do tej hyperboly nepatríme. My sme len radoví občania a o tých vo vysokej politike nejde. To už máme dokonale odskúšané za tie roky a nikto zo súčasných papalášov, tak ako to bolo aj v minulosti, na nás nedá. V prvom rade v takomto zlomovom období každého občana sa ho mali

opýtať v referende, či súhlasí s rozbitím štátu. Drvivá väčšina z tých občanov bola proti rozpadu republiky a nemali to vo svojom volebnom programe ani jedna z tých strán, ktoré republiku rozparcelovali, čo znamená, že to bol protizákonný podvod od samého začiatku. Hneď po tej takzvanej nežnej revolúcii, keď sa už jak-tak dal vysloviť názor, zjavili sa zo zámoria pohrobkovia vojnového klérofašistického štátu, aj ich potomkovia a hlásali požiadavku samostatnej republiky. Pritom niektorí ani neovládali našu reč a potrebovali tlmočníkov, ale potrebu radiť mali. Radi sa toho chytili novo utvorené supernárodné strany, kde sa našlo miesto pre uplatnenie bývalých marxistických ideológov, komunistických historikov a kolaborujúcich národných umelcov. Zrazu sa z bývalých komunistov stali Superslováci, ktorí si osobovali právo vlastniť ten štát a majetok v ňom. A tak ho rozkradli a potom predali do cudziny.

Hneď som pojal podozrenie, že to tak dopadne, keď dali na novovzniknutú bankovku portrét toho hašterivého kňaza, ktorý sa pričínil o rozpad prvej republiky. Dosadili si za predsedu vlády bývalého komunistu a iniciatívneho normalizátora súdnictva. (Však vieme o koho ide.) Potom sa za veľkého humbugu ujal vedenia vlády bývalý komunist a eštabák v role superslováka, ktorý to celé rozkrádanie a rozpad organizoval. Podchytil políciu a súdnictvo cez svojich ministerských dominantov a určil tak výšku úrovne výkonu spravodlivosti, ktorá tu je dosiaľ. Tajnú službu riadil jeho osobný poskok, ktorý v nej vytvoril zvláštne komando, čo malo za úlohu likvidovať politických oponentov.

Po jednej stránke tá naša samostatnosť k niečomu je. Keby sme zostali Maďarmi, naši národnári pri ich historickom rozhlade by dnes nemali žiadneho dunstu, že nejakí Slovania v Uhorsku žili. Nosili by s hrdosťou maďarskú uniformu s bielo-červenými pásikovými šálmi a hailovali by pri sochách vtáka *turula*. Nadýmali by sa hrdosťou, že sú panský národ, a dobyvatelia, že by Džingischán aj s Tamerlanom bledli závisťou, pravda keby ešte žili a neodviala by ich história aj s ich dobyvateľskou slávou. Dopadlo to, jak to dopadlo a slávne dejiny sme si vymysleli aj my, aby sme o nič neprišli a mali byť na čo hrdí, keď sme sa nestali dobyvateľmi. Nestavali sme síce pyramídy, ani akvadukty a koloseá, ale v pomaľovaných dreveniciach sa nám nikto nevyrovná a sme najstarší, ako sme si už uviedli. Aj na tých Albáncov si trúfneme.

To druhé delenie je aj zbytočne spomínať. To si ešte mnohí zo súčasníkov pamätáme. Jedni sú nadšení, že máme vlastnú vlajku. Je síce pôvodne ruská, ale keď sme na to prišli, dali sme si na ňu maďarský znak starých arpádovcov. (Však tí boli tiež naši.) Mnohí sú trochu zaskočení, že to dopadlo inak, než si pri tej nežnej kamufláži predstavovali. Aj ja som mal vtedy predstavu, že po páde vlády jednej strany dostanú priestor

tvoriví a pracovití ľudia a že tu vyrastú mnohí Križikovia, Baťovia, Eifelovia, Fordovia a rozfofrujú stagnujúce hospodárstvo. Namiesto nich sa tu rozplemenili celebrity rôzneho formátu, štátna byrokracia, politológovia, aktivisti, neziskovky (ktovie z akých zdrojov financovaných), exekútori, právnici (ktorí si uzákoniли enormné príjmy), komentátori, politickí tlčubovia a halda príživníkov, ktorí netvoríia žiadnu hodnotu. Školstvo, zdravotníctvo, výstavbu bytov a sociálny systém, ktoré sme za boľšana mali za lacné prachy, takmer úplne zruinovali. Vyprodukovali množstvo žobrákov a homelesákov. V nezádzlenej republike, kde sa vyrábalo všetko od špendlíka až po lietadlá a dorobili sme si takmer všetky potraviny (až na tie banány a citróny, príliš chladno), sme sa stali montovníkmi v cudzích fabrikách, lebo tie naše boli rozkradnuté. Týka sa to aj v tej českej časti bývalej republiky, lebo tam majú veľmi podobných politikov (pitomcov) a predali si aj vlastnú vodu do zahraničia a lázně Arabom.

Jediný plus, ktorý vidím po rozdelení republiky je v tom, že nemajú možnosť prísť do kontaktu českí politici s tými našimi. Sledujem to aj tam a majú tiež celú haldu exotov v politike a nechcel by som vidieť, čo by tu spolu stvárili na spoločnom kolbišti s tými našimi exotmi. Zlodeji by sa asi pobili, lebo aj tam ich majú habadej. Aj výkon spravodlivosti sa príliš nelíši od toho nášho, ako ma presvedčili netoví partneri. Sudcovia, ktorí súdili za komunistov zostali sedieť na svojich miestach a súdia bez zábran ďalej, len sa teraz dožadujú, aby sme ich nemohli kontrolovať, lebo sú úplne nezávislí a sú tretia zložka moci. (Nekontrolovateľná.) Mám s nimi vlastnú skúsenosť, ale o tom niekedy inokedy.

Nuž, republika *par excellence*. Ja som si ju mal možnosť vychutnať plným sústom. Snažil som sa tak vyvracať ten sajrajt zo seba (o tom je aj táto brožúrka), ale tá pachuť tu zostáva a asi dlho zostane, jak to tu vypadá, aj keď sa vlády a politici formálne menia. (Formálne!!!)

Originálna triáda pána premiéra

Je to pre mňa veľmi zaujímavé sledovať, ako sa z oduševnených internacionalistov po zamatovom prevrate stávali oduševnení nacionalisti. Stávalo sa to v uplynulých rokoch v takom masovom meradle, že som si na to skoro zvykol. Uvedomil som si tento jav znovu potom, čo som si v televízii vypočul prejav pána premiéra na jubilejných oslavách Slovenského národného povstania v Banskej Bystrici. Ako starší občan si dobre pamätám, že takéto prejavy papaláši vždy začínali oslovením: „súdržky súdruhovia“. Tentoraz som počul oslovenie: „Slovenky a Slováci“. Celý som pookrial. Tak už nie sme súdruhovia, ale všetci sme Slováci (Slovenky). Pán premiér to oslovenie použil ešte asi štyrikrát, keby si to tí nepozorní a ťažšie chápujúci nepovšimli hneď na prvý raz.

Pán premiér, aby zdôraznil svoju slovenskosť, spomenul v tom prejave aj Pribinu, ktorého označil za prvé slovenské knieža. Spomenul tam ešte Bernoláka, Hollého, Štúra, Hurbana, Štefánika, Rázusa a možno ešte ďalších, čo so Slovenským národným povstaním nemali absolútne nič spoločného, Ale čo! Veď boli Slováci a povstanie bolo slovenské. Nespomenul tam síce ešte iných Slovákov, ako bol Hlinka, Tiso, Tuka, Mach, Ďurčanský a i iných dobrých Slovákov, ale to musíme uznať pánu premiérovi, že nemohol spomenúť všetkých Slovákov.

Najviac sa mi v tom prejave ľúbilo, ako pán premiér vytvoril *triádu*. Tentoraz to nebola žiadna božská triáda, ale bola to triáda vytvorená zo Slovákov. To je skvelá myšlienka a je úplne originálna. Do tej originálnej triády zaradil Hurbanových dobrovoľníkov z roku 1848, legionárov z roku 1918 a povstalcov z roku 1944. Nádherne originálna triáda.

Ale keď som začal nad tým hlbšie rozmýšľať, začalo mi vadiť, že som si predtým prečítal nejaké knižky. Ako todek, len pred nedávnom, som si prečítal od Ivana Mrvu knižku „Slováci v Uhorsku“. Píše tam, že tých Hurbanových dobrovoľníkov finančne zacvakalo srbské knieža Miloš Obrenovič a dobrovoľníci sa grupovali zväčša z naverbovaných viedenských povalačov rakúskej, českej a moravskej národnosti, medzi ktorými sa nachomietlo aj zopár rodených Slovákov. Keď prišli na územie dnešného Slovenska, pripojilo sa k nim ešte pár desiatok Slovákov z okolia evanjelickej Myjavy, aby si išli trochu zabojsovať proti tomu maďarónovi Košútovi. Na prevažne katolíckom a nevďačnom slovenskom okolí boli títo dobrovoľníci nazývaní nelichotivo – luteráni. Pre porovnanie, Košút naverboval 180-tisícovú armádu, v ktorej boli vo veľmi veľkom počte zastúpení aj Slováci z čisto slovenských stolíc. Napríklad z okresu, do ktorého patrila aj Myjava, išlo k maďarským honvédom 1200 regrútov a Hurbanovi dobrovoľníci v dobe najväčšej sily počas desať dňového pôsobenia

pozbieraných dobrovoľníkov sotva dosiali celkového stavu pol tisíca. Žiadna veľká slovenská sláva to teda nebola.

Aj tí legionári, čo ich pán premiér prečítal ako súčasť druhej časti triády, patrili k československým légiám, ktoré bojovali na rôznych frontoch za vznik Československa. Slováci v nich boli zastúpení asi siedmimi percentami a mnohí z nich veru rozbitím toho štátu dobrými Slovákami nesúhlasili. Ved' zaň boli ochotní bojovať a umierať. Ale čo! Dneska im je to už jedno a dobre sa hodia do triády.

Tretia časť triády sú samotní povstalci z roku 1944. Tam boli Slováci väčšinou, ale boli tam aj Česi, Rusi, Židia, Francúzi, ba aj Maďari a Nemci a iní príslušníci národov, ktorí sa podujali bojovať proti fašistickým dobrom Slovákom a ich nacistickým tútorom. Ale tí povstalci sa do tej slovenskej triády náramne hodia. Patrí im večná česť a sláva.

Večná česť a sláva patrí aj tým mnohým slovenským vojakom, ktorí bojovali v zahraničných armádach východného i západného frontu proti nemeckým nacistom a samozrejme aj vtedajšiemu bábkovému režimu na Slovensku a za obnovu Československa. Tých pán predseda vlády neráčil spomenúť. Možno preto, že sa mu nezmestili do jeho originálnej triády. Alebo možno aj preto, že pán predseda vlády má značné medzery z dejepisu, čo už neraz v minulosti prejavil pri velebení starých Slovákov, ich kráľov, Jánošíkov a svätých patrónov. Nuž, ale prejav to bol dobrý, hodný zatlieskania a každý mohol vidieť, že máme na poste premiéra dobrého Slováka, oduševneného vlastenca a nie nejakého poondiateho internacionalistu.

Neprezývajte nášho pána premiéra žochárom

Prednedávnom v niektorých diskusných príspevkoch na portáli SME nazvali diskutujúci nášho pána premiéra prezývkou - žochár. Ako je vo zvyku na tomto portáli, diskutujúci sa vyslovujú o našom pánovi premiérovi značne nelichotivo a aj v tých diskusných príspevkoch to označenie žochár vyznelo tiež v hanlivom zmysle. Mám veľmi vážne výhrady, aby ste nášho pána premiéra nazývali žochárom.

Ako vidíte, napísal som to oslovenie malým písmenom. Veľkým písmenom by to znamenalo podľa gramatických pravidiel, že tu ide o občana Topoľčian. Aj v takomto prípade by to bolo diskutabilné, či je niekto občanom Topoľčian, keď sa tam v miestnej nemocnici narodil, ale býval alebo býva niekde inde. Ale o to mi tu nejde.

Janko Bohát Romanovský vo svojej knihe „Žochárske parády“ píše, že slovo žochár je niečo ako rodový titul. Niečo ako barón, gróf, firšt... Je to persona vyberanej klasy a nikto nevie, či hovorí vážne, alebo špásuje a trepe do ľufu. O vážnom špásuje a sprostosti hovorí vážne. V tomto by pán premiér splnil požiadavku na oslovenie žochár, ale mám obavu, že v ostatnom nie.

Žochári boli v našom meste veľmi vážení a uznávaní ľudia, ako J.B. Romanovský napísal vo svojej knihe. Podľa neho boli to urastení siláci, ktorí hravo odniesli stokilový žoch surových koží pre miestnu garbiareň. Po čase garbiareň zanikla a žochári po jednom vymreli, ale cudzí ľudia začali volať týmto hrdým titulom všetkých Topoľčancov.

V Topoľčanoch sa však vedelo, že titul žochár sa nedá získať tak, že sa tam narodí alebo tam zopár rokov žije. Chce to, aby tam bol aj dedo a pradedo, baba i prababa, teda koreň i prakoreň, ako J.B. Romanovský napísal vo svojej knihe. Byť žochárom, znamenalo získať určité vrodené vlastnosti a životnú filozofiu. Som dosť starý, aby som sa pamätal na posledné zbytky žochárov, pretože v novšom čase počas masovej bytovej výstavby nastala imigrácia zo širokého okolia a potom boli už iba Žochári.

Žochári mali jednu typickú vrodennú vlastnosť, že si vedeli jeden z druhého robiť náramný posmech. Nevadilo, že bol niekto krčmový povaľač, živnostník, dochtor alebo veľký pán. Nikto nebol uchránený pred tým, aby si z neho niekto nevystrelil, alebo si z neho urobil dobrý deň a prču. Miestny povaľač, podvodník v kartách a myšičkář bol tak uznávaný, ako majster šuster, krajčír, cimrmaler alebo holič. Musel byť však vtipný a mať zmysel pre srandu, aj keď to bolo na jeho účet. Asi si tak uľahčovali svoj životný údel, ktorý nebol zaiste ľahký.

Jedno však mali ešte niečo podobné, a to bola stará dobrá susedská závišť. Niežeby niekto závidel inému kozu, ako to bolo na Slovensku všade zvykom, ale závideli si takpovediac nehmotne. Napríklad tak, keby chcel niekto vyniknúť, byť múdrejším, lepším a príliš nóbl. To mu ostatní nedovolili a znemožnili by ho všetkými spôsobmi, ktorými sa dalo. Nikto nemohol vyčnievať, trúfať si ísť po funkciách a honore. Na to musel prísť niekto cudzí, ktorému nevideli šušne v nose za mlada a jakú polievku varila jeho babka.

Jednoducho neznášali medzi sebou šplhúňov a karieristov. Na takých boli žochári móóc hákliví a zobrali by si ich poriadne na paškál. A teraz si predstavte, že by mali medzi sebou takých, čo už od malička boli snaživí šplhúni, ambiciózni zväzáci a už prvých rokoch na vysokej škole vstupovali do politickej strany, aby prišli k nejakej fajnej funkcii alebo kariére. To by s nimi urobili praví žochári krátky proces. Preto vás prosím, vážení diskutujúci, nenazývajte nášho pána premiéra žochárom. Keď už nie pre niečo iné, tak aspoň z piety k tým už dnes nežijúcim žochárom so svojskou životnou filozofiou.

Za tú našu slovenčinu, za tie naše haleny

Slovenský jazyk je naj na svete, ako sa sem a tam dočítam. Je najkrajší, najľubozvučnejší, najťažší... Ale je to skutočne tak? Je skutočne najkrajší? Čo na to Maďari, ktorým sa zdá, že ten ich je najkrajší? Alebo Francúzi s tou ich francúzštinou? Alebo trebárs Afričan čo hovorí jazykom *kikongo* či *kikuju* a mnohí iní obyvatelia planéty, čo hutoria takmer so sedemtisícmi známymi jazykmi? Použiť predponu naj- je, zdá sa mi, príliš subjektívny pohľad, ale pokúsme sa naň pozrieť objektívne.

Dočítal som sa od niektorých autorov, že slovenčina je veľmi starobyľý jazyk, matkou slovanských jazykov, že už Grék Konštantín do neho preložil Písmo sväté a podobné výmyselnosti. Naši predkovia sa skutočne nejako dorozumievali. Mali svoje dialekty, ktoré boli dosť rozdielne a ovplyvnené dialektmi inými. Ved' sa tu miešali a migrovali južní Slovania po vpáde Maďarov do Panónie alebo Valasi z terajšieho Rumunska a Ukrajiny, Rusíni, Poliaci a iné národy, takže tu bol pekný rečový chaos. Každá dedina, údolie alebo oblasť mala svoje nárečie a veru by sa aj medzi sebou ťažko dorozumeli, ale ani nemuseli, však tu bola dosť statická populácia pripútaná k pôde a cestovky vtedy ešte neexistovali.

Dostať sa z toho chaosu podnikol prvý pokus kňaz Jožko Ignac Bajza, ktorý v 18. storočí napísal knihu o akomsi mládencovi. Ten pokus dopadol neúspešne, lebo tej knihe málokto rozumel. Aj nejakí rehoľníci od Dunajca sa pokúsili preložiť v tom čase Bibliu, ale márný pokus. O trochu úspešnejší boli ďalší katolícki kňazi, ktorí sa za tým účelom združili do učeného tovaríšstva. Vedúcou osobnosťou tých učených tovaríšov bol kňaz Tóno Bernolák. Konalo sa to v rámci osvietenstva, kedy korunovaná Mariška Tereza a najmä jej synák Jožko II. si zmysleli, že farári si môžu svoje litánia kázať aj v národných jazykoch a nielen v latinčine.

To bol u nás problém. Tu sa písomnosti písali vždy v latinskom jazyku a keď bolo načim použiť našu reč, použili češtinu, ktorá už bola natoľko skonsolidovaná, že do nej českí reformátori v 15. storočí preložili aj Bibliu a potom ju v Kraliciach vytlačili novou technikou kníhtlače. Kralícku češtinu takmer každý dobre chápal a bola dosť rozšírená, lebo na území dnešného Slovenska bolo v 16. a 17. storočí vyše trištvrtiny všelijakých reformovaných protestantov, luteránov a iných neznabohov, ktorí sa v kostole v tej reči modlili a spievali pesničky a v roku 1581 vytlačili v Bardejove v češtine aj Lutherov katechizmus. A to bol ten problém, pretože bolo nutné v rámci habsburským štátom presadzovaného obnovenia katolicizmu previesť obyvateľov na správnu katolícku vieru a na to bezbožná čeština nebola vhodná. Bola tu k dispozícii ešte vzťahujúca sa maďarčina, ale tej naši bodrí poddaní rozumeli o nič viac než latinčine. Úlohou doby bolo vytvoriť jazyk, ktorému by naši rekatolizovaní poddaní rozumeli. Učení

tovariši použili jedno zo západoslovenských nárečí, ktoré sa však tiež príliš neujalo.

Ďalší pokus o zavedenie slovenčiny do života urobili pre zmenu evanjelici okolo Ludevíta Štúra, lebo im tá čeština moc nešla a Česi im vyčítali, že ju prznia kralickými archaizmami. Neovládali dobre pravopis, keď vytvárali svoje básnické výtvory, a preto ich začali stvárať v reči ľudu, a tam pravopis nehral rolu. Každý si mohol písať ako chcel. Časť luteránov okolo Janka Kollára s tým nechceli za živého Boha súhlasieť, ale neporadili si, lebo katolícki kňazi mali svoje zásady, súhlasili so Štúrom, a tak nemala čeština šancu. Vzniklo *nárečja slovenskuo*. Ako vidíte, začali vytáčať prípony, menili pravopis, urobili krátku mluvnicu, používali dvoj, troj aj štvorhlásky, napríklad *ieou*. Znie to *veľmuo ľubozvučnuo*.

Ján Kollár a vzdelanci okolo neho hlásali „čechoslovanskú ideu“, v ktorej kmene: Česi, Moravania, Slezania a Slováci tvoria jeden slovanský národ. Na rozdiel od neho Štúr o Slovanoch hovoril ako o jednom národe a Čechov, Moravanov, Slovákov, Poliakov, Rusov atď. považoval za jednotlivé slovanské kmene. Slováci sú jeden z jedenástich kmeňov.

Voči vzťahujúcej sa maďarskej tvorbe postavil Štúr veršovanky ľudovej slovesnosti, hoci Slováci mali bohatú literárnu činnosť za sebou v latinčine i češtine, nehovoriac ani o literárnych pokladoch, ktoré vznikali v Čechách už v 14. storočí, a ktoré Slováci mohli kľudne prijať ako tvorbu svoju. Vo svojej mluvnici sa on a jeho prívrženci obrátili do chalúpok učupených a storočia zakonzervovaných v stredoslovenských horách. Štúr vytvoril tak nový národ slovenský. (Alebo kmeň!?)

Štúr to mal v tej svojej hlave kvapku poprehadzované, keď napísal v nemčine traktát „Slovanstvo a svet budúcnosti“. (Zaujímavé, že to nenapísal v tej jeho mluvnici.) Tam tvrdil, že v budúcnosti budeme všetci Rusi. Prijmeme ich náboženstvo, občinnové spoločenstvo, písmo a aj reč. Ruštinu považoval Štúr za budúcnosť slovanstva a azbuku, ktorá vznikla z cyriliky, za slovanskú abecedu. Hneď po ruštine podľa Štúra nasleduje srbský jazyk, ktorý taktiež používa staroslovanskú cyriliku, a preto dal prednosť stredoslovenskému nárečiu, ktoré má bližšie k Srbom, pred západoslovenským, ktoré má bližšie k češtine. Štúrova čudná všeslovanská idea bola, že ak sa máme v budúcnosti spájať, musíme sa najprv rozdeliť a zamerať sa máme na neskazený východ (Rusov) a nie na skazený západ (Čechov). Západné osvietenstvo a liberálny racionalizmus boli pre neho a jeho partiu priam dielom Lucifera. Rusko takto pomôže ostatným slovanským kmeňom v boji za národné oslobodenie. Tento mesianizmus a rusofilský panslavizmus dlho pretrvával u niektorých Slovákov. Bard Vajanský a pomätní národovci okolo neho boli o tom dlho presvedčení a z tých bludov sa vyliečili až potom, keď zistili, že to v Rusku neklape tak, ako si to Štúr predstavoval.

O starovekých Grékoch je nám známe, že neboli tupci. Grécko tvorilo viacero odlišných kmeňov: achájsky, iónsky, aiólsky, dórsky... a mali samostatné mestské a ostrovné štáty, ktoré od nepamäti viedli medzi sebou vojny. Boli tam potomkovia starovekých civilizácií Hellady, Kyklad, Mykén, Minojskej kultúry, všetci hovorili svojimi dialektmi a mali aj rôzne varianty gréckeho písma, ktoré ustúpili najdokonalejšiemu variantu z nich, ktorý sa používal v stredisku vzdelanosti a filozofov v meste *Miléte*. Zjednotenie písma malo potom spätný vplyv aj na vytvorenie celogréckeho jazyka – *koiné*. Donútili ich k tomu jednoducho spoločenské a politické pomery, aby vystupovali svornejšie medzi sebou a jednotne voči okolitému svetu. Ako som už bol spomenul, neboli tupci.

Nemecko v dobe Napoleona pozostávalo z 38 štátov s vlastným panovníkom, menou, zákonmi a vládou. Na území po nemecky hovoriaceho obyvateľstva žijú Sasi, Bavori, Prusi, Alemáni, Alsasi a iné germánske kmeny, ktoré mali vlastné štáty a vlastnú minulosť a ich dialekty boli oveľa viac odlišné, ako bola a je dnes slovenčina a čeština. Spolu so Švajčiarmi a Rakúšanmi prijali spoločný spisovný jazyk na základe dolnosaského „rozličnorečia“, do ktorého Martin Luther preložil Bibliu. Ani Nemci sa neprejavujú v histórii väčšinou ako tupingeri.

Veľký italský básnik *Dante Alighieri*, autor Božskej komédie (tiež to nebol nejaký tupinger), už v 13. storočí rozdelil taliančinu na 14 dialektov a predpovedal, že v budúcnosti z nich bude jeden literárny jazyk. V dobe vzniku talianskeho kráľovstva v roku 1861 hovorilo spisovným jazykom len 2,5 percenta populácie a dnes, keď tak pozerám italský film, vidím, že každému makarónovi to ide dobre od huby. Podobne si to tak urobili aj v Číne, v Španielsku, Francúzsku a aj v anglicky hovoriacich zemiach. (Štúr o nich napísal, že si zbalamutili jazyky.)

Pokiaľ preloženie Biblie do jedného z nemeckých nárečí viedlo Nemcov k zjednoteniu svojich jazykov a utvrdenie si svojej identity, tak preloženie Biblie do češtiny poslúžilo našim farárom k jazykovej i národnej odluke. To sú také životné paradoxy. A tak dnes máme svoju nezbalamutenú slovenčinu. Musím však uznať, že od tej doby ju dosť balamutili mnohí jazykovi experti a akademici, ktorí si v najnovšej dobe z nej urobili docela príjemné *bidlo*.

Slovenčina po utvorení Rakúsko-Uhorska za intenzívnej maďarizácie postupne zanikala, keďže sa odtrhla od životaschopnej češtiny. Štúrov nasledovník *Miloslav Hurban* sľúbil dokonca, keď začalo Slovákom v Uhorsku po rakúsko-uhorskom vyrovnaní prihárať, že jazykovú odluku jednoducho zrušia a on sám začal znovu písať v češtine. Chcel tak odčiniť, čo spolu so Štúrom a Hodžom nastavali. Napísal: *Kdokoliv bude uvažovať o rozlúčení Slováku a Čechů, smí tak učinit jen pod tou podmínkou, že si přimatatujete neblahé důsledky odlouky první a teprve pak se rozhodněte.*

Záchranou pre ňu bol vznik nového štátu československého. Ešte po vzniku republiky sa vychádzalo z jednotného jazyka, ktorý mal momentálne dva vývinové varianty a hovorilo sa o ich postupnom splynutí. Istý nádech sa nepovažoval za oddeľujúci a odlišujúci, ale za nárečové rozdiely v rámci jedného jazyka, tak ako je to i medzi jednotlivými nárečiami na území Slovenska. Odlišnosti sa považovali len za okrajové v presvedčení, že literárnym pokrokom sa čoskoro dosiahne jazyková unifikácia.

Obrat nastal potom, keď naši katolícki farári zistili, že Česi nám tu chcú zaviesť ten svoj tradičný ateizmus, a tak si spomenuli, že my nie sme vetva jednotného národa československého, ale sme svojbytný národ a máme aj svoju svojbytnú reč. (Defacto Hurbanov odkaz poslali do kelu.)

Jazykoví bidelníci, aby sa vyhli balamutizácii z češtiny, začali meniť morfémy slov, vymýšľali nové slová a vyhadzovali zo slovenčiny „bohemizmy“, ktoré ešte aj Štúr bežne používal a počúval som ich od mojej mamy, namiesto toho, aby ich prijali ako synonymá a obohacovali tak jazyk.

Začalo sa to vydávaním krátkych mluvníc, kde ešte boli prijateľné české tvary ako *vedeť*, *konec*, *prášek* *svoboda*, *válka*, *ložnica*, *lahva*, *kartáč* a podobné slová. V ďalších úpravách prijali sa radšej hungarizmy a germanizmy než tie kacírske bohemizmy (*flaša*, *kefa*). Moja matka mi vždy kázala *namazať* chleba s masťou alebo lekvárom. Nikdy mi nepovedala *natrieť*. Preto som bol v pomykove, keď som sa dozvedel, že správne je *nátierka* a nie *pomazanka*. Keď som bol chorý, napísala mi do školy svojim krásnym rukopisom *Omluvenku*. *Ospravedlňenka*, to ani nevedela, čo to slovo znamená. Ešte vtedy ani neexistovalo. Keď som začal chodiť do školy v roku 1949, mali sme v mluvnici spoluhlásku „Ř“ a dvojhlásku „OU“, ktoré v ďalších ročníkoch zmizli, lebo začali úradovať jazykoví bidelníci a tí usúdili, že tie písmená nemusíme sa učiť a že my máme svoju osobitnú reč a inakšiu, než majú Čechúni. Pri transkripcii cudzích výrazov radšej menia pravopis, aby sme písali odlišne od češtiny (byznys-biznis, team-tým-tím), ak keď už inak nemôžu, tak tam vložia aspoň dĺžeň (atom-atóm), aby sme si potvrdili svoju národnú odlišnosť.

A pokračuje to ďalej. Dnes nesmiem niekomu niečo *doporučiť* ale *odporučiť*, aj keď mu nič odporučiť nechcem, ale chcem mu práve niečo doporučiť. Nemôžem ani *naviazať* na môj text, ale musím *nadviazať*. Keď hudobník vyhráva spevákovi na hudobnom nástroji, tak to nie je *hudobný doprovod* ale *hudobný sprievod*. K sprievodom som mal vždy záporný vzťah a nemám ani dobrý vzťah k tým puristickým výčinom jazykových bidelníkov. Tým malým batoliacim sa *lezúňom*, čiernej *bielizni* a podobným výplodom. Semo-tamo sa dočítam, že požadujú peniaze zo štátneho rozpočtu, aby mohli intenzívnejšie skúmať dialektológiu, etymológiu, morfológiu, štylistiku, lexiku, syntax atď., až sa mi zdá, že ten náš jazyk je aj najpreskúmanejší. Len škoda, že sa nedá v ňom napísať dobrý text k piesni.

Vo väzbe som debatoval na túto tému s jedným Ukrajincom, ktorý žil v Čechách a češtinu už dobre ovládal a slovenčina sa mu nepozdávala. Porovnal naše jazyky s ukrajinčinou a ruštinou. Podľa neho je ruština slovné bohatšia, vypestovaná ruskými literátmi a filológmi. (Český významný filológ a slavista *Josef Dobrovský* (1753-1829) ukrajinčinu vôbec nespomínal vo svojich dielach ani ako ruský dialekt a prvýkrát v histórii spomenul aj Slovákov ako entitu vo svojej po nemecky písanej knihe, ktorej názov by som laicky preložil ako: „Obširna škola českého jazyka“.)

Napriek tomu dnešní ukrajinskí nacionalisti vyhlasujú, že oni sú pôvodní Rusi a tí ostatní sú akísi Moskalíni alebo čo a ruštinu zakazujú aj Rusom. Nacionalisti si vždy vedeli prispôbiť dejiny, veď to poznáme z vlastnej skúsenosti a známa je aj slovanská neznášanlivosť. Vidíme to aj na Srboch a Chorvátoch, ktorí majú spoločný jazyk *srbochorvátčinu*, len s malými odchýlkami a píše v rozdielnych písmových sústavách (latinčina-cyrilika). Vyznávajú rozdielne náboženstvá, a to je snáď kameň úrazu. Naši katolícki farári by prijali v tom čase radšej cudziu maďarčinu, než kacírsku češtinu a tak trvali na vytvorení vlastného jazyka, ktorý je umelý konštrukt.

Ako si mohol Štúr vôbec predstavovať, že by sa Slovania spojili do jedného národa? Mal síce dobrú ideu, ale úplne nereálnu. Nevedeli sme sa dohodnúť ani také blízke národy, ako sú Česi a Slováci. Nechce sa mi v tomto prípade hovoriť o národoch, i keď sme žili dlhé storočia oddelene v dvoch štátnych útvaroch. Národ tvoria rečovo a kultúrne spriaznené spoločenstvá. Reč máme spoločnú po slovanských predkoch a kultúru tvoria spoločné európske hodnoty vychádzajúce zo *židokresťanskeho* učenia a *gréckorímskej* kultúry. V politike však vždy platilo „rozdeľuj a panuj“ a dôvod delenia sa vždy našiel. Aj to poznáme z našej histórie.

Čeština o pár storočí prebehla vývoj a dnes si nezádá ani so svetovými jazykmi. Jeden český jazykový vedec a bohemista (J. Hubáček) v televíznej relácii uviedol, že čeština obsahuje viac ako tristo tisíc slovných koreňov, z ktorých sa dá pomocou gramatických fínt vyjadriť na deväť miliónov pojmov odlišných významom. Pre porovnanie nemčina obsahuje asi 170 000 slov a bohatá angličtina, ktorá absorbuje slová z mnohých jazykov, má asi 250 000 slov. V histórii preferovaná latinčina len 30 000 slov.

Nemusíme mať z toho mindráky. My už to nejako prežijeme. Všetkým už Štúr, keď zavádzal v 19. storočí to svoje *nárečja slovenskuo*, myslel, že je to len dočasná záležitosť a prejdeme k ruštine. Ruština to asi nebude, ľahá za kratší koniec, ale nejaká forma angličtiny alebo čo, to zaiste bude. Dnešná komunikácia v tomto malom svete je vplyvom techniky natoľko intenzívna, že je ten náš analfabetizmus na prekážku. A bude ešte intenzívnejšia a hrať sa na našom malom pieskovisku na uvedomelých Slovákov, bude pre našich vnukov a pravnukov len umelý folklór, ktorý nám ešte stále v televízii pretŕčajú.

Ešteže tu máme našu vedu

V knihe od Ludevíta Součka, v ktorej píše o obecne obľúbených omyloch, som sa onehdy dočítal, že v roku 1832 riaditeľ patentného úradu vo Washingtone navrhol zrušiť jeho úrad, pretože všetko už bolo vymyslené a už nič iného sa nedá objaviť. Ako dnes dobre vieme, bol to kardinálny omyl. Odvtedy objavili vedci spústu objavov a nedajú sa tu ani vypočítať. Námatkou: kino, televízor, kvantová mechanika, atómová bomba, cyankáli a mnoho iných vynálezov, bez ktorých by sme dnes nemohli žiť.

Pokračuje to ďalej a vedci ďalej skúmajú, objavujú, vynachádzajú a žiadajú väčšie financie na svoj výskum. Prednedávnom som sa dočítal v novinách o jednej mladej vedkyni zo Slovenskej akadémie vied, ktorá skúma mužský hormón testosterón. Predtým skúmala kvasinky, ale tie ju nebavili a keď ju kolegyňa upozornila na testosterón, úplne mu prepadla a cíti sa v ňom ako ryba vo vode. Objavila pri tom svojom výskume, že prečo sa cítíme v autoservise a v predajni kosačiek nesvojí. Je to preto, že je tam vysoká koncentrácia testosterónu. Ľudia s takým postihnutím sú menej romantickí a viac agresívnejší a majú aj dlhšie prsty. Teda nemyslela tým, že by viac kradli než iní, ale týka sa to ukazováka na úkor prsteňačika. Je to závratný objav.

Iní vedci zo Slovenskej akadémie vied skúmali zase, aké vlastnosti má ozajstný Slováč. Čítal som to tiež v novinách. Zistili, že pravý Slováč nemusí byť vždy kresťan, ale je hrdý aj na niečo iné. A keďže sú to vedci, podložili svoj hodnotný výskum aj so štatistickými údajmi. Na svoju národnosť je hrdých 88 % Slováčkov, najmä starších vekom a menej vzdelaných. Vedci si však nemyslia, že by to automaticky znamenalo, že mladí nie sú hrdí. Tí sú však viac hrdí na športovcov, národnú históriu, umenie a literatúru. Najmenej je hrdých na sociálne zabezpečenie a na výkon spravodlivosti. Tých je len od 0,2 do 0,5 %.

Je to fajn si prečítať v novinách hodnoverný výskum našich vedcov podporený štatistikou, prečo by som mal byť hrdý, keď som sa narodil ako Slováč. Dosiaľ som na to neprišiel a už som o tom moc premýšľal. Som síce starší vekom a aj to vzdelanie neni bohviejaké. Úprimne povedané nevyrástol zo mňa žiadny Einstein. Ale mám taký skľučujúci pocit, že sa nezmestím ani do tých 88 %. Na kresťanstvo si moc nepotrpím a hoci som sa narodil ako katolíč, bol som tak aj pokrstený, aj birmovku som absolvoval, ale bolo to dávno, keď som bol ešte malý chlapec a odvtedy som dosť vyrástol a snažil som sa trochu rozmýšľať, až som sa stal tak trochu ateistom, lebo som sa nespoliehal len na to, že mi niekto niečo nakuká a ja budem tomu veriť.

Mám byť hrdý na športovcov? Ja osobne som športové drevo. Teda nemám dôvod. Voľakedy sme mali aj Zátopka, Jana Železného a aj ten hokej a futbal bol na úrovni. Alebo mám byť hrdý na históriu? V roku 1918 si uvedomovalo svoju historickú slovenskosť len ani nie 4% obyvateľov Slovenska. Až keď Česi urobili republiku, mnohí precitli, lebo išlo o funkcie v štátnej a verejnej správe. Mne o nejakú funkciu v štátnej správe nikdy nešlo a tak ma tá hrdosť nejakobišla.

Na slovenčinu? Stačí si vypočuť nejaký dabing v telke alebo text v pesničkách. Je to zúfale. Literatúra? Dá sa to čítať? Možno z povinnosti v škole sme to museli, ale koľko máme nositeľov Nobelovej, Pulitzerovej alebo inej literárnej ceny. Prekladá nás vôbec niekto?

Na kultúru? Čo je to? Nemyslia tým náhodou tie televízne programy a tie celebrity, čo produkujú tie humoristické relácie? Alebo umelý pseudofolklor a dupáky a vyskovačky pri husličkách a fujare, ktorá vyludzuje len jednu a tú istú melódiu? Alebo filmy, čo sa nikdy nenatočili? A na tie, ktoré tak urobili, mi stačilo pozrieť raz, aby som sa nestal fanúšik slovenského filmu.

Mám byť hrdý na naše súdy, politikov, zdravotníctvo atď.? V tomto sa nezmesťm ani do tých mizerných 0,5 %. Budem realista a nebude mi aspoň nadúvať vnútornosti od národnej hrdosti. A našim vedcom, čo skúmajú našu národnú hrdosť prikladám e-mail od neznámeho autora, ktorý som nedávno dostal. Zrejme ide o skúmanie našej hrdosti na amatérskej úrovni, ale jeho názor môže pomôcť našim vedeckým profesionálom pri ich výskume. A prikladám to aj pre tých, ktorí chcú byť za každú cenu hrdí. Tak veľa úspechov pre nich a aj pre našich vedcov.

Predkladám, ako som dostal:

Sme veľmi hrdý národ a sme tu furt.

Prišli Avari, zotročovali a zabíjali nás, potom vymreli.

Prišli Frankovia, rabovali, odtiahli a vymreli a my sme tu furt.

Prišli Maďari, tisíc rokov nás utláčali, včúľ majú viac našej krvi ako mongolskej a my sme tu furt.

Dvakrát na chvíľu prišli Česi, napokon sa stratili a my sme tu furt.

Nakrátko prišli aj Nemci, sekírovali nás, potom ušli a my sme tu furt.

Prišli židobolševici dirigovali nás, odišli a my sme tu ešte stále furt.

Prišla židovská svetovláda Únie, cecajú nás ich bankstri, ale sa im to rozpadá, a my tu zase budeme furt.

Ťažko nás poraziť, keď nebojujeme!

A žiadny votrelec nezvládne naše šlendriánstvo, našu ignorantskú otrlosť naveky. To máme vyskúšané.

Nestojíme za veľa, ale ešte stále stojíme tu. A to nie je zlé.

Politika tu stojí za hovno. Svätá pravda. Naši politici sú ritalizační svetovládnych, ktorí im za to dovoľia tak trocha kradnúť. Ale je fakt, že sme ich zvolil vo voľbách. To znamená, že nám dovolili voľby. A že na politikov môžeš nadávať nahlas a nikto ťa nezatvorí? To nie je zlé.

Žijeme v drahote a biede. Je to pravda. Všetko stojí peniaze, ktoré pre nás tlačia svetovládni. S biedou to stačí len na požíveň a na bývanie a aby nás na gauči idiotizovali televíziou. Ale hladom neumierame už vyše sto rokov. Máme sa zle, ale sme leniví sa za prácou odsťahovať do zahraničia natrvalo.

Štvrtina ľudí má denne na fajčenie, polovica na benzín a tri štvrtiny na slopanicu. To nie je zlé.

Šéfovia sú vydr duchovia. Svätá pravda, ale v krčme môžeš nadávať aj na šéfa, znamená to, že máš prácu. To nie je zlé.

Dane sú vysoké. Sú nekresťansky vysoké. Pokiaľ ale musíš platiť dane, znamená to, že si aj niečo zarobil alebo niečo máš. Nakoniec to nie je až také zlé.

Zamestnanci sú leniví nevďační darebáci. Ale ak máš zamestnancov, ktorých mizerne platiš, znamená to, že si borec, ktorý dokáže viesť firmu a zarobiť toľko peňazí, že môže dať obživu ďalším ľuďom. To nie je zlé.

Zdravotníctvo stojí za hovno. No samozrejme. Dokurvili ho tak, že ti pomôžu akurát skapať. To tiež nie je až také zlé.

Počasie stojí za hovno. Úplná pravda. Celé sa zopsulo, žiadne letá, žiadne zimy. Ale svetovládni nám nevedia spustiť cunami, ničivé tornáda ani zemetrasenia. To nie je zlé.

Priroda nestojí za veľa. Ani poriadne hory, ani poriadne more, ani poriadna džungľa. Ale zas tu nemáme na každom kroku jedovaté hady, chlpaté pavúky, moskyty, v lese na teba neskočí hladný tiger a pravdepodobnosť, že ťa do Váhu stiahne krokodíl, je pomerne nízka. To nie je zlé.

Celé je to tu nahovno. Je to presne tak. Ale nikto nás tu nedrží. Môžeme sa kedykoľvek zobrať a odsťahovať sa na iné, lepšie miesto, kde bude všetko ako v USA filme či seriáli.

A nikto nám nezakáže sa vrátiť, keď zistíme, že také miesto neexistuje a že je to nakoniec tam oveľa horšie ako tu. A to nie je zlé.

Cez všetky tie vyššie popísané kruté hrôzy, v ktorých tu musíme žiť, dokážeme každodenne riešiť kraviny, ako je situácia v NHL, že aké v televízii dávajú kokotiny a dokážeme sa hádať a urážať kvôli tomu, či je sprostejší Hlina alebo Sulík alebo obrezaný je Prochávka či Lipšic.

Nie som cestovateľ, nikde som nebol, nič som nepoznal a nemôžem nič s ničím porovnávať. Aj napriek tomu vyhlasujem, že sa v našej malej republike máme ako prasce v žite, v najpokojnejšom kúte galaxie.

Nič dôležité tu nemáme, takže nám to nikto ani nechce vziať. Nič nám zas tak príliš nechýba, takže sami na nikoho neútočíme. Nie sme bohatí, aby sa nám sem sťahovali hladné hordy, a nie sme zďaleka tak chudobní, aby sme sa vo sťahovavé hordy premenili sami.

Vďaka Pánu Bohu, aj keď nedržíme ako národ veľmi pohromade, ale ani sa veľmi nežeríme a neubližujeme si. Nikto nás až tak ako jednotlivca neobmedzuje a nemá tendencie nás násilím odnárodňovať.

Ak existuje na svete miesto, kde sa môže každý ako tak v pokoji a slobodne rozhodnúť, čím chce byť, ako chce žiť a čo chce dosiahnuť, tak je to tu. Dovoľia nám v obmedzenej miere študovať, cestovať, podnikáť, pracovať, chľasť, reptáť na čokoľvek, čo chceme. A to nie je zlé. Akurát by neškodilo si to sem tam pripomenúť.

Páči sa mi moja vlasť. Zostanem tu určite aj budúci rok.

Poznámka: Je to menej vydarená replika na pôvodný text F. Ringa Čecha, avšak pre našich vedcov by bol jeho text príliš neslovenský a pri ich vedeckej výťažnosti by nemali čas ho preložiť, preto pre nich uprednostňujem anonymného výskumníka našej národnej hrdosti. Ak by mal niekto námietky proti nemu, tak zoberte na zreteľ, že je to amatér, kompilátor a diletant. Nepoužil ani štatistiku, ani žiadne štátne financie, dotácie a európske granty. Je potrebné obrniť sa trpezlivosťou a počkať si na ďalšie vedecké výskumy našich erudovaných profesionálnych vedcov zo Slovenskej akadémie vied. Predsa nás nenechajú tpať.

Ako podnikat?

Za komunistov nebolo podnikanie prípustné. Dokonca bolo trestné a mali na to aj paragrafy v zákone. Pritom sme vedeli, že v susedných komunistických štátoch – Maďarsko, Poľsko a v dederonovom Nemecku, určitá forma súkromného podnikania bola a podnikatelia mohli zamestnávať aj obmedzený počet pracovníkov. U nás to bolo ako v našom veľkom vzore Sovietskom zväze. Bola tu obava, že by mohol byť človek vykorisťovaný človekom, alebo by mohli prísť jedinci k neúmerným príjmom. Takže vykorisťovať tu mohol jedine štát, čo je, keď to rozmeníme na drobné, štátna politická byrokracia, teda zas len ľudia.

Určitá forma súkromného podnikania bola vtedy aj u nás a hovorilo sa tomu fuškovanie. Fuškár-murár, keď nebol na pracovisku, kam si chodil oddýchnuť, vám mohol postaviť dom, elektrikár vám do neho zaviedol ukradnuté drôty a zástrčky, ktoré si ulial na pracovisku. Klampiar vám urobil strechu a doktor vám mohol za mierny príplatok prednostne vyoperovať slepáka alebo žľčník. Dane sa z toho neodvádzali a bola to taká zlatá doba, po ktorej sa ešte mnohým cnie, i keď každý videl, že to dlho nemôže vydržať.

Po páde komunistov podnikanie sa stalo žiaduce a mnohí sa dali na to nachytať. Z nich už mnohí skrachovali, lebo podmienky sa z roka na rok zhoršovali, zvyšovali sa odvody a dane a práva na súdoch ste sa nedovolali, keď vám nejaký šmejd nechcel zaplatiť faktúru za odvedenú prácu. To boli zväčša takí, ktorí nevedeli ísť na to a mali mylné predstavy o podnikaní.

Tí, ktorí vedeli ísť na to, vystúpili z ulity a mohli prejavíť svoje koristnícke kvality. Takito podnikatelia nakupovali tovar vo veľkoskladoch na faktúry (obyčajne prostredníctvom nastrčeného bieleho koňa), ktoré nikdy nesplatili. Získané milióny vrazili do zahraničných bánk a potom sami zdrhli do zahraničia.

Ďalší typ podnikateľov sa grupoval do radov takzvaných výpalníkov. Zakladali si svoje bezpečnostné služby a pomocou nich vydierali podnikateľov a živnostníkov, ktorí nevedeli na to ísť, lebo sa snažili podnikat poctivo. (Trubci.) Výpalníci mali dobré kontakty na polícii, informačnej službe a na súdoch, a preto sa im tak úspešne podnikalo.

Zlaté časy pre úspešných podnikateľov nastali v ére malej a veľkej privatizácie. To ste sa z večera do rána mohli stať veľkopodnikateľom a vlastníť budovy, hotely a celé podniky, ktoré boli do tej doby v štátnej držbe. Tú držbu ste si prepísali na seba. Stačilo mať dobré politické kontakty na ľudí, čo si prisvojili právo o tom rozhodovať a hneď ste sa mohli stať milionárom a tí ešte schopnejší miliardármi. (Schopnejší všetkého.)

Kde by sa vám mohol postaviť taký podnikateľ Baťa alebo Ford? Tým to trvalo celé generácie, než tie svoje podniky vytoplali. Vy ste to mohli stihnúť za jednu noc. Také zlaté časy to boli pre schopných podnikateľov. (Schopných všetkého.) Zlaté časy síce nenastali pre zamestnancov tých sprivatizovaných podnikov, lebo spravidla skončili na dlažbe ako nezamestnaní, ale to je riziko podnikania či presnejšie nepodnikania. (Vysvetlite si to, ako chcete.)

Zvláštny podnikateľský talent prejavili aj schopní štátni úradníci, ktorí mali kompetencie v štátnych alebo družstevných podnikoch. Keď som vydával nezávislé noviny, dosť som sa o takéto veci zaujímal. Jeden predajca poľnohospodárskej techniky mi vtedy povyprával, aký je rozdiel pri predaji súkromníkovi a štátnej alebo družstevnej organizácii. Súkromník sa handrkuje o cenu, aby bola čím nižšia a štátny úradník ju navrhne zvýšiť o dvojnásobok, aby mal z toho tučnú províziu. Je to tiež úspešná forma podnikania.

V tom čase nastala aj éra podnikateľov s poštovými schránkami. Mal som jedného kamaráta, ktorý sa na túto činnosť dal a dobre sa mu darilo a možno sa mu ešte darí dobre, i keď sme sa prestali stykať pre akýsi konflikt záujmov. Ten môj vtedajší kamarát dal sa na natieranie železničných mostov. Robil to v drahom obleku, v bielej košeli s hodvábnou kravatou a aj topánocky mal na úrovni. To si však nemyslíte, že by v takom ohodnení natieral štetkou nejaký zhrdzavený železničný most. On to robil diaľkovo, spočiatku z kancelárie, ale potom ju zrušil, lebo mu stačil na to len mobilný telefón, ktorý sa vtedy dostával na verejnosť a luxusné auto, ktoré každý rok menil za luxusnejšie a poštová schránka

Podnikanie je vo svojej podstate veľmi jednoduché, ako mi to bývalý kamarát vysvetlil. Hlavná vec je mať dobré styky medzi politikmi alebo kompetentnými úradníkmi, napríklad na generálnom riaditeľstve železníc. Od takého dostanete typ, že je potrebné natrieť železničný most kde-si za Žilinou alebo kde, a ostatné je vecou podnikateľa s oblekom, hodvábnou kravatou a značkovými topánockami, ktorý to všetko zariadi. Urobí rozpočet povedzme na tri milióny korún. Zoženie podnikateľa, ktorý má natieračskú partu, čo most natrie farbou. Nakalkuluje mu za to milión korún. Pre seba ako sprostredkovateľovi prideli tiež milión a kompetentnému úradníkovi tiež milión. Ten si svoj podiel zvyčajne navýši ešte o milión, však preto je taký schopný a kompetentný, že to vie vybaaviť a štátny podnik železnice na to má vo svojom dotovanom rozpočte a nebude sa o tom s nikým dohadovať. Je síce pravdou, že keby si to železnice natreli vlastnou partou vyšlo by to namiesto štyroch melónov tak na pol milióna korún, možno o niečo menej, ale tu partu už dávno rozpustili v rámci znižovania stavov. Keď chceme mať podnikateľské prostre-

die, tak musíme na to niečo obetovať. To musí uznať každý. A takých mostov je na hornatom a vodnatom Slovensku strašne moc a treba všetky ponatierať a kto by to robil, keby nebolo podnikateľov? A nie sú tu len železnice, ale je tu aj cestná sieť a aj iné rezorty, ktoré všeličo potrebujú – školstvo, zdravotníctvo, vojenstvo a vnútorná správa a tak ďalej a tak ďalej. Všade sú úradníci a schopní podnikatelia s kravatami a značkovými topáňkami sú im k dispozícii.

Preto, vážení čitatelia, nech vás nenapadne ísť podnikať tak, že si zriadite nejaký butiček, pohostinstvo, dielničku alebo prevádzku, kde by ste snáď chceli niečo produkovať, predávať alebo fuškovať. To by ste ako fuškári ďaleko nedotiahli a rýchlo by ste zbankrotovali, lebo by tu stáli nad vami ďalší štátni úradníci. Všelijakí kontrolóri, daňovníci a tí vás dajú rýchlo do richtígu. Začnite tak, že si kúpite drahý ancúg, bielu košeľu, hodvábnu kravatlu a značkové topáňky a staňte sa štátnym úradníkom. Ale ešte lepšie je, keď sa stanete politikom. Tí rozhodujú o tom, kde sa štátne peniaze ulejú. Najlepšie by bolo, keby ste sa stali predsedom vlády, parlamentu alebo vládnej strany, ale nebudete na suchu ani ako minister, jeho tajomník alebo poradca. Potom si vytvorte schránkovú firmičku kdesi na Bahamách, aby vás neobťažovali novinári. Vytvoríte tak zdravé podnikateľské prostredie. Na zdravie!

Najlepší Slováč na svete

Predseda Matice slovenskej volal telefonicky do parlamentu. Slúchadlo zdvihol predseda Super národnej strany a predstavil sa: „Tu je najlepší Slováč na svete.“ „Ó, prepáčte, to je omyl. Zrejme som vyťukal vlastné číslo,“ - reagoval okamžite predseda MS a zložil slúchadlo.

Tento bradatý vtip nás nabudí popremýšľať, kto je vlastne najlepší Slováč. Pred pár rokmi to bola veľmi aktuálna otázka, pretože boli dobrí Slováci a zlí Slováci. Tým zlým bolo nadávané do janičiarov, zapredancov, kozmopolitov a čechoslovakistov. Bolo to aktuálne najmä preto, že sa jednalo o korytá v štátnej správe a samozrejme o privatizáciu, v ktorej sa mal majetok dostať len do rúk najlepších Slováčov.

Na rozhraní milénii prebehli v tlači i ankety o Naj... Slováka. V jednom časopise uviedli 100 osobností, z ktorých si mohli čitatelia vybrať. O mnohých som sa dozvedel po prvýkrát, že vôbec existovali a iní by mohli súťažiť o najlepšieho športovca, maliara, herca..., ale sotva o najvýraznejšiu osobnosť.

V novinách SME tiež prebehla anketa čitateľov o najvýraznejšiu osobnosť Slovenska práve končiaceho milénia. Sledoval som, aké mená sa tam vyskytovali. Najviac hlasov dostal Milan Rastislav Štefánik, potom Ľudovít Štúr, Alexander Dubček, Matej Bel, Ján Jesenius a zopár športovcov, ktorým sa podarilo voľačo dosiahnuť na športovom poli. Žiadne esá medzinárodného významu. Žiadny Emil Zátopek, čo vyhral na olympiáde v Helsinkách všetky dlhé trate a bol mojim športovým vzorom počas mojej mladosti. Ani Jan Železný, majster sveta a trojnásobný olympijský víťaz v hode oštepom. Voľakedy boli naši – Čechoslováci a my sme mohli byť na nich hrdí. Dneska sú to cudzinci a do hodnotenia nepatril.

Nikto nespomenul Aurela Stodolu, ktorý bol profesorom samotného Einsteina, Murgaša – vynálezcu bezdrôtovej telegrafie, ani Milana Hodžu, ktorý bol jeden čas predseda československej vlády medzi dvomi vojnami a okrem Štefánika jediný slovenský politik európskeho formátu. Hodžu národnári a komunisti zamlčovali, ale Otto von Habsburg ho vo svojich pamätiach označil za „najväčšieho Stredoeurópana“. Nikto nespomenul ani veľkopodnikateľa svetového formátu Jana Baťu, ktorý postavil množstvo fabriek po celom svete a z nich niekoľko aj na Slovensku, ktoré dlhý čas dobre fungovali a zamestnávali kopu ľudí. Tento potomok valašských bačov a zlínskych ševcov mluvil česky, ale o sebe hovoril ako o moravskom Slováčikovi. Nefiguroval tam ani profesor Vichterle, vynálezca kontaktných šošoviek ani ďalšie vedecké a kultúrne kapacity. Nebol tam ani profesor Heyrovský, nositeľ Nobelovej ceny. Dneska už to nie sú naši. Sú Čechúni.

Naši roduverní Slováci, zrejme neboli nadšení ani týmto výberom: Matej Bel bol posledný polyhistor a mal prezývku „Ozdoba Uhorska“. I keď bol rodom Slovák, považoval sa za Uhra, písal po latinsky a česky, ako bolo v tej dobe zvykom. Lekár Ján Jesenius bol dokonca profesorom na Karlovej univerzite v Prahe a bol tam aj surovo popravený na príkaz Habsburga Ferdinanda II. v roku 1621 spolu s dvadsiatimi šiestimi predstaviteľmi českého stavu po porážke povstania za väčšie slobody protestantov v Čechách. Ľudovít Štúr písal infantilné básne, ktoré sa nedajú dnes použiť. Bol na svoju dobu vzdelaný muž, ktorý veľmi fundovane pomenoval príčiny nesvornosti Slovanov. Vo svojej praktickej politike sám k tejto nesvornosti prispel. V osobnom živote bol veľmi nepraktický, ako o ňom súčasníci písali. Presadil odľuku slovenského nárečia od českého a toto politické rozhodnutie mohlo mať katastrofálne následky nebyť vzniku Československa. Vsadil na politiku izolacionizmu od slovenského hnutia v Rakúskej ríši a na autonómiu s Maďarmi. Vo svojej kontroverznej teórii odmietol moderné európske prúdy, parlamentárny liberalizmus a presadzoval dávno prežitý patriarchizmus slovenských obcí, ktorý ešte prežíval v Rusku. Priklonil sa úplne k rusofilstvu, písal o zjednotení Slovanov cárskym Ruskom, prijatie ruského jazyka a pravoslávneho náboženstva. Jeho politická stratégia ho doviedla do úplnej izolácie a napokon aj skončil nejakou nešťastnou samovraždou.

Ani Rastislav Štefánik nebol taký vzorový Slovák, ako si ho vykresľujú naši národovci. Bol svetobežník, francúzsky občan a generál, neskôr zakladateľ Československého štátu. Vyštudoval v Prahe, kde bol členom študentských slovenských spolkov, ktoré hlásali jednotu československého národa. Trval na formulácii československý národ a hovoril, že Slováci sú Česi a Česi sú Slováci len sa nárečím odlišujú. Keby nebol zahynul pri leteckom nešťastí, nikdy by nebol súhlasil s rozdelením republiky, ktorej bol sám spolutvorcom. Ako minister vojny trval na jednotnom veľiacom jazyku v armáde, a tou mala byť čeština. Dokonca ani neovládal slovenčinu a hovoril len kopaničiarskym nárečím z okolia Myjavy.

S rozdelením Československa nesúhlasil ani Alexander Dubček. Dubček je snáď najkontroverznejšia postava v našich nových dejinách. Jedni ho zbožňujú ako komunistického reformátora a predstaviteľa Pražskej jari, druhí v ňom vidia len komunistického aparátčika, ktorý sa dostal do súkolia boja o moc. Ja som v ňom videl neschopného politika, so zlým rečovým prejavom, ktorý bol v danej chvíli v boji o moc prijateľný pre väčšinu členov politickej verchušky. Bol vždy ovládaný kdesi v úzadí schopnejšími aparátčikmi, ktorí však neboli tak prijateľní pre sovietskych a slovenských aparátčikov. V rozhodujúcich momentoch bol nerozhodný a zlyhal. Podpísal moskovský protokol o okupácii a podpísal aj potom,

keď už mohol tušiť, že ho vykopnú z vrcholných funkcií, takzvaný pelen-drekový zákon, podľa ktorého policajti perzekvovali, prenasledovali, ale i vraždili občanov, ktorí sa odvážili proti režimu vystúpiť. Je iróniou jeho osudu, že podľa toho zákona perzekvovali aj jeho samotného, keď ho od seba komunisti odvrhli. Možno bol ľudskejší a slušnejší než tí jeho partaj-ní súkmeňovci, ale ja som bol stále presvedčený, že slušný človek nemal medzi tými komunistickými potentátmi čo robiť, a preto by som nekládol takéhoto človeka na piedestál.

Je príznačné, že nikto nedal jediný hlas takej európskej kapacite 19. storočia, akou je Ján Kollár, doktor filozofie a archeológie, etruskológ, profesor slavistiky na viedenskej univerzite, znamenitý básnik a obrodenec. Alebo Pavol Jozef Šafárik, slavista a vedec skutočne európskeho významu. Mohol by som spomenúť i iných význačných, múdrych a uznávaných ľudí staršieho i novšieho veku, ale o tých mladí účastníci ankety nič nevedia, lebo naša propaganda ich považuje za Neslovákov

A čo tak ešte spomenúť našich prvých prezidentov Tomáša Masaryka a Eda Beneša (alebo českých vlastencov zo spolku Maffia), ktorí urobili pre Slovensko a Slovákov prinajmenej tisíckrát viac než všelijakí pomätení národní bardí?! Keď chcem niekoho hodnotiť, tak by som si mal vytvoriť akési kritéria podľa čoho to robiť. Napríklad to, ako prospeli spoločnosti. Bez týchto spomínaných by Slovensko a Slováci neboli v súčasných hraniciach, ale pravdepodobne by už vôbec neexistovali. To by si mohol každý národovec zapísať už definitívne za uši. Obaja sa hlásili k československej národnosti a neuznávali ani samostatnú českú ani samostatnú slovenskú národnosť. Vychádzali z histórie a že len vplyvom dejinných súvislostí žili tieto dve slovanské spoločenstvá oddelené hranicami. Ale ako to vysvetlíť určitým týpkom, čo sa večne oháňajú len národom a veria vymysleným mýtom o svojej starodávnosti? Podľa nich bol zbojník Jánošík lepší Slovák než Majster Pavol z Levoče, ktorý mal pravdepodobne nemecké gény. Koho z nich by sme si mali viacej vážiť, že je lepší Slovák alebo jednoducho človek, aj keď jeho gény nenosia zlatú visačku s nápisom „Made in Slovakia“?

***Poznámka:** Prednedávnom prebehla v štátnej televízii veľmi trápna anketa so skrytým úmyslom dať do hry aj kolaborantov - fašistických či komunistických. Predstavte si, že by tak urobili v Nemecku, Nórsku a v iných štátoch. Takí Hitlerovia, Quislingovia, Stalinovia, Banderovci by dostali zaiste fúru hlasov. Počkajme si, až vyhlásia súťaž o najmenšieho Slováka, najväčšieho trpaslíka a pod. To si zas pekne zasútážime a bude aj ďalšia trápna galaprodukcia za veľiké peniaze v štátnej televízii.

Demokracia alebo domakaračija?

Vol'akedy, ešte za komunistov, keď sa voda sypala a piesok sa lial a príroda bola pať pred plánovaným hospodárstvom, som si naivne myslel, že demokracia je len jedna. Že je to doslova vláda ľudu. Je pravdou, že sme vtedy moc o demokracii nevedeli. Až neskôr, keď som sa jak-tak vedel zorientovať, kde je sever a iné svetové strany, som zistil, že to tak není. Už v rodisku demokracie, v antickom Grécku, to tak nebolo a tých demokracií tam bolo toľko, koľko tam bolo štátov. A tých tam bolo habadej. Nevolali ich tam štáty, ale *polis*. Od tohto pojmu máme aj slovo politika. Vtedy to slovo nemalo taký pejoratívny význam, ako má dnes, pretože tí starovekí politici boli v prvom rade občania. Treba podotknúť, že slobodní občania. Boli tam aj slobodní občania, ktorí sa politike nevenovali, ale tých tam považovali za idiotov. (Je zaujímavé, že dneska je to naopak.)

V starom Grécku boli aj neslobodní občania (ostatne, ako všade vo vtedajšom svete). Volali ich heilóti, dórofoi, perioikovia a tak všelijako. U nás sa zaužíval názov otroci. Gréci definovali otroka tak, že to je ten, čo nemôže riecť, čo si myslí. Neznamená to snáď, že by bol nemý, vedel vyprávať, po-prosiť, poďakovať a v skrytosti si aj pošomrať, ale bol považovaný za hovoriaci dobytok.

Tým, že v Grécku bola sloboda názorov, predbehli ďaleko staršie civilizácie Egypta či Babylonu, kde vládol despotizmus a náboženské tabu. Takých volali Gréci barbari. Tí nemohli nesúhlasiť s názorom despotu, lebo by dostali po frňáku, ale najčastejšie o ten frňák by boli prišli. Grék nikdy nepadal pred vládcom na kolenná, mohol nesúhlasiť s jeho názorom a mal možnosť vlastného úsudku. Nič a nikto pre neho nebol tabu. Gréci nespoliehali na mýty spísané grafománmi tvrdiaci, že ich osvietil Boh a vnukol im všelijaké nezmysly do gebulí. Gréci sa spoliehali na rozum, bádanie a zdravý úsudok.

Fascinujúce je najmä relatívne krátke obdobie (5.-4. stor. pr.n.l.) vrcholnej gréckej demokracie, ktoré umožnilo rozvoj takmer všetkých druhov umenia a základných vedeckých odborov, ktoré ľudstvu v podstate postačujú podnes. Toto náhle vzopätie sa ľudského ducha nebolo dielom privilegovanej vrstvy patricijov alebo vojvodcov, ale bolo výsledkom slobody každého jednotlivého občana, a to bol v dejinách priam zázrak, ktorý sa nikdy predtým ani potom v takom rozsahu nezopakoval. Slobodný občan mohol tvoriť, ale najmä otvorene kritizovať a posudzovať i najmocnejších hlaváčov a voľne sa angažovať, čím získavala celá spoločnosť. Od gréckej demokracie v 5. stor. pr.n. l. vidíme, že veľké myslenie, kultúra a veľké veci mohli vzniknúť jedine vtedy, keď mal človek slobodu. Len čo prišli cisárstva a diktatúry a všelijakí nacionalistickí a náboženský fanatici, tak došlo k úpadku. V dejinách je na to množstvo prímerov.

Ani v tom starom Grécku nemali vo všetkých polisoch rovnaký názor na demokraciu a prispôbili si ju v jednotlivých štátoch, ako im to pasovalo. V Sparte boli skôr za demokratickú rovnosť po vojensky a urobili si tam taký malý komunizmus. Preto ani nič svetoborného tam nedosiahli okrem toho, že vyvolali množstvo vojen a dostali sa do značného úpadku.

Zatiaľ nevzniklo nič lepšieho, čo sa týka usporiadania štátu a správy vecí verejných ako to, na čo prišli Aténčania. Filozof Platón síce špekuloval o ideálnom štáte, kde by vládla skupina múdrych filozofov, ktorí sú natoľko múdri, že by sa neženili a nemali žiadny majetok. Boli by to dokonalí diktátori, a tí budú vládnuť nedokonalým občanom. Jeho žiak Aristoteles s tým nesúhlasil, lebo vedel, že dokonalý diktátor neexistuje. On už vtedy dobre vedel, že človek je vo svojej podstate zviera a keď mu to umožníme, stane sa z neho beštia.

Dosiaľ sa nič lepšieho nenašlo, čo sa týka formy štátu, ako je demokracia z čias antických Grékov. Nie je to dokonalá forma, má mnoho nedostatkov, lebo k cieľu sa dostávame všelijakými krivolakými cestami, ale k nemu sa nakoniec vždy dôjde, ako to kedysi konštatoval Winston Churchill.

T. G. Masaryk v knihe Karla Čapka *Hovory* sa vyjadril, že základom demokracie je slobodná kritika a verejná kontrola. Churchill a Masaryk boli múdri politici. Vždy sa však vyskytli chytráci, ktorí si mysleli, že oni tie krivé cesty narovnajú ocelovým pravítkom. Neboli to múdri filozofi a politici, ale hlúpi despoti. Sú ich plné dejiny. Tí všelijakí tyrani v novšom vydaní nám nahovárali, že keď to oni zoberú do rúk, prestanú byť zmätky, bude poriadok, nikto nebude kaftať do ich krásnych sociálnych, nacionálnych alebo božských ideí. Vždy sa z toho vyklúlo veľké svinstvo.

Úlety človeka, ako je holokaust alebo vraždenie vo vojnách, zvykneme posudzovať ako neľudské prejavy. Podľa filozofov sú to prejavy až príliš ľudské, keď necháme zainteresovaných bez dozoru. Nič lepšieho nemáme na to ako schladieť horúce hlavy uletencov, než je dozor angažovanou verejnosťou. Žiadni svätí nám s tým nepomôžu, počnúc Floriánom, patrónom hasičov a končiac Najsvätejšou Trojicou. Je to na nás všetkých tých, čo sú ochotní a schopní sa angažovať.

Je to fakt, že už od starých Grékov v Aténach ľudia nevymysleli nič lepšieho, než nahradiť tyranu vládou všetkých. Všetci síce nevládnu, ale všetci majú právo kontroly vlády. Ja, ako radový občan, chcem mať právo vládu dozorovať. Aby som mal právo otvoriť klapačku bez rizika, že dostanem facu na celú hlavu. Alebo, že napíšem do novin. Keď vidím, že vláda alebo nejaký sudca je vôl, tak chcem mať priestor šplechnúť im to priamo do očí bez toho, aby ma za to niekto trestal. V antike mali na to verejné fóra, snemy, črepinové súdy a všelijaké eklézie, agóry, fýlie a my máme na to verejné médiá. To je demokracia!

Politici nám chcú nahovoriť, že existuje halda demokracií. Svoju vlastnú demokraciu majú kresťania, je tu sociálna demokracia, nacionálna alebo zrovná nacistická. (Hitler vo svojej knihe *Mein Kampf* ju nazval germánskou

demokraciou.) Aj komunisti majú svoju demokraciu, ktorú jej vyznávači označili ako demokratický centralizmus. Je to taký nezmysel, ako keď niekto príde s guľatou kockou alebo s kvadrátom kruhu. Ja si však neustále myslím, že existuje len jedna demokracia a tie adjektíva z nej len uberajú alebo ju negujú. Môžu existovať viaceré formy a spôsoby výkonu demokracie, ale furt je len jedna. Demokracia je to, aby som mohol slobodne mávať rukami a dávať pozor len na to, aby som pri tom mávaní nedal cez držku susedovi. A ten sused dáva bacha na to, aby on nevrátil po hube mne. A je jedno, či ten sused je kresťan, socialista alebo mašinista a ja som traktorista, evanjelista alebo bársčo, čo sa mi chce, aby som bol. Demokracia chce trochu tolerancie a empatie k tomu odnaproti a ždibinku skromnosti a nesebeckosti od seba.

V demokracii sa musia naučiť žiť vedľa seba traktorista s kapitalistom, liberál s konzervatoristom a buzerant s pámbičkárom. Stačí k tomu málo, aby jeden druhého rešpektoval, že je tu a že tu bude, že gayovia nebudú okázale na svojich dúhových pochodoch otrčať svoje kontrfaly a svätuškári tiež nebudú preháňať so svojimi svätými procesiami. Vzájomná tolerancia a rozumné uznanie nárokov na existenciu iných názorov než mám ja, to je správny modus vivendi. Každý je iný, a keď mi tu nejaký predseda vlády v televízii omieľa, že potrebujeme jednotnú vládu (samo, pod jeho vedením) a nie zlepenec viacerých politických strán, tak nech sa ide páš a nie vládnúť. Štát je zlepenec občanov rôznej sorty a vláda musí byť ich odrazom.

U nás to tak zatiaľ nefunguje. Keď si voľajaký papaláš zmyslí, že mu bolo ubrané na jeho ctihodnosti tým, že niekto o ňom napísal svoj názor, tak hneď žaluje a chce z toho vytrieskať kopec eurov. To v starom grécku nebolo. Tam si papaláši nedovolili vyskakováť, lebo hneď na neho občania urobili črepinový súd a desať rokov sa nemohol ukázať na verejnosti. Každý tam bol volený každým a len na určité obdobie, aby sa nemal možnosť príliš skompromitovať alebo skorumpovať. Najšpičkovejšia funkcia šéfa ľudového snemu tam bola volená každé ráno a mandát trval len jeden deň a jeden raz za života. Taký sa, veruže, skompromitovať nestihol ani sa stať beštou, či tyranom.

Ako sa však skoro denne presviedčam z nášho politického diania, tá grécka demokracia nám Slovákom moc neštимуje. My máme inakšie korene, ako nás presviedčajú mnohí vzdelanci už od 18. storočia. Ďurko Papáňko (písali ho síce Papánek, ale to bude zrejme bohemizmus) prišiel na to, že my Slováci sme najstarobylejší. Z nás vznikli všetci Slovania a aj Kelti a Germáni a naša identita zrejme siaha až k neandertálcom. Kde sa na nás hrabú všelijakí homovia sapienti alebo Gréci s tou ich demokraciou.

Pred rokmi som čítal knihu od českého autora Antonína Horáka s názvom „O Slovanoch úplne jinak“. Keďže my vieme, že Slovania sú Slováci, tak je tá kniha o nás. Antonín v tej knihe píše, že Slovania (ďalej len Slováci) boli od neolitického pradávna roľníci. Nevenovali sa pastierstvu, kočovníctvu, nevtvorili dobyvateľské nájazdové hordy, ale pripútali sme sa k svojim roličkám.

Vždy nám išlo len o to, aby z našej roličky sused neodoral brázdu. Z toho pochádza aj náš individualizmus a máme ho hlboko zakorenený v tej našej širokej prasedliackej duši.

Starí autori z Byzancie o nás písali, že sme modrookí, plavovlasí, usilovní, srdeční a pohostinní, ale zároveň hlavatí a nesvorní. Vizážou sme sa stihli odvtedy všelijako domiešať, ale tá hlavatosť a nesvornosť v nás zostala. Máme to jaksi v krvi, či ribonukleonovej kyseline, či kde. Preto nám ani tá demokracia nikdy neštimovala a podľa autora Ant. Horáka sme si ju pomenovali na *domakaračiju*. Znie to veľmi praslovensky, ale znamená to v súčasnej reči, že dom si vediem (karujem) ja sám a nikto iný mi do toho nebude kafrať. Preto sa nám tak hodí, že sme teraz takí samostatní, svojstojní a svojbytní a antických Grékov môžeme považovať za barabašov. (Barbari - to bude tiež asi nejaký bohemizmus či čo.)

Zatiaľ to ešte nie je technicky realizovateľné, aby sme si vytvorili každý svoju republiku, ale vývoj k tomu speje. Každý ambicióznejší politik si vytvára svoju vlastnú stranu, a to je prvý zásadný krok k tomu, aby si vytvoril aj vlastnú republiku. Však to poznáme z nedávnej i dávnejšej minulosti, keď sa tu znovu začala presadzovať stará dobrá domakaračija.

Kedy skončí stredovek?

To je ožeháva otázka dnešnej doby. Keď ju chceme zodpovedať, musíme si stredovek definovať. Pán Werich kedysi ho definoval tak, že je to stred medzi starovekom a novovekom s rizikom, že nevieme, kedy to vlastne začalo. Aj ten novovek sa stále posúva. Udávajú sa rôzne roky, kedy novovek vypukol. V západnom svete je najviac uznávaný rok 1492, kedy Kolumbus objavil Ameriku a začala doba zámorských objavov. Niektorí sa prikláňajú roku 1452, kedy vznikla u Gutenbergových knihtač a mohla sa ňou šíriť vzdelanosť a osveta medzi najširším obyvateľstvom. Angličania si myslia, že novovek vypukol súčasne s vypuknutím anglickej revolúcie v roku 1485. V iných štátoch je to tiež rôzne. V našom priestore, patriaci kedysi do Rakúsko-Uhorska, je zaužívaný rok 1526, kedy nám osmanskí Turci dali na frak pri Mohači, definitívne padla vláda Jagelovcov a nastúpili Habsburgovci.

Vidíme, že pri stanovení novoveku sa nemôžeme na dátumy spoliehať. Časové kritérium je nespoľahlivé a mali by sme sa obrátiť na iné kritéria. Napríklad hodnotové, ako je rozvoj v duchu racionalizmu, obecného vzdelania a kultúry.

Vezmime si to naše staré Uhorsko s rokom 1526. Ešte v temnom stredoveku v roku 1514 sa vzbúrili poddaní sedliaci na juhu Uhorska a ich povstanie bolo kruto potlačené vojskami Jána Zápoľského a Istvana Báthoryho. Vodcu sedliakov Juraja Dóžu popravili tak, že ho pasovali za kráľa sedliakov, posadili na rozžeravený trón, na hlavu mu nasadili žeravú železnú korunu a telo mu museli rozhrýzť vlastnými zubami jeho povstaleckí kumpáni. (Nepohoršujte sa, bol to temný stredovek.)

Keď potom v údajnom novoveku v roku 1573 bolo povstanie v Chorvátsku a Slovinsku, ktoré patrili do Uhorska a vládli tam tiež Habsburgovci, ich vodcu Mateja Gubeca tiež popravili ako Dóžu Juraja. Na hlavu mu dali železnú žeravú korunu, posadili na rozžeravený železný trón a telo mu roztrhali kliešťami. Určitý hodnotový posun tu bol, ako vidíte, lebo nedali ho rozhrýzť zubami kumpánov ako Dóžu, použili len kliešte, ale nezdá sa mi, že by to stačilo na kvalifikáciu novoveku, hoci už takmer pol storočia tu kalendárne novovek bol.

Po každom takomto sedliackom povstaní sa poddanský útlak ešte zvýšil a represie boli ešte drastickejšie, až napokon aj naši Východniari toho mali dosť a vzbúrili sa aj oni. Ich povstanie bolo tiež potlačené a 120 vzbúrencov popravili. Nebudete si snáď namýšľať, že im pri tom púšťali slovenské filmy, televízne programy, dabingy, pesničky so slovenskými textami a pseudofolklor, ale použili o niečo drastickejšie tortúry, lebo bol ešte stále ten stredovek a novovek bol len na papieri.

To stredoveké poddanstvo tu stále bolo, aj keď Jozef II. od Habsburgov v osemdesiatych rokoch 18. storočia ho oficiálne zrušil, ale bola to len formalita. V roku 1848 Košút s jeho dobrovoľníkmi začal ozbrojený boj za demokratické požiadavky, slobodu tlače, zrušenie cenzúry, rovnosť pred zákonom, všeobecnú daň, oslobodenie politických väzňov a samozrejme naozajského zrušenia poddanstva. Nebol to Košútov program, ale presadzovala to samostatná peštská inteligencia na čele s Petöfym. Naša slovenská samostatná inteligencia mala vtedy iný program. (Najmä, aby sa u nás nepísalo po česky.) Ale ani jednej z inteligencii to úplne nevyšlo, ako vieme z dejín a ten stredovek nie a nie sa skončiť.

Charakteristické pre stredovek je, že ľudia nazerali na svet charakteristicky stredoveko. Teda, mali taký svoj stredoveký svetonázor, ako to mi dnes zvykneme hovoriť. Svet videli ako rovnú dosku, okolo ktorej sa pod nebičkom špacíruje slniečko a v nebičku sa špacírujú anjeličkovia. (Ale skôr tam lietajú, veď načo iné by im boli krídla?) Pod zemou zasa šarapatili čerti. Dneska už tomu málokto verí, keď to tam prevrtali baníci a všelijakí naftári a tam hore to prešmodrchali kozmonauti a Hubbleho teleskop. Ale iné veci sa neprestali veriť ani do čilku. Že panna môže neoploďnená porodiť dieťa a zostane pannou naďalej, že niekto kedysi chodil po mori alebo ho nechal rozdeliť, aby sa mohli pošpacírovať po dne, alebo že niekto premení vodu na víno. Opačne sa to stáva aj dnes, ale to má neoprávňuje tvrdiť, že je to zásluha novoveku.

A čo sa tej kultúry týka, tiež mi to moc neštимуje, keď mi tu v telke všelijakí bačovia v lanových gatiach vrzúkajú na husličkách, halekajú a krepčia dupáky alebo fúkajú do fujár furt jednu a tú istú melódiu. Čo sa knížiek týka, mám problém ich otvoriť a donútiť sa tam niečo prečítať. Násilie patrí stredoveku jaksí samo sebou a okrem toho ja si pod kultúrou predstavujem to, v akom stave sú verejné záchodky, či je bordel na ulici a na verejných priestranstvách. Alebo ako sa správajú politici k občanom, či ich len nebalamutia rečičkami o všelijakých národných a sociálnych istotách a potom ich veselo okrádajú v štátnych téndroch a tí občania sú natoľko zadubení, že si to všetko na sebe nechajú dovoliť.

V stredoveku, ako vieme, šarapatili okrem čertov aj lúpežní šľachtici. Len todek za humnami v Ludanicích zbojníčila rodina Podmanickovcov a mali pod palcom celé Ponitrie a aj Považie. Šľachtic Ján Rafael k tomuto účelu si platil päťtisíc žoldnierov. Matej Bašo bašoval na Muránskej planine a neobišiel ani Spíš, Gemer a Zemplín. Iniciatívu v tomto Smere vyvíjali aj Melchior Baláša, Michal Telekeši a samozrejme nemôžeme vynechať také veličiny našich dejín, ako je niektorými historikmi nazývaný kráľ Považia ba celého Slovenska Matúš Čák Trenčiansky. Tomu nemohli

konkurovať ani šľachtickí zbojníci Omodejovci z rodu Aba, ktorí sa viac zdržovali na východe a už vôbec nie mali zloději typu Juraja Jánošíka, ktorý by Vás bez váhania ogábal o zopár grošákov, čo by ste nosili pri sebe, ale na viac sa nezmohol. Takých trochárov hneď chytili a potrestali. Celkom tak, ako je to aj dnes. Malých zlodějov chytajú a zatvárajú a veľkí si chodia po slobode, vládnu a kralujú, majú najatých vojakov, policajtov a sudcov. Celkom tak ako tí šľachtickí zbojníci, ktorí sa im rozsahom kradnutia a zbojníčenia nemôžu zďaleka rovnať. Len dokedy ten stredovek ešte u nás potrvá?

Nehaňte naše súdy

V posledných rokoch sa v našich médiách pomerne často vyskytujú kritiky na adresu našich súdov. Že sú pomalé, súdia si ako chcú, veľkých zlodejov obchádzajú a orientujú sa len na malých zlodejčikov a pripisujú im mnohé iné neplechy. Keď chceme byť objektívni, tak by sme si mali uvedomiť, že nespokojnosť so súdmi bola vždy a nie je to len problém posledných rokov. Dejiny nám dávajú na to spústu príkladov už od doby Chammurapiho, ktorý vydal prvý zákonník. A to bolo fest dávno a moc sa o tom vtedy nepísalo. Ale i v nedávnejšej dobe sa to stávalo, keď sa písanie začalo dosť používať. Nechcem hovoriť o rímskom Pilátovi, lebo ten príbeh aj tak skoro každý pozná, ale môžem spomenúť jeho súčasníka *Nasa Ovidiusa*, ktorý bol slávny rímsky básnik a o súdnej nespravodlivosti vypisoval aj vo svojich básničkách. Nasa nechal odsúdiť do večného vyhnanstva cisár Oktavianus, lebo mu lozil za jeho dcérkou Júliou. Oktavianus si tak vyriešil svoj rodinný problém. Šmitec!

I mnohí iní mocní vládcovia si riešili cez súdy svoje problémy. O tom, ako mocní praktikovali rímske právo v takzvaných civilizovaných štátoch, by sa dala napísať celá knihovňa kníh. Možno stačí spomenúť slávnú inkvizíciu, náboženské pogromy, upaľovanie čarodejníc a kacírov a podobné ukážky právnej kultúry. Keď nejakému chamtivému kráľovi sa zachcelo okradnúť bohatý mníšsky rád, tak vytvoril súdny dvor, ktorý mníchov odsúdil na smrť a prepad majetku. Nemusíme sa upriamovať iba na temný stredovek inkvizície, pogromov a templárov, lebo čas je pojem relatívny, ale sa môžeme zamerať i na ten náš stredovek. Každý z nás snáď v telke videl dokument, v ktorom nemecký sudca *Roland Freisler* súdil spiklencov, ktorí chceli nechať vybuchnúť Hitlera. Hrôza sa na ten dokument dívať a nie ešte stáť pred takýmto uvrieskaným sudcom, ktorý mal za sebou štúdium rímskeho práva. Podobný zážitok prežívalo asi aj milióny sovietskych občanov, ktorí sa ocitli pred sovietskymi sudcami. Málokto z tých občanov si to trúfal prežiť. Aj my sme mali ešte nedávno takých Octavianov, Freislerov, Višinských, Urvalkov (et cetera), čo obviňovali a súdili v mene mocných.

Mocní si takto vybavovali svoje účty prostredníctvom sudcov, hoci mnohým naivným občanom by sa mohlo zdať, že je to vecou len sudcov. Preto nehaňme sudcov. Keď som o tom prednedávnom rozmýšľal, tak som prišiel na to, že sú to takí istí ľudia, ako každý iný človek. Aristoteles kedysi napísal, že človek je v podstate zviera a keď mu to umožníme, stane sa z neho beštia. Každý máme v sebe tie živočíšne sebecké gény a pudy, ktoré z nás robia zvieratá. Sokrates chodil počas slnečného dňa po Aténach s lampášom v ruke a hľadal človeka. Však mu to potom mocní človekovia zrátali. Nenechali sa provokovať od nejakého ošumelého filozofa a nechali ho odsúdiť na smrť pozitím bolehlavu. Keďže v Aténach mali tú onú, jak sa hovorí..., tú demokraciu a nie plutokraciu a oligokraciu, tak potom, keď zistili, že Sokrata odsúdili neprávom, nechali tých sudcov a žalobcov odsúdiť na smrť

alebo na vyhnanstvo. U nás, ako sme už spomenuli, tá aténska demokracia nám moc neštímuje a prikláňame sa radšej k tej našej domakaračiji. Kam by sme to dospeli, keby sme odsúdili všetkých tých sudcov a prokurátorov na smrť len preto, že niekedy odsúdili nevinného? To by sme prišli o všetkých sudcov.

Po prevrate som si kúpil knihu od *Viléma Hejla* „Správa o organizovanom násilí“, v ktorej autor píše o niektorých sudcoch a prokurátoroch ako o karieristoch a primitívoch, osobách bez obrysu a vlastnej chrbčiny, s erodovanými charaktermi a mnohých z nich možno označiť za justičných vrahov. Sú to silné slová, ale autor ich dokladá množstvom prímerov a argumentov a niet dôvodu im neveriť. Treba k tomu podotknúť, že to boli najmä tí z tej starej gardy päťdesiatych rokov, kedy boli udeľované stovky doktorátov aktivistom, ktorí nemali ani maturitu a absolvovali len niekoľkotýždňový kurz z trestného práva. Vilém Hejl píše, že socialistická zákonnosť bola vtedy presadzovaná úplne nezákonnými prostriedkami a bolo vynakladané všetko úsilie, aby sa do senátu vybrali ľudia čo najobozretnejšie. Sudcovia boli lokaji režimu, plniaci stranické direktíva. Od sudcov sa vtedy žiadalo, aby vedeli napočítať do dvadsať a potom už dávali zrovna doživotie alebo oprátku. Tí novší sú už vzdelaní na právnických fakultách.

Taký sudca za normalizácie bol vzdelaný na fakulte a nikoho na trest obesením neodsúdil za to, že sa správal protisocialisticky. Tí dávali len pár rokov za to, že niekto o nejakom debilnom papalášovi povedal, že je debilný papaláš, alebo vylepil plagát, na ktorom žiadal dodržiavanie ľudských práv. Alebo že niekto maril dozor nad cirkvou, pretože sa nedovolené na verejnosti pomodlil, alebo niekto nedovolené podnikal, alebo chcel zdrhnúť za hranice a inak ohrozoval socialistické zriadenie. Takíto sudcovia majú právo na svoju penziu, aby mohli v pohode spomínať a rozjímať a niežeby sme im dali vypíť boľehlav. U nás tých, čo súdili za komunistov nechali súdiť ďalej. Odvolávajú sa, že súdili dobre, podľa vtedy platných zákonov, čo je fakt pravda. Také niečo ako osobné svedomie alebo ako Kant kedysi hovoril – *hviezdne nebo nado mnou a mravný zákon vo mne* im nič nehovorí, pretože sa o tom nepísalo ani v zákonníkoch, a preto sú naďalej cnostní a nevinní. Preto ich nehaňme!

Anatol France niekedy napísal, že nevinnosť býva zväčša šťastie než cnosť. Vyprával som sa kedysi s jedným odsúdeným zlodejom, a ten mi povedal, že keby zarobil priemerný štatistický plat, aký udávajú v novinách, tak by nikdy nekradol. Mal pech, že v každom zamestnaní, ktorým prešiel, to nebolo ani polovicu z toho štatistického priemeru, a preto si prílepšoval kradnutím. Keby mal šťastie a zamestnal sa ako sudca, nemusel by kraďnúť a mohol byť cnostný a spravodlivý. Naši sudcovia svojho času požadovali zvýšenie platov na päťnásobok priemerného štatistického platu, aby mohli byť cnostní a lepšie odolávali pokušeniu brať úplatky. Aj dôchodky si vybavili vyššie, s akýmisi nadštandardnými príplatkami podľa odslúžených rokov, takže teraz ich môžu mať vyššie než penzionovaný pre-

zident, ako o tom písali v novinách. V dobe, keď vo vláde a v parlamente odsúhlasili úsporné opatrenia a zmrazenie miezd, sudcovia prostredníctvom svojho Ústavného súdu si odklepli, že ich sa to nemôže týkať, lebo by to bolo ohrozenie ich sudcovskej nezávislosti a tým aj ohrozenie tretej zložky moci v štáte.

Stačilo, aby bol spomínaný zlodej na správnom mieste a mal ten správny úrad, teda bol by sudcom. Hovorí sa, že kto má úrad, ten má aj rozum a moc. Predstavte si, že by tí sudcovia neboli sudcovia a boli na mieste bezdomovca Pištu, ktorý bol odsúdený do väzenia, že ukradol v supermarkete dve pívá a čokoládu. To si píšete, že o nejakú čokoládu a pivo by tam nešlo, ale zostali by po nich regály riadne vybielené. Ved' sú to tiež len ľudia, aj keď majú teraz moc a ešte k tomu sú teraz aj nezávislí.

Tí naši sudcovia tak túžili po nezávislosti, že teraz sú úplne nezávislí od všetkého. Vládne tam vraj nezávislá samospráva. Súdny sú teraz nezávislé od politiky, občanov, dokonca aj od spravodlivosti a zdravého rozumu. Ved' ako inak je možné vysvetliť to množstvo absurdných rozsudkov, o ktorých sa môžete každú chvíľu dočítať v novinách? Spomeniem len prípad, ktorý som uviedol v druhej kapitole tejto knižky, alebo aj môj osobný prípad, ktorý som už taktiež na patričnom mieste uverejnil. To so spravodlivosťou nemá absolútne čo spoločného, ale ani so zdravým rozumom. Rozum však v tomto svete nikdy nevládol. Celé dejiny človečenstva nám to potvrdzujú. S tým sa musíme jednoducho zmieriť. Preto nehaňme naše súdy.

Alebo predsa by nejaká závislosť u sudcov mohla byť? Mnohí o tom nepochybujú. I pri mojom sklone veriť v dobro som ochotný sa prikloniť k tomu skeptickému názoru aj ja, že to tak môže byť. Ved' vieme, že sú to len ľudia, o ktorých už v starých Aténach nemali dobrú mienku. Preto si myslím, že kontrola moci je potrebná aj v súdnictve, hoci sa sudcovia tomu bránia, keď sú takí nezávislí. A vedia sa za to aj súdiť, a to pomerne úspešne ako nám to mnohé príklady potvrdzujú. Všetci o tých rozsudkoch si sami kolegiálne rozhodujú a akí by to boli kolegovia, keby si navzájom nevyhoveli? Preto ich nehaňme za tú príkladnú kolegiálnosť.

Kolegiálnosť u sudcov je veľmi dôležitá, ako sa teraz dosť hovorí v médiách. Najmä pri schvaľovaní sudcov a prokurátorov na rôznych úrovniach, takže by sa dalo predpokladať, že by mali byť vybraní len tí s vyberanou kvalitou. A ono to tak vždy nie je. Možno je to v zložení tých výberových komisií, čo vyberajú sudcov. Sú to zväčša politici a kolegovia sudcov a tí zákonite tiež nemajú dôveru vo verejnosti. Tak ako sa môžeme spoľahnúť, že vyberú tých, čo by dôveru mali mať? Možno by bolo na pomoci, že by tie výberové komisie tvorili nestranní nestranní z radov školených psychológov a psychiatrov. Tí kladú zložité otázky a tak zisťujú IQ a ten je veľmi dôležitý pri výkone každej funkcie. Dokonca aj sudcovskej, hoci sa to na prvý pohľad nezdá. Ono by sa dalo namietať, že kto má školy, má aj inteligenciu, ale v praxi to tak nefunguje. V škole sa môžete našpr-

tať poučky, paragrafy, ale tie z vás urobia nanajvýš byrokrata ale nie inteligenta. Inteligencia je do určitej miery vrodená, ale hlavne dá to hodne práce na sebe sa dopracovať k pokore, že vlastne toho moc nevie, ako už pán Sokrates hovoril. Je to chápanie širších súvislostí, súcitnosť so svetom, určitý stupeň empatie k ľuďom a to sa šprtaním nedosahuje. Byrokrat naopak všetko vie. Možno aj ortopédi by tam boli prospešní, lebo tí vedia odborne posúdiť, akú má človek chrbticu, o čom už pán Hejl kedysi písal. Preto neháňme našich sudcov.

Možno by nám prišlo k duhu, keby sme si zaviedli anglo-saský systém súdnictva, kde sudca nerozhoduje o vine či nevine. Stáva sa, že sudca môže byť zaujatý, podplatený, neukožený, alebo čo, a potom všelijako odsudzuje. U anglosasov rozhoduje nezávislá občianska porota, ktorá je mnohopočetná a len tak ľahko by sa podplatiť nedala alebo zaujať. Ale aj tam sa stávajú sem-tam kiksý, ako sa máme možnosť dočítať sem-tam v literatúre, takže ani tam nemajú taký spoľah na spravodlivosť. Preto nehaňme tých našich sudcov:

Nábožensky veriaci ľudia sa môžu spoliehať aspoň na Božie súdy, hoci aj tie melú pomaly ako tie naše súdy. Ale minule som si znovu prečítal v Novom zákone evanjelium *Zjavenie* od apoštola Jána, kde píše o poslednom súde a prišiel som k záveru, že ani tí veriaci sa nemajú na bohviečo tešiť. Hrôza ma z toho pojímala. Byť roztrieskaný železnou palicou ako hlinený hrniec a nechať sa štípať škorpiónmi a podobný výkon spravodlivosti, ako sa tam popisuje, tiež není nejake terno. Janko-báči ako aj ostatní evanjelisti síce písali svoje evanjeliá len pre Židov a na nás pohanov pritom nemysleli. To len Palino od Šavlových z Tarsu nás do toho zatiahol, ale to bolo pár desaťročí po Kristovom ukrižovaní. A tak nám zostáva, aspoň tým veriacim, sa modliť a kajať. Neveriaci ateisti nech idú do najbližšieho pubu, dajú si tam zo dve čaročky a zalejú to juhoafrickým pivom a potom nech idú pozerať tie naše televízne programy s celebritami a politikmi, a to sa im bude zaiste počítať pri *Poslednom súde* ako kajanie. Ale aj tak môžeme byť radi, že na tých našich súdoch nás netrieskajú železnými tyčami a nenechajú nás štípať kdejakou hávedou. Preto nehaňme tie naše súdy.

Chvála našej inteligencii

Vo svete je snaha vytvoriť umelú inteligenciu. Všetelijakých robotov, čo by namiesto tvrdej roboty vedeli samostatne myslieť. To my tu nepotrebujeme vyvíjať. Naši výskumníci majú iné poslanie. Napríklad skúmajú, koľko je u nás dobrých Slovákov alebo aj dobrých inteligentov. Tých tu máme fakt dosť, ba dokonca habadej. Takých, čo vedia samostatne myslieť, zarobiť majlant a pritom nerobiť tvrdú robotu.

Nebolo to tak vždy. V minulosti sme tu nemali inteligentov. Inteligencia je síce vrodená do určitej miery. O psoch sa hovorí, že sú inteligentné tvory. Aj kone. A čo také opice? Tie sa najviac podobajú človekovi. Samozrejme inteligentnému. Opice, ani iné inteligentné zvery, však nemajú za sebou školy. Musíme si byť vedomí, že v školách sa vyrábajú inteligenti. A pritom nemusia mať ani vrodennú inteligenciu, ale majú na to papiere. Takých tu máme fakt habadej.

V minulosti na Slovensku nebolo veľa škôl. A keď boli, tak boli maďarské a kresťanské. Tam sa učili žiaci prevažne katechizmus a byť zbožným, pokorným a nie inteligentným. Z matematiky ste sa mohli dozvedieť, že bolo dvanásť apoštolov a pánbožko stvoril svet za 7 dní aj s odpočinkom. Židia mali vtedy vlastné školy, kde sa okrem talmudu snažili naťlčť do tých izraelských detských hláv aj niečo z tej matematiky, zemepisu ale aj obchodu a kšeftovania. Preto sme my pokorní a neinteligentní kresťania ich radi nemali a poslali sme ich pracovne prevychovávať do lágrov.

Keďže sme tu mali prevažne maďarské a kresťanské školy, tak sme tu mali kopu maďarónskych zbožných inteligentov. Keď Česi v oseemnástom roku minulého storočia vytvorili Československú republiku, vyžadovalo sa byť Slovákom, keď už nie Čechom, Moravákom alebo Slezanom. To bol malér. Preto muselo prísť množstvo po česky hovoriacich občanov, aby naučili našinca byť Slovákom. Robili to, samozrejme, v škole a na univerzite, ale i v divadlách a úradoch, až sa im podarilo vytvoriť dostatočné množstvo Slovákov. Bezpochyby inteligentných, preto tak chceli potom svoj vlastný štát, aby sme si vládli sami, bez Čechúňov a židákov, keď sme takí inteligentní. Inteligentnejší než všetci ostatní. Najmä v štátnych funkciách. Veď si len predstavte, čo by robil Čechúň alebo žid ako funkcionár v Hlinkovej garde? Na to by neboli dosť inteligentní.

Podobne sme to mali aj pri druhom delení republiky Československej v roku 1992. Vtedy sa tiež angažovali naši inteligenti. Spojili sa do *Spolku slovenských inteligentov Pakorene* a vytvorili aj celý *Kongres národnej inteligencie* a burcovali za vznik samostatnosti, svojbytnosti a svojstojnosti. Až sa im tiež dielo podarilo a neustále teraz vyžadujú, aby boli uznané ich zásluhy za vznik samostatnej republiky. Hoci, keď som tak sledoval vtedy vývoj, k rozdeleniu prispeli skôr Česi, ktorí uznali, že nie sú dosť inteligentní, aby vedeli oceniť našich inteligentov pri velebení našej historickej výnimočnosti, a tak si povedali: Ať si jdou!

Slovenského inteligenta poznáte podľa toho, že v každej vete povie aspoň dvakrát slovko „hej“. Nevedel som spočiatku, prečo to tak je, ale keď som si spomenul na známú

zbojnícku pieseň, čo som v mladosti počul, tak som to pochopil. Spievalo sa tam voľajako takto: „*Hej, hore haj, haj, dole haj, haj, ja musím byť zbojník...*“ To zbojníčenie máme jaksi v krvi či DNA, preto to neustále „hej“. Dnešný inteligentný Slováč však už nezbíja s dvomi pištolkami za pásom a valaškou, ako to bolo v minulosti, ale má k tomu všelijaké trendy, tendre, korupcie a zmanipulované konkurzy. Pretože je taký inteligentný.

Pán Werich kedysi povedal, že inteligent má vždy pravdu. Všetchno ví, zná a umí a že všetci okolo neho sú blbci. Poznal som aj ja takého. Ten neustále opakoval, že mu nikto nesiaha ani po podpätok. Bol to skratka strašný inteligent, ale odvtedy som poznal ešte aj strašnejších, keď som tak sledoval politické dianie u nás.

V krajinách, kde nemajú také množstvo inteligentov, ako je to u nás, majú problém aj s dejinami. Pri ich opise sa spoliehajú viac na fakty a overiteľné skutočnosti. U nás nie sme na to odkázaní. Naši historici využívajú logickú úvahu a vedeckú dedukciu, ako nedávno prehlásili v novinách, keďže sú takí inteligenti a profesori. Bez tých inteligentných profesorov by sme dnes nemali žiadnu históriu. Nebolo by Starých Slovákov, Cyril a Metod by sa ani neošuchli Slovenska, ale dodnes by si ich Čechúni privlastňovali. Pribina by bol obyčajný zemepán, germánsky kolaborant a nie knieža, čo rozdáva metále. Svatopluk by nesedel na koni a nemával mečom na bratislavskom návrší ako kráľ Starých Slovákov. Ešte šťastie, že tu máme inteligentov. Inak by sme boli národ bez histórie.

V starých dobrých Uhrách bol inteligent pán. Popri zemepánoch, vicišpánoch, zemanoch a barónoch mali volebné právo aj inteligenti. Nebolo ich moc, ale boli. Notári, farári a sem-tam sa k nim prikmotril aj nejaký učiteľík. V očiach sedliackeho plebsu boli vnímaní ako páni. V dnešnom slovenskom inteligentovi tento pocit zostal kdesi zakódovaný v tej rybacej nukleárnej kyseline, či kde. Lenže, jak rozlíšite inteligenta od sedliaka? Alebo inteligentnú opicu od inteligentného Slováka? Máme na to jednoduchú metódu. Inteligentný Slováč si kladie pred i za meno tituly. To opice, kone ani psy nerobia. Preto aj v televízii, keď počujete hovoriť inteligentného Slováka v nejakej diskusii, v pravidelných intervaloch sa zjavuje na obrazovkách jeho meno i s titulmi pred i za. Podľa tých breptov čo tam predvádza by ste mohli prehliadnuť, že hovorí slovenský inteligent. Mohli by ste to prehliadnuť, aj keď spravidla svoj prehovor prešpikováva tým zázračným slovenským slovom „hej“.

Niekomu neinformovanému by sa mohlo zdať, že tu u nás máme málo inteligentov. Hlavne keď si taký neinformovaný človek pozrie naše humorné relácie v televízii. Pri znám sa, že ja ich nepozieram, ale to len preto, že som velice citlivá povaha a pri tých reláciách mám utkvélú potrebu plakať. Ale zopárkrát sa mi nedopatrením stalo, že som zahliadol časť relácie „Nikto nie je dokonalý“ a tento dojem o nedostatku inteligentov by som mohol takto dostať. Ale v takom prípade sa utešujem myšlienkou, že zvýšime našim učiteľom platy a hlupáci z našej krajiny zmiznú spolu aj s tými humoristickými reláciami. Naši omúdreli ľudia budú voliť len múdrych politikov, lebo tí blbí jednoducho nebudú. Ale aj tak som v tomto smere optimista a že to neni s tým našim národom až také zlé. Veď zatiaľ nevznikol žiadny *Spolok slovenských blbcov Pakorene* a ani *Kongres národných idiotov*.

Kedy sa človek stáva človekom?

To je otázka zdanlivo jednoduchá, ale odpoveď je dosť zložitá. Dalo by sa povedať, že až zapeklitá. Realista a pragmatik by odvetil, že narodením. Náboženský idealista a člen nadácie pre rodinu je presvedčený že vtedy, keď sa spoja dve bunky pri počatí, začnú sa množiť a je ich nutné chrániť pred kyretážou. Byrokrat by mohol tvrdiť, že len čo sa zapíše do matriky a dostane číslo s bumáčkou, ktorej hovoríme rodný list. *Bez bumáčky net človeka*, hovorili naši slovanskí súkmeňovci od východu. Jeden z nich, čo ho Maximom nazývali, napísal, že *človek, to znie hrdo*. Nacionalista by z toho usúdil, že človek sa stáva človekom, keď začne byť hrdý. Samozrejme, hrdý na svoj národ, vlasť a na tých zlodejov, čo ho v tej vlasti okrádajú.

Tí zlodej si zrejme myslia, že človek sa stáva človekom, len čo sa poriadne nabalí, lebo, jak sa hovorí, *chudobný človek – hotová opica*. To už pán Darwin prišiel na to, že od opice po človeka je dlhá vývojová cesta a dá to hodne práce. Práca stvorila človeka, tvrdili niekdajší marxisti. Práca, to je makačka a do nej sa mnohým nechce. Je výhodnejšie zobrať nejakú funkciu a v nej sa makať nemusí. Tam sa len berú prachy a rozumkárči. Prosím, neráňte dávať rozumkárčenie do súvisu s rozumom. Ten vo funkciách zvyčajne absentuje. Tie slová sú len nejaké *homonymum* či čo, jak sa vyjadrujú lingvisti. To by sa musel stať funkcionár človekom rozumným, a to je v týchto sférach zriedkavá vec. To si len ľudia namýšľajú, že sa pred pár desiatok tisícročiami stali rozumní. Vedci majú na to pojem *Homo sapiens*. To je strašný omyl, paradox a lingvisti by to nazvali gréckym výrazom *oxymoron*. To už v starých gréckych Aténach štyristo rokov pred Kristom chodil filozof Sokrates za slnečného dňa po uliciach s lampášom v ruke a hľadal človeka. Sokrates bol svojim zameraním skeptik, ale aj pragmatik, ako vtedajší Gréci vedeli byť. Aj dnešní skeptici by mali problém stretnúť na ulici (ale i vo funkciách) opravdického človeka. Keď myslím opravdického, tak tým nemyslím človeka, čo má hubu, nos a končatiny. Takých je z kvantitatívneho pohľadu habadej. Z kvalitatívneho pohľadu je to iné. Takých z kvantitatívneho pohľadu vedci pomenovali menom – *Homo habilis*. *Habilita* je cudzí výraz pre schopnosť, spôsobilosť, obratnosť. *Homo habilis* je obratný a schopný. Treba podotknúť, že schopný všetkého. Je schopný si dokonca namýšľať, že je *Homo sapiens* (to je práve ten *oxymoron*), ale je predovšetkým schopný, obratný, prefíkaný, skrátka vyčúraný jak mraky, jak sa hovorí u susedov. *Homo habilis* vo funkcii dostane presvedčenie, že sa stal človekom rozumným, nikto mu nesiahá ani po podpätky, lebo už za Uhorska sa hovorilo, že kto má úrad, má aj rozum. Také je to jednoduché. Z takýchto *habilisákov* sa potom robia politici.

Po handrovom prevrate (dovtedy boli politici len členovia rodnej strany, tí mali tiež rozum, lebo mali úrady) sa vyrojilo hejno politikov, ktorí si začali nahovárať, že sú natoľko rozumní, aby mohli viesť štát, ale trebárs aj Zemeguľu.

Prečo by nie? Veď išlo úrady! Vytvorili si k tomuto účelu tiež všelijaké strany a hnutia. Keď získa takýto straník úrad, stáva sa automaticky rozumný. To dá rozum, veď keď má ten úrad. Preto prišli so všelijakými kompetenciami, špeciifikami, svojbytnosťami, výrobou kapitálotvornej vrstvy a podobnými výmyslami. Bol som pri tom, keď jeden z takýchto habilitákov len čo sa napasoval do úradu, presviedčal verejnosť, že bude vyrábať zo Slovákov najkrajších ľudí na tejto planéte. Neuveriteľné!

Politici, to je zvláštna sorta ľudí. Vo zvieracej ríši takejto sorte hovoríme *škodná*. Politici sú tiež škodná. Nebudeme si nahovárať, že je to inak, keď je to tak. Potvrdzujú to mnohé prípady v histórii. Množstvo politikov nastvárali v nej spústu ľudských katastrof, vojen a iných svinstiev. Vyberme si z nich v neblahej pamäti takého Hitlera či Stalina, ktorých mohol súčasník ešte zažiť na rozdiel od tých mnohých, čo zažiť nemohol. Počnúc Bismarckom a končiac Tamerlánom, Džingischánom alebo nejakým iným masovým starovekým vrahom. Vždy to bolo z akejsi vyššej ušľachtilej idey, ktorá mala ľudstvo popohnať dopredu. Všetky svinstvá sa vždy diali v ušľachtilých ideách.

Chudence svine, keď ich takto prirovnávam, veď tie nezvyknú byť škodná. Tie nám poskytujú úžitok, preto ich aj zabíjame. Zabíjať by sa mala však škodná. Lenže je taká doba, že zabíjať škodná sa nesmie. Na to dohliadajú rôzni úradníci a ochranári. (Všimnite si, majú tiež úrad.) Dneska nemôže bača zabiť vlka, keď mu chodí do salaša žrať ovce. Nemôžete zabiť ani medveďa, keď si zmyslí ohrozovať vás v dedine a vybrakovať kontajnery. Ani škorcov alebo drozdov, keď vinárovi vyďobú všetky bobule a nechajú mu len holé strapce. Na to sme príliš humánni, najmä tí čo majú tie úrady. Ani politika nemôžete zabiť len preto, že pácha škodu. Ale už keď sme pri tej histórii, pripomeňme si, že keby sa podarilo remeselníkovi *Georgovi Elserovi* zabiť Hitlera v roku 1939 na straníckom sne-me v Mníchove, nebolo by možno zahynulo 60 miliónov nevinných občanov Európy v nasledujúcich rokoch. Čiastočne chcel túto chybu napraviť plukovník *Claus von Stauffenberg* ešte necelý rok pred skončením vojny a mohol tým aspoň pár miliónov ľudí ušanovať pred smrťou, ale tiež sa mu to nepodarilo.

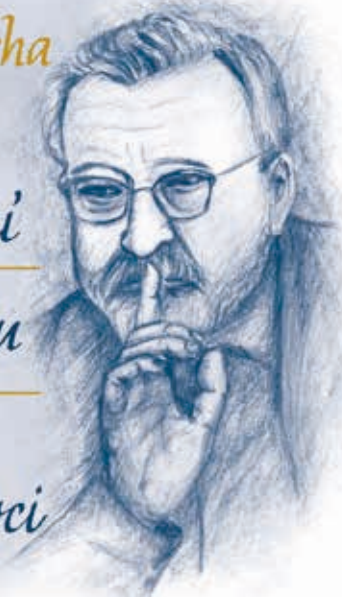
Musíme mať neustále na zreteli, že politikov zabíjať je zakázané. Oni nás zabíjať môžu, veď my sme (oni si nás tak považujú) v úlohe tých úžitkových zvierat. Robia to však všelijakými rafinovanými spôsobmi a mnohokrát aj s ušľachtilými ideami. Všimnite si, jak sa dejiny opakujú. Možno by nám pomohlo, keby sme sa všetci začali sapientovať a stali by sa z nás homovia sapiensovia. Nedovolili by sme tým habilisákom robiť, čo sa im zachce, ale riadne ich kontrolovali a pri najmenej afére ich odstavili od válovov. A keď je tá aféra vo väčšom rozmere nechať ich aspoň zavrieť do basy, keďže zabíjanie je v našej civilizácii nepovolené. Lenže, to je tá základná zapeklitá otázka, ktorú sme si položili na začiatku, jak sa stáva z človeka-voliča človek? Teda, človek rozumný – Homo sapiens?

3 citáty od Jana Wericha

Blbec všetchno ví,
zná a umí

Blbec má vždy pravdu

Blbec si myslí, že
všichni kolem jsou blbci

Bolo to dávno, veľmi dávno, keď sme my opice
vešelo šantili v korunách stromov, bezstarostne
sa vyhrievali na slniečku a hádzali sme dinosaúrom
na hlavy kokosové orechy. Stávalo sa, že niektoré
dvažnejšie opice zliezli zo stromov na zem
a hrali sa s kameňkami. Kameň však boli zväčša
veľké, nedali sa uniesť, preto ich bolo treba rozbiť
na menšie kusky. Vtedy volala jedna opica na inú:
Pomôž mi s tým kameňom, dám ti za to banán.
Tak vznikla práca, ktorá stvorila človeka - homo
sapiensa. Človek sa líši od ostatných tvorov tým,
že myslí. Vymyslel si preto množstvo vecí bez ktorých
nemôže žiť: koleso, písmo, peniaze, intímspray, cyankáli,
lásku, nadriadených a iné. Vždy v každej dobe vynikal najmä
takzvaný človek obratný - homo habilis. Tento, keď
neplýval zvlášť myseľným, predsa svojimi laktami,
sebečtvom a prispôsobivosťou, veľmi znepríjemniť život obmedzenosťou vedel
veru, nebolo vždy ľahké zostať človekom. Preto,
keď dostanem chuť niečo urobiť, stiahnem sa niekde
do kúta a počkám, kým ma to prejde.

Ako sa stať politikom?

Po revolúcii som si myslel, že sme sa konečne zbavili politikov. Politici, ako už vieme, je zvláštna sorta tvorov, ktoré zaraďujeme v živočíšnej ríši pod spoločným znakom „škodná“. Do tejto sorty zaraďujeme tvory, ktoré sú, ako nám názov napomína, škodlivé a teda po všetkých stránkach neužitočné.

Tak to bolo vždy, pokiaľ sa pamätám. Politici boli široká skupina ľudí nižších, vyšších i tých najvyšších kategórií, o ktorých sa muselo furt písať v novinách, hovoriť v rádiách a vidávali sme ich často na televíznych obrazovkách. Všeobecne sme ich označovali ako nomenklatúrne kádre. Nomenklatúrne kádre mali nárok na vyššie zaradenie, vyššie platy a vyšší životný štandard. Tí najvyšší politici mali aj svoje špeciálne obchody, kde dostali kúpiť lacnejší tovar, alebo tovar, ktorý nebol v bežných obchodoch k dostaniu. Mali prednosť na nedostatkový sortiment, akým boli vtedy napríklad aj autá, na ktoré musel bežný občan čakať niekoľko rokov, keď si predtým zaplatil vinkuláciu. Takíto politici mali právo vládnuť a tvoriť vládu. Lebo, milí občania, bez vlády to nejde. Skúsili to prednedávnom v Belgicku, kde vyše roka nemali vládu a všetko bezchybne fungovalo, ale nakoniec aj tak tú vládu urobili.

Argentínsky spisovateľ *Jorge Luis Borges* v poviedke „Utópia unaveného muža“ v rozhovore s mužom z budúcnosti na otázku: „Čo sa stalo s vládami?“ odpovedal: „Podľa tradície postupne vyšli z módy. Organizovali voľby, vyhlasovali vojny, určovali sadzby, konfiškovali majetky, väznili, usilovali sa zaviesť cenzúru a nikto na svete si ich už nevšímal. Tlač prestala uverejňovať ich príspevky a portréty. Politici boli nútení hľadať si statočnejšiu prácu, podaktorí z nich sa stali dobrými komikmi...“

Borges bol spisovateľ, ako som už uviedol a bol dobrý, ale v tomto sa mýlil. Rešpektujme však, že každý spisovateľ má právo na nadsádzku a fantáziu. Alebo išlo skutočne v tej knihe len o utópiu? Ved' čo by sme robili bez vlády alebo čo by robila vláda? Vládni ministri a ich perepúť by bola nezamestnaná a zvýšila by sa tak nezamestnanosť. Borges píše, že by si politici museli zohnať nejakú statočnejšiu prácu a mnohí z politikov by mohli byť aj dobrými komikmi. Tými komikmi sú mnohí už aj teraz, hoci nie veľmi dobrými a k popukaniu to nie je. Jedine, že by sa niekto rozhodol puknúť od niečoho iného, než je smiech.

Vláda musí byť, i keby na chleba nebolo. Samozrejme aj politici, bez nich by to nešlo. Český spisovateľ *Benjamín Kuras* vo svojej knihe „Jak přežít padouchy“ pri triedení ľudí zaradil politikov do triedy *velemocných* a označil ich za *padouchov*. Padouch je podľa neho ten, čo nevytvára hodnoty, ale chce vás okradnúť, prípadne i zlikvidovať, ale bude neustále tvrdiť, že vám chce dobre, padoušstvo chce zreformovať, dať mu ľudskú tvár a aby pravda zvíťazila nad lžou. To poznáme. Poznáme aj citát z Limonádového Joea: *Padouch nebo hrdina, my jsme jedna rodina*. Pre rodinu máme u nás vhodné synonymum – národ.

Sme jeden národ, tak to musíme ťahať spolu. Podľa Kurasa mnohí ambiciózni *máломocní* a *bezmocní* (nepolitici) majú neutíchajúcu túžbu dostať sa medzi *všemocných* alebo aspoň *veľmocných*, teda, stať sa politikom.

Voľakedy bolo jednoduché stať sa politikom. Stačilo prihlásiť sa do tej jedinečnej strany, získať červenú preukážku a stali ste sa pri správnej životospráve nomenklatúrnym kádrom. A mali ste vystarané. Stačilo len prikyvovať, hlasovať a tleskať. Dneska je to o niečo zložitejšie. Máte k dispozícii viacero strán a rozhodnúť sa pre tú správnu, čo by z vás urobila nomenklatúrny káder, je problém. Niežeby ste na to išli cez naozajstné myslenie. Božechráň! To politika príliš zaťažuje. Myslenie je dôležité len pre občanov-nepolitikov, ktorí sa musia živiť vlastnou prácou, tvorením hodnôt, pomáhaním spoluobčanom v zdravotných a komunálnych službách, vymýšľaním vynálezov a podobnými neatraktívnymi záležitosťami, ktoré politika nemôžu nikdy opantať a skutočné myslenie by mu bolo len na prekážku. Veď načo by politik musel myslieť alebo vynaliezať napríklad parnú mašinu...? To už bolo dávno vymyslené a vynájdené, tak čo...

Stať sa dnes politikom, ako vidíme, je zložitejší proces a zopár praktických pripomienok záujemcom neuškodí. Nesmieme zabudnúť snáď na najhlavnejšiu podmienku stať sa politikom, a tou je narodiť sa. Musíte sa narodiť ako rodený politik. V druhom rade, ako hovoria vedeckí psychológovia, musíte sa zbaviť škrupúl. Politik bez škrupúl má ďaleko väčšie šance uspieť.

Politik musí byť rozhodne rozhodný. Táto vlastnosť mu umožňuje, že keď sa politik rozhodne niečo urobiť, tak to rozhodne urobí, i keby to bol vyložený nezmysel. Môže mu v tom zabrániť jedine to, že sa rozhodne to neurobiť. Z toho vidno, aká dôležitá je pre politika rozhodnosť. S rozhodnosťou úzko súvisí i obozretnosť. O tom, či sa politik rozhodne byť rozhodný alebo nerozhodný, závisí od obozretnosti. Bez obozretnosti sa politik ďaleko nedostane, lebo neobozretný politik si môže veľmi ublížiť. Politik môže ublížiť všetkým dookola (samozrejme okrem svojich blízkych, priateľov a sponzorov), ale nemôže ublížiť sebe. To je zásadná vec. Z toho vyplýva aj ďalšia vlastnosť, a tou je zásadovosť.

Jednou z hlavných zásad, ktoré sa vyžadujú od politika, je byť zásadne zásadový. Bezzásadový politik nemá žiadnu šancu uspieť. Nie je moc tých zásad, ktoré musí politik uznávať, ale jednou z najzásadovejšou zásadou je byť presvedčený, že všetci občania sú hlúpi a len on je ten najmúdrejší. Že všetko zná a umí, ako vravieval pán Werich. Z ďalších dôležitých zásad politika je, že nemá žiadny zásadný názor. Mať názor to zas súvisí s tým nepohodlným rozmýšľaním, na čo sú odkázaní len radoví občania, ale ich názor aj tak nikoho nezaujíma. Politik miesto názoru má vždy pravdu. To je zásada, o ktorej sa nediskutuje. Keď k diskusii náhodou niekedy niekde príde, tak je politik ochotný za svoju pravdu bojovať až do poslednej kvapky alkoholu v krvi. Už ste videli politika, ktorý by nemal pravdu? Rozhodne nie! Politik musí byť vždy ochranca. To je jedno čoho, ale musí vždy niečo chrániť. Môže to byť národ, robotnícka trieda,

ľudské i neľudské práva, ekológia alebo aj samotný mier vo svete, a to i za cenu, že by nemal zostať kameň na kameni.

Politik musí vedieť sľubovať. Nesmie existovať na svete nič, čo by nemohol sľúbiť. Takých sme tu, veruže, mali a aj máme. Veď ich poznáte zo svojej vlastnej skúsenosti. Ja mám skúsenosť s jedným radobypolitikom, ktorý sľuboval, že bude vyrábať zo Slovákov cez trizmu kultúry najkrajších ľudí na tejto planéte. Keď som ho sledoval ďalej, tak neurobil za tú dobu jediného Slováka, krásneho či škaredého, ale kto by to dneska usledoval? Keď vám niekto sľúbi, že za jeho vlády postaví diaľnicu do Košíc, tak to tiež nebudete sledovať a budete ho voliť aj na budúce obdobie, lebo kto vie? Možno tá diaľnica predsa len niekedy bude postavená. Možnože sa časom viac rozkradne, lebo k diaľniciam patria aj tunely a tunelovanie je pre politika druhá prirodzenosť. To si treba fest zapamätať.

Mnohí majú predstavu, že politik musí byť presvedčivý. Vôbec nie, ale musí vedieť presvedčať. Politik vás musí neustále presvedčať, že sa budete mať dobre. On to tak zariadi, i keby vám mal pritom krky povykrúcať. To si zas nemyslíte, že by politik niekomu osobne vykrúcal krkom. Nemá čas. V špirále svojich právd má plnú hubu práce. Na to je inštitucionálny aparát, ktorý sa rád príživí na tom, aby ste sa mali dobre. Samozrejme, za predpokladu, že aj inštitucionálny aparát sa bude mať dobre. Spravidla lepšie, lebo by mu to za to nestalo, aby ste sa mali dobre a mali vykrútené krky.

Politik sa musí vedieť aj ohodnotiť. Najjednoduchší spôsob je ten, že si schváli v parlamente pätnásobok priemerného platu, o ktorom sa môže priemernému zamestnancovi akurát snívať počas bezsenných nocí. V kolíske demokracie, v starovekých Aténach, neboli politici platení. Svoju politickú činnosť považovali za česť a službu pre ostatných občanov. My však okrem tej starovekej demokracie sme sa posunuli o hodne ďalej a máme tu trhové hospodárstvo. Skúste si na trhu kúpiť za česť trebárs čo i len tú najmizernejšiu jachtu. Figu borovú! To by nebol žiadny kšeft a ani dobrý život. Lebo, kto sa chce dneska čestne uživiť, musí sa stať veľkým zbojníkom. My to máme uľahčené tak, že zbojníčenie máme v tradíciách a bolo vždy uznávané.

Politik nemusí mať pracovné zručnosti, ale musí vedieť riadiť. Rodený politik sa už narodil ako politik a riadiť sa učiť nemusí. Priemerný občan s podpriemerných platom, keď chce riadiť napríklad automobil, musí sa to naučiť v autoškole. Inak takmer naisto by niekde nabúral. Politik môže nabúrať akurát tak štát alebo Zemeguľu a hoci to býva niekedy riadny bum, ale kto by si také prkotiny dnes všimal? Voliči zaiste nie. Tí majú svojich starostí habadej, a preto, milý občan, keď chceš mať báječný život, staň sa politikom.

„V životě potkáte dva druhy zlodějí. Obvyčejného, běžného zloděje, který vám ukradne peníze, vaši náprsní tašku, hodinky, vašeho koně atd.

Druhým typem je politický zloděj. Ten vás připraví o vaši budoucnost, o vaše sny, znalosti, ukradne vám váš výdělek, vaše vzdělání, vaše zdraví, zbaví vás síly a energie, a nakonec i vašeho úsměvu.

Velký rozdíl mezi těmito dvěma druhy zlodějí spočívá v tom, že obyčejný zloděj si vybírá vás, aby vás připravil o to, co vám patří, zatímco politického zloděje, který vás pak připraví o všechnu vaši životní perspektivu, si vybíráte vy sami. Další velký rozdíl (nikoli poslední) mezi nimi je ten, že běžný zloděj je obvykle policií stíhán, zatímco politický zloděj je obvyčejně policií chráněn.“

Francis Marie Arouet - Voltaire

Zbohom Európa

Nič nie je večné. To je známa vec. Na to sme si už akosi zvykli, že umierame, teda zanikáme. Ale i spoločnosti (civilizácie) zanikajú. Máme na to množstvo prímerov z dejepisu – Sumeri, Egypťania, Akkádi, Babylonci a mnohé iné spoločenstvá (civilizácie). Jednoducho sa dovalila toho času odkiaľsi cudzia horda, agresívnejšia, životaschopnejšia, primitívnejšia a bolo po paráde. Sem-tam sa v histórii objavujú hordy utláčaných, nespokojných a frustrovaných ľudí, ktorí si chcú prílepiť na úkor bohatších, zazobanejších, spokojných so svojimi válovmi, supermarketmi, užívajúcich si svoje pohodlie a bohatstvo získavané cez makačku mnohých generácií.

Spomenie si dnes niekto na Chetitov? Tí sa cítili nesmierne vyspelí, bohatí a potom sa zjavili odkiaľsi z mora národy, ktoré historici nazvali *morské národy* a bohatú a mocnú Chetitskú ríšu prevancovali, že nezostal z nej ani ten povestný máčny mak. Chetiti boli vraj indoeurópsky národ, čo bolo v tom čase a v tej lokalite akosi nezvyčajné. Ale asi mali zlých politikov. Niežeby som v tom hľadal akési paralely, božechráň.

Demokraciu máme od antických Grékov. Tí dopadli podobne ako tí Chetiti. Najprv sa navzájom kynozili v nespočetných vojnách medzi sebou, lebo mali tiež hlúpych politikov. Potom mali problém zo samej roztopašnosti sa plodiť, a tak dostali šancu všelijakí otroci a konkubíny z Perzie a Levantínu, ktorých si so sebou dovliekli bojovníci Alexandra Veľkého po tých slávnych výbojoch. Kolík z dnešných Grékov sú blondiaci, ako ich opisovali Homérove ódy? Ale aj tak to prežili. Neboli to síce už tí slobodumilovní Gréci, ktorí vymysleli kultúru a vedy, ktoré v podstate nám vystačujú podnes. Keď potom prijali kresťanstvo, mali to spečatené nazichr. Niežeby ste v tom hľadali akési paralely!

Podobne dopadli po pár storočiach i podmanitelia Grékov – Rimania, keď si pustili barbarov príliš k telu. Prijali kresťanstvo, čo poniektorí považujú za náboženstvo. Ponektorí ho považujú viac za ideológiu, lebo si nárokovalo rozhodovať, kto bude vládnuť a čo majú alebo nemajú si ľudia myslieť. Latinskí Rimania vymysleli pre zmenu slovo *humanizmus*, a preto ma začalo zaujímať, čo hovoria dnešní humanisti z radov politikov. Tí nám nahovárajú, že by sme mali prijať kvóty z dnešných morských národov, ktorí k nám privážajú so sebou aj ideológiu, čo poniektorí považujú za náboženstvo. Tentoraz je to svetový islam.

V poslednej dobe dostávam do počítača od všelijakých xenofóbov množstvo článkov a výstražných výzev, ktoré ma chcú upozorniť, čo nám to tí privandrovalci, ktorí sa sem valia v privalových vlnách, v tej našej vyžitej Európe nastvárajú. Varujú, že dopadneme ako Francúzi alebo iní humanisti v iných západných štátoch, čo si nechali vytvoriť vo vlastnom štáte nevlastné štáty, v ktorých sa pôvodní občania boja vykuknúť z domu, aby niekde nevybuchli. Vraj by Francúzom

dnes nepomohli ani všetci štyria Traja mušketeri, i keby sa direkt dali dohromady s kardinálom Richelieuom a jeho gardou.

Europolitici, pravdoláskari a všelijakí slniečkári prišli s vyhláseniami, že oni proti islamu nič nemajú, že tá ideológia či náboženstvo je strašne mierumilovné, aj tí vyznávači sú takí mierumilovní, len sú trošku frustrovaní. To len pár percent z nich sú netolerantní, neprispôsobiví a teroristi čo sa radi zabávajú s výbušninaami a kalašnikovmi. Vyzývajú nás k ľudskosti a sú ochotní nás uskromniť vo svojich kvartieloch a do našich obývačiek a spálni, nám chcú nastahovať zopár mnohopočetných rodín a podeliť sa s nimi o skyvu chleba, pretože sú to chudáci, ktorí utekajú pred inými moslimami

Neviem, čo si mám o tom myslieť a chcel som preto vedieť, ako to vlastne je s tou toleranciou a mierumilovnosťou v učení proroka Mohameda, a preto som si kúpil Korán preložený do češtiny. Poctivo som si ho prečítal, aby som vedel, o čom sa tam píše, ale poučilo ma to.

Hlásaním islamu chcel Mohamed v prvom rade riešiť vzťahy medzi beduínskymi patriarchálnymi kmeňmi, ktoré žili pomerne primitívnym spôsobom na Arabskom polostrove. Nariaďuje im, kedy sa majú postíť, kedy súložiť, rozdávať almužny, brojí proti lichve, nariaďuje im umývať si ruky vodou alebo pieskom po záchode a po súloží a podobné praktické rady. Niektoré stoja za pozornosť: *Cizoložníci a cizoložníka zbičujte, každého z nich sto ranami. A nechť vás nepojme vôči nim lítosť, s ohľadom na náboženstvá Boží, veríte-li v Boha a v den posledný. A nechť skupina veriacich je svědkem trestu jejich* (súra 2). Alebo: *Zloději a zlodějce utněte ruce jejich v odplatu za to, co provedli, a jako varovný příklad od Boha! A Bůh je mocný, moudrý* (súra 5). *Šťastní jsou ti věřící, kteří pohlaví svá ochraňují jen pro manželky své či otrokyne a nebudou za to pokáraní. A On je ten, jenž život i smrt dáva a On střídání noci i dne ovláda, což to nepochopíte?* (súra 25).

Takže, mohol by som brať Korán ako praktickú príručku do života, ale drvivá väčšina textu je o niečom inom. V 2. súre Koránu sa píše: *A je vám předepsan také boj, i když nepřijemný.* O boji a trestaní sa tam píše takmer na každej strane. Trestať treba však v prvom rade neveriacich. *A On nepřestane ty, kdož nevěří, stíhat pohromami za to, co konali, anebo je způsobí poblíže obydli jejich, až se dostaví slib Boží a Bůh věru nezmění slibu svého splnění.* „On“ je, samozrejme, samotný Boh, ktorý sa mnohokrát v priamej reči prihovára veriacim moslimom. Ten Boh, čo sa tam tak často prihovára, je pôvodne Boh Židov, ktorí ho vo svojich textoch pomenovali *Jahve* alebo *Elohim*. Mohamad mu dal meno *Al-Láh*. Nič proti tomu, lenže on chcel svoje učenie nanútiť Židom: *Náboženstvom jediným u Boha jest věru islám* (súra 3). Mahomed sám sa vyhlásil za proroka hodnejšieho než Abrahám, Mojžiš a všetci ostatní Židia, čo sa spomínajú v Biblii, vrátane kresťanského Ježiša: *Abraham nebyl židem, ani křesťanem, avšak byl hanífem odevzdáním do vůle Boží a nepatří mezi modloslužebníky* (súra 3).

Mohamed považoval Židov a kresťanov za modloslužobníkov a vlastníkov Písma (Bible). Alah sa v Koráne obracia na židov a kresťanov s prihovorom: *Vlastníci Písma! Nyní přišel k vám Náš posel, aby vám podal jasný výklad - v přestávce mezi posly - a abyste nemohli říci: „Nepřišel k nám žádný hlasatel ani varovatel.“ Však nyní k vám již přišel i hlasatel i varovatel* (súra 5). Mohamed si myslel, že vylepšil pôvodné náboženstvo židov a kresťanov, doplnil ho o džinov a anjelom dal väčšie schopnosti, lebo namiesto bežných dvoch krídiel ich vybavil akýmiś turbopohonom: *Chvála Bohu, stvořiteli nebes a země, který učinil vyslanci majícími dvě, tři, či čtyři páry křídel - a On přidává tvorstvu svému, cokoliiv chce, a Bůh je všech věcí mocen* (Súra 35).

Mohamed mal len povrchné znalosti o Biblii a Novom zákone kresťanov, pretože bol analfabet a nepoznal písmo, preto museli Korán za neho napísať iní. Obsah Evanjelií poznal len hmlisto z vyprávania židov a kresťanov. Fascinovali ho najmä Jánove vízie o potrestaní hriešnikov ohňom pekelným pri poslednom súde. Ježiša nepovažoval za Božieho syna a apoštolov obvinil, že: *„z neznalosti své vymyslíli mu syny a dcery. Tvůrce nebes a země, jak by mohl mít děti, když nemá družku žádnou a sám stvořil všechny věci a o všem je vševědoucí?“* (súra 39). Židia i kresťania, keď sa oboznámili s jeho učením, vyvodili z toho, že nie je žiadny prorok a poslali ho pášť ľavy a neplietol sa im do ich Písma. To Mohameda strašne urazilo a odvtedy ich považoval za veľkých nepriateľov a nevercov. V Koráne im nasľuboval kopu trestov: *Pro ty, kdo neuvěřili, určen je trest přísný, zatímco ty kdož uvěřili a zbožné skutky konali, čeká odpuštění a odměna veliká* (súra 3). *My však dáme věru okusit těm, kdo nevěřili, trestu strašného a odmeníme je podle skutku jejich nejhoršího. Toto bude odměna nepřátel Božích: Oheň jež přibyték budou mít věčný v odměnu za to, že znamení naše popírali* (súra 41). Svojím veriacim nariaďuje: *A když se střetnete s nevěřícími, udeřte je do šíjí, a až jim způsobíte úplnou porážku, pevně je spoutejte! A potom je buď omilostněte, anebo je propusťte za výkupné, pokud válka neodloží své břímě. A tak buď! Kdyby Bůh chtěl, pomohl by si sám proti nim, avšak nečiní tak proto, aby vás jedny druhými podrobil zkoušce. A Bůh nedopustí, aby se ztratili skutky těch, kdož byli zabiti na cestě Boží. On správnou cestou je povede a napraví jejich myšlení a uvede je do zahrady rajské, o níž jim dal již vědění* (súra 47).

Ani po prečítaní Koránu nemám jasnú predstavu, ako to mal Mohamed prešpekulované s posmrtným životom. Viem, že i u kresťanov je to rôzne. Niektorí kresťania posmrtný život uznávajú vo forme nesmrteľnej duše a poniektorí hovoria, že nesmrteľnosť sa dosahuje až po súdnom dni po skončení tohto sveta. Moslimovia, keď spáchajú voľajaký teroristický čin, pri ktorom zahynú na ceste Božej, majú vraj garantované, že budú lifrovaní hneď do raja, kde budú mať k dispozícii dievky, s ktorými si tam budú užívať za odmenu, že vyhodili a roztrhali spústu neveriacich. Možno im tam Alah zariadi ešte nejakú plastickú úpravu

a pozliepa im genitálie, lebo mnohokrát sú pri samovražednom útoku sami roztrhaní na cimpr-campr a tá úprava je nutná. Zároveň sa tam píše aj o znovustvorenie pri súdnom dni. Tak mi nie je celkom jasno, ako je to u nich s tým posmrtným životom. Na jednom mieste píše: *A neříkejte o těch, kdož byli zabiti na stezce Boží: „Jsou mrtví!“ Nikoli, oni žijí jsou, avšak vy to netušíte* (súra 2). Na inom mieste sa prihovára a povzbudzuje svojich milých teroristov, ktorí boli na stezke Božej zabíť: *Jezte a pijte ve zdraví v odměnu za to, co jste konali a oženíme je tam s dívkami velkých očí černých a ovocem a masem je tam opatříme podle jejich přání. V záhradách slastí na pohovkách ležíce a neokusí tam smrti, kromě smrti první a ušetří je trest pekelný* (súra 32). Na ďalšom mieste ich ubezpečuje: *Každá duše okusí smrti, a teprve v den zmrtvýchvstání obdržíte plně své odměny. A život na tomto světě je pouze klamně užívání* (súra 3).

Tento svet nie je pre moslimov príliš atraktívny a radšej dávajú prednosť užívať si na druhom svete. Len neviem, prečo pritom sa snažia zbaviť života ľudí, ktorým to na tomto svete šmakuje a nechceli by ešte zomrieť, ale asi preto, že to majú predpísané Mohamadom v Koráne, a s tým sa nedá nič robiť. Predpis je predpis a navyše Korán je údajne Boží predpis: *...až uplynou posvátné měsíce, pak zabíjete modloslužebníky, kdekoli je najdete, zajímejte je, obléhejte a chystejte proti nim všemožné nástrahy! Jestliže se však kajícně obrátí, budou dodržovat modlitbu a dávat almužnu, nechte je jít cestou jejich, vždyť Bůh je věru odpouštějící a slitovný* (súra 9).

Boh je odpúšťajúci a nad každým sa zľutuje, len čo prestúpi na moslimskú vieru a bude dávať almužnu. Americkému prezidentovi teroristi okolo Bin Ladina odkázali, že keď sa stane moslimom a spolu s ním všetci Američania, tak im dajú pokoj a nebudú im robiť teroristické útoky na ich území a tak nám všetkým džaurrom dávajú šancu prestúpiť a Muhammada uznať za jediného zástupcu Boha na zemeguli. Keby sa však pokúsil moslim prestúpiť na inú vieru, tak to má úplne zakázané, lebo by sa stal odpadlík. To Alah nemá rád, ba priam nenávidí a treba proti odpadlictvu bojovať: *Bojujte proti nim, aby už nebylo pokušení k odpadlictví a aby všechno náboženství bylo jen Boží. Vy, kteří věříte, budete-li bohobojní, On dá vám spásné rozlišení a promine vám vaše špatné činy a odpustí vám, vždyť Bůh je pln láskavosti nesmírné. Nejste to vy, kdo je zabil, ale Bůh je zabil* (súra 47). Tak aspoň vidíme, kto je skutočne vinovaty pri tom zabíjaní a nedávajme vinu na tých pobožných chlapcov, čo sa len radi hrajú s výbušnami a s kalašnikovmi.

V Európe žije dnes množstvo moslimov. Západné spoločenstvo ich prijalo v presvedčení, že vo vzájomnom pôsobení na seba príjmu i moslimovia naše hodnoty a ovplyvní to ich stredoveké myslenie. Lenže skutočnosť je taká, že si vytvorili v rámci majoritného obyvateľstva svoje enklávy a pomaly nám tu tvoria akúsi Euroarábiu a na naše hodnoty kašľú. Berú ich ako našu slabosť a malú vieru v Boha. Mešity, ktoré si vo veľkom stavajú sú semenišťom ich učenia a násilia.

Integrovať sa vôbec nemienia, lebo im to jednoducho zakazuje Mohamed v Koráne: *A najdete i jiné pokrytce, kteří chtějí získat důvěru vaši i důvěru svého lidu. Kdykoliv se pokusí vás svést, budou v tom odražení. A jestliže se nebudou držet stranou od vás a nevzdají se vám na milost a nesloží své ruce, tedy je chyťte a zabte, kdekoliv je naleznete! A nad těmito vám dávame pravomoc zřetelnou* (súra 4).

Musím skonštatovať, že príliš mierumilovne to nezníe, aj keď tam priamo nevyzýva, aby napadli obchodné centrum v NY, alebo masakrovali cestujúcich v dopravných prostriedkoch, návštevníkov kaviarní, koncertov či redakcie časopisov. Ale čo môžeme očakávať od pobožných ľudí, ktorí dôsledne dodržia znenie posvätej knihy? Nič iného neštudovali, neovládajú trojčlenku ani Mendelejovú sústavu prvkov, biff'ovali len tie posvätné súry, tak čo... Potom sa nečudujeme, keď nám tu robia výbuchy, strieľačky, rezanice hláv a podobné multikulturálne kúsky. Predvádzajú nám pri každej príležitosti a je zbytočne to tu vymenovávať. Všetka sa s tým vôbec netaja a verejne to proklamujú na priestranstvách západných miest a bez zábran vyblakujú a transparentujú, že budúcnosť Európy je v islame, demokracia pôjde do pekla a bude tu šarija. Alah to tak zariadi, lebo ten riadi všetko, tak ako je to zaužívané v primitívnych spoločnostiach od dávnych vekov. Boh ovláda striedanie dní a nocí a porúča dažďu a slnku a preto prírodné zákony netreba uznávať. O to menšiu chuť majú na dôvod uznávať naše zákony.

Len si nenamýšľajte, že keď vymreli Chetiti, antickí Gréci a iné civilizácie, že s nimi vymreli aj hlúpi politici. Tí majú nesmierne regeneračné schopnosti a vedia sa adaptovať v každej dobe. Už sa chystajú, že nám zakážu posielat' emaily, kde si vyjadrite svoj názor. Oficiálnym médiám to už, ako vidíme a čítame, v dávnejšej dobe zakázali. Mám s tým osobnú skúsenosť okrem iných mnohých prípadov aj s týmto článkom, keď som ho chcel uverejniť v novinách. Jednoducho to nešlo a tak je tam len plno pohodových nič a proti ničomu hovoriacich gebuzín. Možno sa pohodovým novinárom zdal tento blog xenofóbny a netolerantný, čo sa v dnešnej multikultúre dobe nenesie. Pritom xenofóbia – strach z cudzieho je základný inštinkt každého živočicha a pomáha mu aby prežil v evolúcii i v bežnom živote a byť tolerantný k hlúposti, lži a k násiliu sa mi vždy zdalo byť viac pokrytecké než múdre, i keď pri pohodovom prežívaní sa to múdre zdá. V historickom poňatí je to však veľmi, veľmi hlúpe. Ale kto by dnes myslel v historickom poňatí, keď máme svoju terajšiu pohodu? Všetka áno, politici, novinári, slniečkári a takzvaní dobroserovia a sorosrumpi.

Dúfajme, že nám budú môcť naše deti a vnúčatá aspoň poďakovať za našu nečinnosť, ľahostajnosť, skreslený humanizmus, tolerantnosť k blbým politikom, k násiliu a k hlúposti, ale pravdepodobne, ak to prežijú, budú plávať na našich hrobách.

Multikulturalism in pictures

Multikulturalizmus v obrazoch z dnešnej Európy

Čaká nás ružová záhrada

„Aj nekonečné more má svoje brehy, bezbrehá je len ľudská hlúposť“.

„Sú len dve nekonečná: vesmír a ľudská hlúposť“.

Sú to dva citáty od múdrych ľudí. To je jedno, ktorí sú to, ale sú aj takí, i keď sú v menšine. Keď sledujem novšie i staršie dejiny, tak som presvedčený, že *keby ľudská hlúposť kvitla, tento svet by mal byť krásny jak ružová záhrada*. To je zase citát, tentoraz od Marka Twaina. .

„*Dejiny sú sledom udalostí, ku ktorým pri trochu rozumu nemuselo vôbec dôjsť.*“ To je ďalší citát, tentoraz od Bertranda Russela. Zmyslom citátu je zase len konštatovanie, že by si tie dejiny zaslúžili byť inakšie. Dejiny sú dlhá šnúra príkladov, keď schopní alebo presnejšie všetkého schopní jedinci ovplyvnili chovanie nás tak, že ich jednoducho osprostili. Masy, to je ohromne vhodný materiál na osprostenie. Nakoniec na to vždy doplatia tie masy, na to máme rád príkladov z dávnejšej i nedávnej doby.

Z tých mnohých novších postáv môžeme spomenúť nášho Veľkého Mogula, ktorý tu osprostoval a valcoval pri rozpade republiky. Valcovačov mal k dispozícii dosť: hrabiví úradníci, straníci, privatizéri, servilní lokaji a skočdovriřkovia. Veď si len spomeňte, čo tu stvárali: Plavby na pltiach, vetry zvrchovanosti, hľadanie stredu Európy či zemegule, boj o pomlčku aj keď išlo len o spojovník, vymýšľanie nových dejín a slov ako je *sebazohľanenie*, národná *svojstojnosť*, výroba *kapitálotvornej vrstvy*, kradnutie v privatizácii, otváranie nedokončených diaľnic za neúčasti takmer všetkých svetových filmových hviezd (až na jednu), unášanie ľudí a potom udeľovanie sebe samým amnestií, komploty na novinárov a nepohodlné noviny, hulákane v parlamentoch a po uliciach, ako doplácame na Čechov...

Tu som nestačil krútiť hlavou, lebo ja som mal svoje vlastné skúsenosti. Zamlada som pracoval v českej montážnej firme ČKD Dukla Tatra Kolín ako montér po celej republike. Medzi inými napríklad v prvej našej atómovej elektrárni alebo v železiarňach na východnom Slovensku. V drvivej väčšine to boli české firmy, ktoré tie fabriky a závody montovali. A tak sa zo zostalého rurálneho Slovenska stala krajina, ktorá mala už pomerne slušný priemysel. Ten bol práve príčinou toho hulákania v parlamente a po uliciach, aby ho mohli tí hraboši a skočdovriřkovia rozkradnúť v privatizácii a prakticky zlikvidovať. Z bývalých boľšanov sa stali zrazu veľkí vlastenci, z ateistických straníkov pobožní pápeženci, národná elita, ktorá sa rada teraz predvádza svojimi majetkami. Ovládli ambasády, redakcie novín, vlády a parlament, až sa z toho mnohým okolo dvíha žalúdok. Niet sa čo diviť, že mnohí ovláznili k tomu štátu, ktorý tu títo ľudia reprezentujú.

Sú to ľudia, ako sme spomenuli, chytrí, obratní, schopní všetkého. Univerzálni pre každú epochu. Uplatnili sa za fašizmu, komunizmu i za demokraciu. Už sme si ich aj pomenovali po latinsky ako *Homo habilis*, hoci

oni sa zvyknú zaraďovať medzi *Homo sapiens*. Ani náhodou! Vedia sa primerane k dobe orientovať na svetovú stranu, z kadiaľ pofukuje priaznivý vietor. Kam vietor, tam plášť. Raz fúka na východ potom zase na západ. Ovládajú policajtov, súdy, úrady, a tak nie je žiadny problém zaranžovať na ľudí habaďúru alebo ich jednoducho likvidovať. Aj to sme už spomenuli.

Dosť sa o tom hovorí, že nás čaká doba musulmanizmu pri súčasnom demografickom vývoji. Žiadny problém to pre habilisákov nebude. Korektné a tolerantné aktivistky z neziskoviek navlečú módne nikáby a muži habilisáci na seba hodia nočné košele, na hlavu uteráky, naučia sa odrezávať hlavy a budú sa päťkrát za deň hádzať k zemi smerom, ktorý bude v tej dohľadnej dobe viať. Budeme sa viac prifarbovať, lebo sme príliš bieli a strašne vinnatí, čo sme tým potnavším urobili v minulosti. Kolonizovali sme ich, vytrhli sme ich z prirodzeného biotopu afrických pralesov a predávali sme ich ako otrokov, aby makali kdesi na plantážach alebo kde. Predávali ich síce ich čierni kmeňoví súkmeňovci, a to za predpokladu, že ich predtým nezjedli pri spoločných kmeňových radovánkach.

Je na čase hodiť pardon za to, že naši predkovia boli otrokári a držali si otrokov. Bola to taká doba, ktorá sa pestovala od najdávnejšieho dávna a aj náš veľký kráľ starých Slovákov Svaťopluk vraj rád kšeftoval s otrokmi. Ešte by mohlo niekoho napadnúť zrútiť jeho sochu na bratislavskom návrší, ako je to taká masová móda rúcať sochy všade vo svete. Ale spolieham sa na našich historikov, ktorí radi logicky uvažujú a dedukujú a vydedukujú, že náš Svaťopluk bol černochoch a premaľujú ho, ak už nie na čierne, tak aspoň sienou pálenou, čo bude farba budúcich Európanov.

Boli v minulosti aj skutoční lumpi, ako napríklad belgický kráľ *Leopold 2*, ale za neho sa už súčasná belgická vláda ospravedlnila súčasnej konzerskej vláde, hoci ani jedna z tých súčasných vlád nemajú s voľakedajším otroctvom nič spoločného. Tak ako aj my, čo sme kolónie nikdy nemali, ale ospravedlňujeme sa verejne na uliciach a sypme na hlavu popol podľa starobiblických tradícií. Tí, ktorí biblické tradície neuznávajú, sa nemusia ospravedlňovať, hoci práve nebiblickí Arabi boli najväčší kšeftári s otrokmi, brutálnejší, primitívnejší a rozsahom ďaleko viac presahujúci belochov. To je fakt pravda. Arabi sú z väčšej časti muzulmani a oni sa ospravedlňovať nemusia. Oni to majú tak napísané, dokonca nariadené v tom ich Písme, hoci prednedávnom som čítal kdesi v časopise článok od jedného indického muzulmana a urobil mi tak v mojom ospravedlňujúcom presvedčení zmätok. Zrejme je to nejaký muzulmanský úchyl, ale za odčitovanie tých slov to pre zaujímavosť stojí, lebo nám radi: „*Bud'te hrdí! Neospravedlňujte sa! To sa musíte stále ospravedlňovať za hriechy predkov? Musíte sa stále ospravedlňovať za britské impérium, napokon, britská prítomnosť v Indii mala za následok renesanciu subkontinentu, skoncovalo sa s hladomorom, vybudovali sa cesty, železničná sieť a zavlazovacie systavy,*

zmizla cholera. Dovtedy tu neexistovali verejné služby ani povinná školská dochádzka. Nič lepšie, ako ustanovenie parlamentnej demokracie a vlády práva, tu Briti ani nemohli zanechať. Briti dokonca vrátili Indii jej vlastnú minulosť: to európsky výskum, európski vzdelanci a európska archeológia objavili dávnu veľkosť Indie. To britská vláda urobila, čo vedela na záchranu pamiatok, ktoré sú svedectvami dávnej nádhery. Britský imperializmus prispieval k ich zachovaniu tam, kde islamský imperializmus demoloval hinduistické chrámy.“

Ako hovorím, úchylak parekselans. Indický moslim, ktorý písal pod pseudonymom *Ibn Warraq*. Ani sa nedivím, že nepísal pod svojim pravým menom, lebo by si zaslúžil odrezať hlavu, ako aj jeho súkmeňovcovi *Salmanovi Ruschdiemu*, čo mu slúbil vykonať takýto akt nejaký pohoršený ajatolláh. Ruschdie tiež čosi popísal proti ich Písmu a prirovnal ho k *Satan-ským veršom*. Ako vidíte, aj medzi muzulmanmi sa nájdu úchylní, ktorí píšu podobne ako naši úchylaci, čo sa stále oháňajú slobodou slova. Ten úchylný Ibn nám dokonca nehorázne radi: *Bez práva na slobodné vyjadrenie názoru nemôže tá vaša demokracia dlho prežiť – bez slobody diskutovať, byť odlišného názoru, dokonca nadávať a urážať. Mali by ste viac vyprávať o stáročiach zápasov, ktoré vás priviedli k slobode, o jednotlivcoch a skupinách dnes opovrhovaných a zabudnutých, čo bojovali za tú slobodu, ktorú vám celý svet závidí..*

Totálny magor. To sa nielen v moslimskom svete nenosí, ale ani v tom našom, aby si každý vypisoval, čo sa mu uráči. Ešteže tu máme naše súdy, nezískovky a mainstreamové médiá, ktoré nám to tu ustrážia. Inak by nám tu vyrástli noví kacíri, a to si tu nemôžeme dovoliť. A nedovolia nám to ani naši bodrí komisári z Európskej únie, ktorí nás nabádajú bojovať proti extrémistom, čo by si snád' chceli písať, čo chcú. Figu borovú! Oni si síce môžu písať čo chcú, ale môžu chcieť len to, čo chce vláda, parlamenty a naše múdre mainstreamové médiá. Inak, kam by sme tak dospeli. Zaiste nie do ružovej superliberálnej záhrady, o čo tu v prvom rade ide.

Ako odstrašujúci príklad môžem uviesť môjho známeho, ktorý nadával psovi, že je pes. Dokonca cigánsky pes. V stručnosti to zhrniem, aby ste vedeli, kam by to mohlo až doviest'. Ten známy si kúpil rodinný dom v jednej neďalekej dedine, pretože bol pomerne lacný. Prečo bol lacný, zistil až potom, keď sa do neho nastahoval. V susedstve mal totiž rodinu z chránenej menšiny a tí v rámci svojich tradícií majú svoje kultúrne špecifiká, s ktorými nás obohacujú. Dotyčná menšinová rodina vlastnila psa, a ten v rámci svojich psích zvyklostí príliš neuznával teritoriálne danosti, ktoré sa v každej obci uznávajú. Navyše, ten dotyčný pes mal ohromnú pasiu štekať, najmä v noci, a to môjmu známemu nešlo k duhu, a tak nehorázne tomu chudákovi psovi vynadal, že je pes a k tomu ešte aj cigánsky. Predstavte si riecť psovi, že je pes, a to ešte aj cigánsky To by ste potom mohli

povedať černochovi, že je černochoch, belochovi, že je beloch atď. Hrôôôza! Ale zas som si spomenul na ďalší citát, a to od rímskeho dejepiscu Cornelia Tacita: „*Vzácné sú tie časy, keď si môžeš myslieť čo chceš a hovoriť čo si myslíš.*“ A mám z toho zase zmätok v hlave.

V dnešnej dobe plnej liberálnej tolerancie a korektnosti nadávať psovi, že je pes a ešte k tomu cigánsky, je nezákonné. Majiteľ psa je príslušník tej entity, ktorú poniektorí aj Romami nazývajú a je chránená zákonmi. A tak v rámci zákona zažaloval môjho známeho z rasizmu a na špecializovanom súde ho odsúdili. (Nemá čo nadávať psovi, že je pes!?)

Keď som sa môjho známeho opýtal, čo na to jeho advokát, ktorého si zaplatil, odpovedal mi, že advokát si to nechce s nikým rozhádať, aby ho niekto neobvinil, že je zaujatý proti psom. Sudca mal asi tiež podobný pocit a zrejme mal obavu, že by mohol vyvolať svetový protestbrajgel „Dog Lives Matter“, alebo nejakú farebnú revolúciu, podporovanú akými si záhadnými svetovými silami. A už to tu máme – tá známa korektnosť, humánnosť, tolerantnosť a boj za demokratičnosť až nezostane kameň na kameni. A ja mám opäť z toho zmätok v hlave. Máme byť tolerantní k menšinám, ktoré nám robia brajgel? A to nielen v našom tesnom okolí, ale ako sa presviedčame z neoficiálnych médií, všade vo svete: rabovačky, zapalovanie aut, znásilňovanie žien, Nogo zóny a podobné multikulturálne kúsky, ktoré nám privádzajú migranti s podporou politikov – habilisákov. Najnovšie sa rozmohlo váľanie sôch osobností, ktoré pre ľudstvo a civilizáciu čosi vykonali, a to ľuďmi, ktorí z dejín vedia lautrprd a nič nevykonali a nevykonajú. Akurát ten brajgel, čo nás zákonite čaká. Nás, čo sa začíname cítiť v tomto svete ako úchylovci a magori, podobne ako Ibn Warraq, lebo tu pripravujeme pre našich potomkov ružovú záhradu, ako to už kedysi dávno postrehol veľký spisovateľ a humorista Mark Twain. Nakoniec na doplnenie ešte jeden citát kolujúci na internete i s obrázkom znázorňujúcim tú našu činnosť riadenú ultraliberálnymi politikmi, habilisákmi a slniečkármi: *Zásadným problémom ľudstva je, že globálna hlúposť už prekonala globálne otepľovanie.*

Milujem Slovensko

Minule som skoro dopozeral v televízii program „Milujem Slovensko“. Bol to dosť sadomasochistický výkon, lebo pozerať na takýto program je podstupiť určitý stupeň sebatrýznenia a flagelácie. Vidieť tam sebavedomých mladých ľudí predvádzať svoju duševnú nedospelosť je pre človeka s nárokmi aspoň na základnú mieru kritického pohľadu deprimujúce a trpitelské. Ten program Milujem Slovensko samo osebe sa dá vyriešiť jednoduchým vypnutím televízora, a tak pokukujem po iných dôvodoch, prečo by som mal milovať Slovensko, ale mám s tým problém.

Niekedy nám bolo nariadované, aby sme milovali Sovietsky zväz. Tiež cez televízne programy, ale aj nariadeniami a kádrovaním. O takejto milovačke sme hovorili, že je to najvyšší stupeň zvrhlosti. Ako som vtedy nemal veľkú chuť milovať krajinu, ktorá nám vnútila svoj režim, tak ani teraz nemám chuť milovať krajinu, ktorá mňa nechala zavrieť do basy za skutok, ktorý som nespáchal. Milovať štát musí mať nejaký racionálny dôvod. Nie len to, že zhodou okolností sa narodíme a žijeme v nejakej krajine. Ale napríklad aj to, že tam vládne múdra vláda, ktorá si svojich občanov váži, nerobí na nich všelijaké habaďúry, komploty a okrádačky. Polícia je tam skutočne na to, aby občanov chránila a nie aby na nich nahrávala komploty, pokuty a chránila len mocných hlaváčov a veľkých zlodejov. Keď ani politici, ani sudcovia v tej krajine nie sú vagabundi, tak človek by mohol skutočne tú krajinu milovať a byť na ňu aj hrdý.

Toto všetko však u nás jaksi absentuje, a preto naši tajtrlíci vo vláde si zmysleli, že nám milovačku a národnú hrdosť nainfikujú. Postavia sochu nejakého koňa so stredovekým buržujom a vyhlásia ho za kráľa. Povymýšľajú si slávne dejiny, so slávnymi predkami a svätcami a že sme strašlivo starodávny národ a my z toho máme byť hrdí. Ono to tak ale nefunguje, ako som už bol spomenul a nejakými hlúpymi programíkmi, sochami a oblbovačkami sa nedajú ľudia len tak ľahko obalamutiť. Teda, aspoň časť z tých ľudí a tá druhá časť sa dá, čo dosvedčajú volebné výsledky a prieskumy.

Štát však nie je len krajina. Sú to predovšetkým ľudia. Možno ste si pri tých svojich denných starostiach nevšimli, že štáty sa robia preto, aby veľké množstvo chytrákov si učinila zadosť svojej patologickej potrebe viesť iných ľudí. A keďže tých ľudí považujú za hovoriaci dobytok, tak majú tendenciu ich pásť, ale najmä dojiť. To je príjemná činnosť a dobre to vždy vynášalo už od dôb Sumerov, kedy vznikol prvý štátny útvár.

Štátni rančeri a pastieri všetkého druhu snažili sa svoj dobytok nejakou označkovať. Človek dostane jednoducho punc Sumera, Egyptana alebo Nemca či Slováka. Takto sa z hovoriaceho dobytky stáva národ a človek

získava národnú hrdosť, pretože už nie je obyčajný vôl alebo krava, ale je Sumer, Egyptan atď.

Vytvoriť národ nebol veľký problém ani u nás po vzniku prvého nášho štátneho útvaru československého. Ved' naši farári mali s tým už takmer poldruha storočnú skúsenosť, odkedy nás chceli pri rekatolizácii oddeliť od kacírskych Čechov a vytvoriť z nás národ slovenský. Samozrejme, katolícky. Katolícki kovboji predsa nemohli pripustiť, aby ich úlohu tu zastupovali českí kovboji alebo i slovenskí protestantskí kovboji, a tak demokraticky ten štát rozvrátili a urobili si samostatný štát.

Po pár rokoch prišli červení kovboji a pár desaťročí nás pásli a dojili oni. Pred štvrtstoročím sa tu odohrala fraška, ktorej hovoria zamatová revolúcia plná nežnosti a lásky, pri ktorej sa dohodli komunisti s pámbičkármi, že nás budú pásť spoločne a ocachujú nás opäť na Slovákov. Podelili si majetky pri všelijakých reštitúciách a privatizáciách a my dobytok sa nebudeme mať pomaly ani kde pásť. Povedal by som, že tak nám treba, pretože sa skutočne správame ako dobytok a aj keď je nám daná možnosť hovoriť, mlčíme.

Ja som sa počas tých najväčších rokrádačských rodeí odhodlal nemlčať a urobil som si k tomu účelu aj časopis Trň, s ktorým som pichal do tých našich rančeroch. Lenže rančeri majú k dispozícii kovbojov, sudcov a všelijakých pištoľníkov skúsených ešte z bývalých časov a tým nerobilo problém ušit' na mňa komplot. Odsúdili ma za skutok, ktorý som nespáchal, bez dôkazov, ale to pri našich justičných praktikách a danom sudcovskom ansámblu to nie je žiadny problém. Tá justičná mažia prepojená na skorumpovanú a zlodejskú politickú moc mi nedáva žiadny dôvod, aby som ich miloval.

Nechcem však forsírovať moju osobnú kauzu na všeobecný náhľad na tento štát. Opísal som to nakoniec vo svojej knihe „Nezná kamufláž a Baťo“ lebo som presvedčený, že takéto prípady by nemali byť zmetené pod koberček, i keď je to houby platné. Prečo by to malo niekoho zaujímať? Nezaujíma to politikov, novinárov a pracovníkov inštitúcií, ktoré by sa dodržiavaním ľudských práv mali zaoberať a na ktorých som sa obrátil. Tak aký dôvod by som mal s tým otravovať iných ľudí a konkrétne i Vás, ktorí máte svoje vlastné starosti a traumy? Možno už len pre ten dôvod, ktorý som bol spomenul, že žiadna kauza, v ktorej sa porušujú základné ľudské práva občana, by nemala byť zamietnutá pod koberček. Včera sa to stalo mne, zajtra sa to môže stať, milý občan, Tebe. V tejto krajine sa vyvinulo veľmi vhodné živné podhubie na výkon pokrivenej moci, a to by som nepovažoval za afrodiziakum k jej milovaniu.

O tom, ako pracujú naše súdy sa napísalo habadej, ale prežiť to na vlastnej koži je niečo iné. Zažiť porušovanie platných paragrafov zhrnutých v príslušných zákonníkoch, ústave a medzinárodných dohovoroch o ľudských právach je niečo iné, ako čítať bezzubé články v tlači od pohodových novinárov a úradníkov v inštitúciách, ktoré by sa mali dodržiavaním

práv zaoberať, riešiť ich, a nekompromisne ísť k jadrú vecí. Je to pre nich trochu práčna činnosť a aj trochu riziková, tak prečo by sa s tým paprali? Preto som považoval za svoju povinnosť napísať svoje svedectvo, i keď je to, ako som už bol taktiež spomenul, houby platné a k milovaniu štátu to tiež neprospieva.

Počas tej nežnej kamufláže som predpokladal, že po dobe šafárenia jednej strany, kedy sa s dodržiavaním ľudských práv príliš nepaprali, sa to zmení. Preto som sa aj v rámci mojich možností snažil k tomu pomôcť, zvlášť keď som dosť zavčasu postrehol, že sa začínalo kradnúť vo veľkom a začali sa presadzovať indivíduá so širokými laktami, zakrslým duchom, ale s veľkou hubou o slovenskom národe, svojbytnostiach a kompetenciách. Začali vyliezať z dier jak nenažrané krysy a zatúžili po korytách. Pokazili na čo siahli, lebo boli už od prírody neschopní sa uživiť ináč než príživovaním sa na práci iných. Dávali sa dohromady v politických zoskupeniach systémom *ja na brachu - bracho na mňa*, tárali o národe, demokracii, ľudských právach a vedome pritom ubližovali a ničili ľudské životy. Bol som vtedy v tom, že demokracia je predovšetkým kontrola moci tých ľudí. Bezvýhradná, nekompromisná a netrestaná kontrola. Že sa gauneri nebudú môcť dožadovať svojej ctihodnosti, ktorá neexistuje. Cítil som sa v tej dobe ako občan a nie ako dobytok, ktorý povýšia na národ.

Dnes má už každý svoje vlastné skúsenosti a je preto zbytočne sa rozpisovať o masových rozkrádačkách, o ľuďoch bez chrbčiny, so schopnosťou otočiť sa akýmkoľvek smerom, z ktorého plynie profit a oháňajúcich sa národom. Títo ľudia vo svojom malichernom egoizme povalili aj tie vymoženosti, ktoré sme za komunistov mali k dispozícii. Prestala výstavba bytov, vyprodukovali haldu bezdomovcov, obmedzili bezplatné zdravotníctvo, školstvo, humánnejší prístup k nemohúcim a postihnutým. Umožnili vybrakovať fabriky straníckymi privatizérmí, ľuďmi neschopnými a pritom schopní všetkého. Miesto podpory slobodného podnikania, kladú všemožné prekážky malým podnikateľom, ale umožňujú spriazneným straníckym privatizérom a sponzorom prelívať miliónové a miliardové čiastky zo štátneho rozpočtu do svojich kešení. Aj to málo, čo sa dostalo na verejnosť, mi dostatočne bráni, aby som sa oddal nekritickej milovaniu takejto krajiny. Nepomôžu mi k tomu ani prostoduchí moderátori a ujúkajúci komparz okolo nich v televíznej relácii Milujem Slovensko.

Čo sa zmenilo?

Keď sa v roku 1989 rúcal komunizmus, bol som prítom medzi prvými v našom regióne, aby som k tomu prispel. Nie z politických aspirácií, ale dávno predtým som videl, že ten systém je neživotaschopný, zavádzajúci, plný pretvárk, lží, strašne spolitizovaný a nevyužívajúci prirodzenú potrebu človeka konať a tvoriť v prospech seba i spoločnosti. V tom som aj videl ekonomické zaostávanie za vyspelými krajinami a že je preto potrebné to zmeniť.

Dúfal som za bývalého režimu, že príde možno doba, keď sa bude dať slobodne podnikať, ale doba podnikania nechala na seba čakať a my sme sa s tým pomaly zmierovali a zmohli sme sa tak akurát na vyprávanie vtipov medzi sebou. Mali sme rodiny a zodpovednosť za ne a brali sme to ako realitu. Hovorilo sa tomu *reálny socializmus*. Obávali sme sa, že to tak bude naľut, lebo sme veľmocami v Postupime boli odsunutí za čiaru a basta. Naš systém je navyše vedecký, podložený marxisticko-leninskou teóriou, žiadna konvergencia s kapitalizmom nehrozí a čaká nás budúcnosť, keď každý bude mať všetko. Mnohí tomu aj verili, ale mnohí aj nie. Bol som preto dosť prekvapený, keď som počul od Ivana Medeka v Hlase Ameriky, že študenti na Národáku v Prahe dostali na frak a nastala doba zmeny, len je to potrebné potlačiť aj v regiónoch. Tak som sa do toho zapojil mojimi možnosťami, ktoré som mal k dispozícii a nakoniec to pri spoločnom úsilí vyšlo, i keď sú jasné indicie, že to mali na nás už všetko papaláši nachystané a my sme to len zhltili.

Nebudem sa o tom rozpisovať v tomto texte, lebo som to už opísal v knihe „Nežná kamufláž a Baťo“. O tom, že to bola naozaj kamufláž, dnes aspoň trochu informovaný čitateľ nepochybuje a nemusí sa odvolávať iba na takzvané konšpiračné zdroje, ako ich radi označujú nositelia pravých právd, ale stačí si dať dohromady dodatočne všetky fakty, čo sa udiali už za doby Gorbačova, v zákulisných politických intrigách pri príprave zmien a ich nových nositeľov z radov takzvaných demokratov a disidentov.

Potom, keď začala opadať eufória zo zmeny, začali sme sa precitať v novej *demokratickej* skutočnosti. Začalo to pomlčkou v názve štátu, ktorý sa poniektorým zdal príliš veľký s moc ľuďmi a je tak ťažšie prísť k nejakej lukratívnej a dobre platenej funkcii, v ktorej sa dalo lepšie kraďnúť a príživovať, a tak ten štát rozparcelovali, aby sa ušlo aj na tých, ktorým by sa inak neušlo. A takých veruže bolo aj v mojom tesnom okolí – *kobolístov* a *svordiaristov*, ako som ich opísal v tej mojej knihe. Začali sa odvolávať na slávne dejiny, povymýšľané farármi ešte v 18. storočí pri rekatolizovaní miestnych poddaných. Internacionalisti odhodili predponu a stali sa nacionalisti. Mnohým triezvo uvažujúcim ľuďom sa z toho dvíhal žalúdok, ale proti tuposti je ťažko človekovi sa postaviť, aby neprišiel k ujmu na zdraví a neuškodil svojmu spoločenskému mejkapu.

Tak sa to stalo aj mne, čo som sprvoti, ako mnohí iní, naletel na rečičky, že láska a pravda zvíťazí nad nenávisťou a lžou. Precitol som sa pomerne rýchlo, že to tak nefunguje a začal som proti tomu niečo robiť a aby som bol účinnejší, založil som si k tomu aj malý plátok, ktorý som občas vydal, už ako drobný podnikateľ. Ocitol som sa v pokročilom veku, keď síce *sa ešte páčia nám dievčatka*, ale zadlžiť sa v ňom bol risk nielen pre mňa, ale i pre peňažný ústav. Zmohol som sa tak akurát na malý postarší rozmnožovací stroj vyradený z armády schopný vytlačiť rozmer A3 a na jednoduchý softvér a hardvér, neschopný robiť náročnejšie plnofarebné tlačoviny. Dalo sa s tým užiť, ale hlavne postrehol som, že vo federálnom parlamente bola schválená „Listina základných práv a slobôd“ ako ústavný zákon, čo mi umožnilo vydávať ten môj nenáročný plátoček a trochu dohliadať na tých vlastencov bez predpôn a pažravcov, ktorí sa zrazu vyrojili z kadesi, aby nahradili bývalé nomenklatúrne kádre.

Už som spomenul na začiatku tohto textu, čo ma žralo na tom bývalom systéme. Nebolo to ani tak to zaostávanie za vyspelým svetom, veď sa stavali lacné byty, všeličo sa vyrábalo, v potravinách sme boli sebestační, hoci banány a mandarinky u nás nerástli, ale pri trochu skromnosti a nenáročnosti dalo sa žiť. Napriek tomu vzťahy medzi ľuďmi boli oveľa lepšie, než je to dneska. Všetci sme sa v tom viezli spoločne, nikto nikoho až tak enormne neokrádal a snažili sme si robiť z papalášov srandu. Horšie to bolo s tou oficiálnou alebo úradnou pretvárkou a lžou. Pravdu nám v novinách nenapísali a snažili sa ju prekrúcať aj v rádiách a v televízore. Keď ste chceli ju niekde riečiť, boli na to vhodné butľavé vrby, alebo aj pri pive s kamarátmi s rizikom, že to na vás pichne nejaký konfident, ktorých bolo všade plno. Hrozil za to trest a v politickej terminológii takéto spôsoby označujeme ako *nesloboda prejavu*.

Bola aj *nesloboda pohybu* do zahraničia, ale tá mi tak nevadila. Bol som zopárkrát v Maďarsku, aj v Moskve a Bulharsku som raz bol na dovolenke, ale využíval som hlavne Širavu, Duchonku, Počúvadlo a iné lokality v republike. Niektorí ľudia majú úplnú mániu plánovať, kde všade strávia dovolenku. Ja som každý rok plánoval, kam tentoraz nepôjdem, a tak za tú dobu nebolo snád' jedinej významnejšej svetovej destinácie, kde som ešte nebol. Mal som to vyriešené!

Hovorilo sa, že je u nás aj *náboženská nesloboda*, ale ja som ju tak nepociťoval. Som zameraný skôr na technológiu než na teológiu a hoci som skoro pravidelne každý rok chodieval na polnočnú vianočnú omšu, ale bolo to tak skôr z tradície a k úcte svojim predkom, než z náboženských popudov. A trochu aj na just a z trucu k režimu, však dvere na kostoloch nechali otvorené, tak čo by som to nevyužil? Je zaujímavé, že v dnešnej dobe ma to ani nenapadne. Ale to je asi dilema všetkých tých, čo majú sklony k rebelstvu.

Že takýto sklon mám aj ja, som sa už dávno a na vlastnej koži presvedčil, keď som videl, ako sa tu vyrojili svorky zlodejov, čo sa prehlasovali za národnejších, než sme my ostatní. Začali nás okrádať vo veľkom a mal som nutkanie proti tomu niečo robiť. Narodíte sa s tým, máte to snád' z hviezd v horoskope, alebo v karme z minulého života, alebo prídete k tomu z úvahy nad okolím, ale je to jedno, jak k tomu prídete. Musíte s tým žiť a trochu si dávať pozor, lebo inak takto postihnutý jedinec spravidla dostane kopanec do zadku. To je osvedčená valuta, s ktorou sa vždy platilo rebelantom a neviazaným žvlom. Ja som mal dojem, že pozor som si dal, písal som do svojich novín len overené fakty, pretože ma často preveroval vyšetrovateľ, ktorý dostával preveriť moje písacky, ktoré sa niektorým dotknutým nepozdávali. Mal som vždy poruke argumenty, že som napísal pravdu a nič len pravdu. Pravda však mnohým nevyhovuje, niekedy bolí a je neprijemná. Tak na mňa tí postihnutí nahrali komplotik cez políciu s plnou podporou našich bolševických súdov. Už som to dopodrobna opísal v tej mojej knihe i v iných materiáloch a nebudem sa opakovať, lebo každý sa môže k tým opísaným faktom bez problémov dostať. Podstata je, že ma odsúdili za skutok, ktorý som nespáchal, ani dokázateľne spáchať nemohol. To bola taká zaužívaná prax z čias bolševizmu.

Hneď po tej takzvanej nežnej revolúcii sa mi nepozdávali mnohé extravagancie, ktoré nežní revolucionári vystrájali. Dosadili za predsedu vlády komunistu a zanieteného normalizátora *Milana Zica*. Za totality bol Zic minister spravodlivosti. Na začiatku normalizácie obhajoval v časopise *Právnické štúdie*, ktorý vydávala Slovenská akadémia vied, najbrutálnejší zákon 231, ktorý komunisti uhnetli po prevzatí moci v roku 1948. Ten zákon mal podľa Milana Zica významne prispieť k upevneniu a ochrane ľudovodemokratickej moci a plnil aj funkciu generálnej prevencie. Podľa toho zákona odsúdili na dlhoročné tresty alebo na doživotie, či zrovna na smrť úplne nevinných ľudí. Bolo ich pekných pár stovák a to ani nehovorím o tých tisícoch, čo zalágrovali na dlhé roky alebo doživotne. O sudcoch, ktorí takto súdili, minister Zic písal ako o „mocenskom nástroji“ v boji proti triednemu nepriateľovi. Takýto človek, ktorý to všetko obhajoval, namiesto toho, aby ho vymazali z verejného života, pôsobil po prevrate vo vysokých štátnych funkciách a pomýšľal aj na prezidentovanie, ale stal sa len riaditeľom prezidentovej kancelárie a jeho poradcom. Po úmrtí mu udelili štátne vyznamenania a na špičkové funkcie sa dostávali podobné kreatúry, ako sme sa neskôr presvedčili.

„*Mocenský nástroj*“ v pozícii sudcovského ansámblu nám tu brutálne predvádza v nezmenenej formácii svoj zaužívaný výkon spravodlivosti bez zábran naďalej, o čom som sa presvedčil na vlastnej koži. Myslel som si, že v západnej časti našej bývalej republiky je to inak, ale ani tam bolševické kádre nezaprú svojich učiteľov, ako bol *Višinskij* v Moskve a u nás známy *Urválek* a jemu

podobní, ktorí by sa nemuseli stydiť ani pred *Rolandom Freislerom* z čias Hitlerovej tretej veľkoriše. Nedávno som čítal článok vydaný *Spolkom rodin oběti české justice*. Zakladateľka a zároveň predsedkyňa Spolku pani *Olga Brůčková* sa obrátila otvoreným listom na českých poslancov v snahe o nápravu justície a oboznámiť ich so stavom súdnictva v Čechách. Jej vývody a návrhy sú v plnej miere aktuálne aj u nás na Slovensku. Každý záujemca si ten list môže stiahnuť z internetu, ale zopár jej postrehov môžem citovať aj tu, lebo je plne platný aj na naše pomery :

• *Myslela jsem, že v nové demokratické společnosti bude ctěno právo na spravedlivý proces, presumpci nevinny a in dubio pro reo. Myslela jsem, že občan bude pro tuto zemi někdo, koho si stát váží, stará se o něj a nedovolí mu ublížit. Nedovolí uvěznit člověka za něco, co nespáchal.* • *Systém Vás vykonstruovanými důkazy, nesvědčitostí a šablonovitostí procesu odsoudí a pak už není cesty ven. Žádáte jen spravedlnost a objasnění pravdy, ale nikoho z osob v talárech to vlastně nezajímá! Odvolání k vyšším soudům je bezpředmětné. Nikdo spis nestuduje, nechce se jim to ani číst a navíc mají snahu podržet jeden druhého.* • *Pokud se rozhodnete žádat o obnovu procesu, žádáte o obnovu procesu stejného soudce, který vás odsoudil. Uspěť s návrhem na povolení obnovy znamená pro soudce, že minule rozhodl špatně. Takto to soudci vnímají. A to si nechce žádný soudce přiznat. Tak raději obnovu nepovolí. Jednoduše řečeno nechtějí prolamovat právní moc svých předchozích rozhodnutí.* • *Je potřeba se zamyslet i nad finanční stránkou. Kolik by se ušetřilo, kdyby se nezavírali nevinní? Odborníci, kteří se tím zabývají, přiznávají, že v českých věznicích je cca 30-40 procent zcela nevinných lidí. Informace o množství osob vězněných nevinně mám od několika odborníků pracujících v soudnictví a ve vězeňství, jejichž jména nemohu zveřejnit. Věznice si uměle drží vysoký počet vězňů, čerpá na ně od státu dotace, není zájem je propouštět.* • *Žádám zákonodárny sbor o legislativní návrh nového trestního řádu a jeho urychlené projednávání...*

Je to veľmi stručný vycúc z Listu pre poslancov od pani predsedníčky *Spolku rodin oběti české justice*, ale mal by niekto podobného napísať aj do nášho parlamentu a urobiť konečne poriadok v justícii. Som ochotný sa podpísať pod takýto materiál, a to ešte pripomínam, čo v Čechách zrejme nemali, a to je pôsobenie *komanda 52* tajnej polície, ktoré úplne bez zábran a hany unášalo a vraždilo občanov, organizovalo komploty a všelijaké habaďúry na nepohodlných občanov a novinárov, a to i v súčinnosti s verejnou políciou a súdov, ako sa to stalo v mojom prípade.

Mnohokrát som aj napísal poslancom, verejným činiteľom na ministerstvách a inštitúciách, ktoré majú v merku dodržiavanie práv občanov, ale i do médií, avšak úplne bez účinku a odozvy. A tak som dospel vo svojich laických metaforických predstavách o náprave justícií k metóde použitia dostatočného

množstva fekálnych vetriesok, aby to tu v republike vyčistili, ale pochybujem, že by sa to podarilo za môjho života.

Neboli to len komunisti, ktorí radi zatvárali a vešali, ale po prevrate i kresťanskí demokrati. Keď vládli dve volebné obdobia, ministerstvo spravodlivosti viedol *Drakon Lipquemada* (DL). Za jeho pôsobenia trikrát vydali nový trestný zákon. Zvýšili trestné sadzby, predĺžili premlčaciu dobu z 10 na 20 rokov, predĺžili doby podmieneného prepustenia, zriadili podvodníckeho agenta-provokatéra. Povymýšľali nové paragrafy a počty muklov v base sa za ich pôsobenia počas ôsmich rokov zväčšili viac ako dvojnásobne. Navrhli, že po treťom odsúdení páchatel' automaticky dostane doživotie a špekulovali zaviesť znovu trest smrti, pretože to neodmieta Starý ani Nový zákon, ani tradícia cirkvi katolíckej. Aj sv. Augustín, Tomáš Akvinský a ostatní svätí boli presvedčení, že Boh dal právo nad životom a smrťou civilným autoritám.

Na paragraf, podľa ktorého som bol neprávom odsúdený, som mohol žiadať o podmienené prepustenie po uplynutí polovice trestu ešte podľa novelizovaného komunistického zákona. Kresťanskí demokrati zvýšili túto dobu najprv na dve tretiny a potom na tri štvrtiny. Navyše, vložili tam paragraf 437, ods. 2, ktorým rušia možnosti prepustenia na podmienku podľa starších zákonov, čo je porušenie zaužívaných zvyklostí, že by mali platiť zákony v dobe spáchania skutku, respektíve začatia vyšetrovania. Zaručuje to naša Ústava článkom 50, ods. 6 a Dohovor o ľudských právach a slobôd, článok 7, ods.1.

Keď sa dostane katolícky papalášik (DL) k moci, zabúda na Božie prikázania, Ústavu, Dohovor o ľudských právach, aj na reči Ježiša Krista o odpúšťaní. Oči sa mu podlejú krvou v svätej inkvizitorskej horlivosti trestať hriešnikov. Nevie, aký iný dôvod by mali na vsunutie do zákonníka § 437 ods. 2, na čo som doplatil aj ja. Vydanie zákona porušujúci ústavu i medzinárodné ľudské práva je zločin, ktorý by sa mal trestať. Viem, že takých zákonov vydal inkvizítor Lipquemada (DL) viacej a keď k tomu pridáme jeho prúser, keď zrazil chodca na prechode, za čo bol odsúdený podmienenčne, tak keby ten jeho zákon 3-krát a dosť platil, tak ako ho navrhoval, mal by ísť do basy na doživotie, ale teraz kandiduje na špeciálneho prokurátora a jak to vyzerá, má šancu.

Tak, čo sa zmenilo od doby, keď tu vládli komunisti? Ako som sa presvedčil na vlastnej skúsenosti vo výkone spravodlivosti absolútne nič. V ostatných spomenutých kritériách taktiež nič. Za názor Vás odsúdia, ako sa to stalo v mnohých prípadoch, prinajmenej dostanete punc extrémistu, rasistu, xenofóba, alebo urobia komplot cez políciu a súdy, ako sa to stalo v mojom prípade. Pretváрка, zbyrokratizovanie a spolitizovanie spoločnosti neúmerne vzrástlo. Miesto podnikateľov dostávajú priestor politológovia, analytici, horvorcovia, aktivisti, exekútori, komentátori, moderátori a to ani nemusím spomenúť neúmerne dobre platených politikov. Rozvíjať podnikateľskú a pracov-

nú iniciatívu môžete tak akurát v montovniach, skladoch, hypermarketoch alebo ako opatrovníci detí a starcov v zahraničí. Ešteže tu máme slobodu pohybu do zahraničia, lebo v tých našich skrachovaných a rozkradnutých podnikoch by ste sa sotva užívali. Máme tu aj *slobodu náboženstva*, a tak sa môžete na verejnosti aspoň pomodliť, pokiaľ si myslíte, že to pomôže.

Dirigovali nás z Moskvy, teraz nám komandujú z Bruselu, Berlína, Paríža a samozrejme z Wošingtonu. Klamanie v novinách a opisovanie dejinných skutočností je takisto tendenčne ako predtým. Vtedy bolo najväčšie zlo americký imperializmus, teraz je to ruský. Rusi počas celej svojej histórie nenapáchali zďaleka toľko zla a špinavosti vo svete, ako dnešní naši spojenci. (Zabudli sme dejiny od začiatku 20. storočia?)

Čo to bolo rečí pri výročí vpádu vojsk Varšavskej zmluvy v auguste 1968. Napadli nás Rusi! Pritom, kto vtedy žil a pozoroval situáciu, tak vie, že to boli naši kovaní komunisti, čo sa o to usilovali a hlavne zahraniční súdruhovia *Ulbricht* a *Honecker* z Nemecka, *Gomulka* z Poľska a *Živkov* z Bulharska, ktorí trvali na vpáde, aby tá obroda systému nepreskočila aj k nim. Kolík občania z tých krajín (dnešní naši spojenci) protestovali na verejnosti, ako to urobili Moskvania na Červenom námestí v tom čase? Zaiste to nebola die Genosse Merkel, vtedy zanietený Honeckerov *der Liebling* a v tom čase budujúca svoju stranícku komunistickú kariéru.

Naši papaláši sa chodili vzdelávať na východ do Moskvy od tovariščov a riadili sa ich príkazmi. Dnešní papaláši majú široké pole na západe. Kupujú za miliardy drahé eroplany, aby sme mohli brániť naše územie. Pri jeho mrňavosti by nám úplne stačili klasické dvojplôšniky alebo aj zastarané Migy alebo české Albatrosy. Ale brániť sa máme v Litve, Hindukuše, Afrike a možno to bude aj vo Venezuele, tak si vycvičíme nových mladých letcov na tých vynikajúcich bojových superstrojoch, čo nás v tej ďalekej cudzine obráňa.

Brániť by sme sa však mali v prvom rade na vlastnom území proti tým našim neužitočným dobre plateným príživníkom a invázii nositeľov cudzích nekompatibilných ideológií, ale keď tak o tom uvažujem, o čo horšia je *šaria*, než ten náš terajší skorumpovaný právny systém?

Slová a nič len slová

– **má žiarlivec za pádne dôkazy.** Táto replika pochádza z hry Othello od Vila Šejkspíra, ktorú napísal začiatkom 17. storočia, ale dej hry sa odohráva v 15. storočí. V minulosti malo slovo hodnotu, a to kdekoľvek na svete, i keď mnohokrát bolo nedôveryhodné a falošné, ako v tomto konkrétnom prípade, keď dôverčivý Othello uveril slovám falošného Jaga o nevere jeho manželky Desdemony. Desdemonu to stálo život, pretože slová považovali v tej dobe, že ich treba brať vážne.

Ťahalo sa to ďalšie storočia, a ľudia verili slovám a že z huby nemožno vypúšťať žalúdočné vetry. Keď na prelome 19. a 20. storočia vypukla vo Francúzsku aféra, ktorú rozpútal spisovateľ Emil Zola napísaním článku „Žalujem!“ v novinách *Aurora* o nespravodlivom odsúdení dôstojníka armády Alfréda Dreyfusa, rozdelilo sa celé Francúzsko na dva protichodné tábory a malo to ďalekosiahle následky v celom štáte. Môžeme sa obrátiť aj na časovo i lokálne bližšiu udalosť, ako je napísanie „Dve tisíc slov“ spisovateľom Ludvíkom Vaculíkom v roku 1968. Mnohí starší si na to pamätajú, lebo nebolo snáď jediného občana v Československu, ktorý by si ten článok v novinách neprečítal. Po zrušení cenzúry slovo začalo mať opäť váhu a ľudia mu verili. Tie dve tisíciky slov mali takú váhu, že kvôli nim sa sem dorútili zahraničné tanky aj s polmiliónovou armádou, aby slová v prípade potreby zastrelili.

V nasledujúcej normalizácii sa zase zľahčila váha slov. Po tej takzvanej revolúcii, keď sa cenzúra zrušila, bol predpoklad, že váha slova sa zhodnotí a bude mať znovu svoju vážnosť. Spočiatku to aj tak bolo a ľudia začali čítať noviny a aj im verili, lebo tie slová mali opäť svoju váhu a dotýkali sa pravdivosti. Mnohí to nadšene privítali, ale boli aj takí, čo nemohli dobre spať, a potom sa vyhrážali, žalovali, robili všelijaké nátlaky prostredníctvom súdov a polície na novinárov a noviny a nezriekli sa ani podrazov, násilia a komplotov. Viem o tom voľačo aj ja.

Potom sa však začalo diať niečo čudné, nevidané a váha slova sa začala strácať a upadať. Bolo to snáď paradoxne preto, že sa stratila tá nešťastná cenzúra a narástol počet novín s konfrontačnými názormi? Alebo to bolo preto, že sme sa začali hrať na demokraciu a jej súčasťou je aj sloboda slova? Spisovateľ Karel Čapek za prvej republiky napísal v novinách, že sloboda slova je dobrá vec, ale je to aj sloboda žvanenia. Nech je to tak! Prečo by mali právo žvaniť len vybraní stranícki papaláši alebo privilegovaní panáci, ktorí si namýšľajú, že majú monopol na pravdu a jedine oni sú svojím intelektom predurčení rozsievať svoje múdrantnosti? Lenže smola bola v tom, že tých radobymudrantov bolo zrazu strašne moc.

Gutenberg vo svojej dobe so svojimi olovenými písmenkami narobil riadnu paseku v šírení správ, ale to nie je nič, čo nám priniesol vynález digitálnej sadzby, počítačov, internetu a digitálnych novín. Do nedávnej doby bolo šírenie slov závislé na pomerne náročnej technológii, keď každé slovo sa muselo prácne odlievať do olova a boli sme nútení zvažovať obsah i rozsah slov. Lenže v tej revolučnej dobe nastala priam revolučná zmena práve v tej technológii. Dnes má každý možnosť písať do novín celkom jednoduchým postupom prostredníctvom svojej klávesnice, ktorú má doma na stole. A tak tu vznikla inflácia slov. Vieme, čo spôsobí inflácia v peňažníctve. Peniaze strácajú hodnotu, až sa stávajú zdrapmi papiera, keď sa inflácia prevrhne do hyperinflácie. Keď k tomu pridáme i audiovizuálne médiá a digitálne siete, tak je tu zrazu super hyperinflácia slov. Slová prestali mať vážnosť a hodnotu.

V záložke Googlu mám asi päťdesiat portálov, ktoré sem tam otvorím, V jedných novinách obviňujú iné, že uverejňujú fejkky, hoaksi, propagandu alebo antipropagandu platených trollov. Ozývajú sa výzvy, aby to bolo kontrolované, zatrhnuté, zablokované, aby si tí, čo píšu inak, nemohli šíriť iné nezmysly, než ktoré šírimy. Nenechajú to na čitateľoch, na ich intelekt a na konfrontáciu slov. Ja si prečítam z každého portálu čosi a potom mám možnosť si urobiť vlastný názor. Príslovie hovorí, že na každom šprochu, je pravdy trochu. Je na mne, aby som ju hľadal a našiel.

Nachádzam tam naozaj všeličo. Najmä v diskusiách na jednotlivých portáloch, keď si tam uverejňujú svoje prdy vševedkovia. Vedia skritizovať kde koho a kde čo, hoci spravidla ani nepochopili význam a obsah kritizovaného článku. Vyžívajú sa v hádkach a osočovaní oponentov, ktorí si dovoľia mať iný názor. Bez základných znalostí faktov a histórie sa oháňajú svojimi pravdami, povymýšľanými mýtmi a zmagorenými stereotypmi. Obyčajne s neznalosťou pravopisu, anonymne alebo pod nikom, aby neodhalili pred svetom svoju hlúposť a nezrelú osobnosť. Je tu však možnosť – nečítať to. Tú možnosť využívam v poslednej dobe aj ja. Kto by to aj všetko stíhal? Tých pisateľov je viac než čitateľov a tak sa stalo, že slová nemajú vážnosť a nikto si ich ani nevšima.

Tesne v porevolučnej dobe, keď ešte slovo malo váhu, nebol internet ani digitálne noviny, tak sa ešte papaláši báli slov. Žalovali, odsudzovali, dehonestovali, podpaľovali novinárom autá alebo aspoň ich polievali močovkou, aby si tí smradľaví ksichti moc nedovoľovali. Sám som tým prešiel a nemám dôvod blafovať. Dnes je to celkom iné, keď je tu tá super hyperinflácia slov, ktorá je nečitateľná bez toho, aby sa normálnemu konzumentovi nedvíhal žalúdok a niežeby sa do toho aj zabáral osobne. Dám sa asi na voľačo iné než písať a čítať. Ešte si rozmyslím na čo. Toto je asi môj posledný blog, čo v živote napíšem. Končím, nemá to cveka. Bodka!

Nedá mi to...

Nedávno som sa celkom vážne rozhodol, že nebudem písomne reagovať na množstvo nezmyslov a osočovani v médiách na súčasné politické dianie u nás, a to nielen preto, že v minulosti som si už pre písачky ohrozil existenciu, ale to je v tejto chvíli nepodstatné. Som dosť starý, môže mi byť všetko okolo ukradnuté a už som dávno prišiel na to, že to aj tak nemá zmysel. Nedá mi to však, keď čítam na portáloch výplody všetko znalých politológov, aktivistov, analytikov, blogerov a diskutérov, vyjadriť sa k nim.

Veľa emócií a reakcií podnietila najmä samovražda policajného generála, ktorý sa celkom nečakane ocitol v kolúznej väzbe. Bol to vraj poctivý policajt, ktorý bojoval proti zločinu a mafiánom najmä najčastejšie udávanému Mikymu Č. Bol som zhrozený, keď som dostal mail s *mp3*, na ktorej v češtine mne neznámy komentátor predniesol emočným štýlmi, ako bývalého generála zbil v cele prešovskej väznice doživotne odsúdený Mikuláš Č, ktorého na tento účel tam vyexkortovali policajti z jeho domovskej väznice v Leopoldove, prezliekli ho do uniformy bachára a nechali ho s boxerom v cele, aby sa pomstil bývalému policajnému generálovi, ktorý sa pričínil o jeho potrestanie. Zhrozený som bol z toho, že niekto je schopný dať dohromady takúto absurditu a pustiť ju do éteru a tisíce ľudí tomu verí. Nemám vôbec valnú mienku o našich policajtoch a väzenskom systéme zo svojej vlastnej skúsenosti, ale keby k takému činu naozaj došlo, tak by to boli šialenci všetci do jedného, ktorí by sa na takom čine podieľali. Tomu sa mi nechce veriť ani po mojich skúsenostiach s represívnou mocou a preposlal som tú *mp3* na príslušné úrady, aby sa voči takýmto správam ohradili a dementovali.

Pamätám si, ako k zatknutiu Mikyho Č. došlo. Bolo to na podnet vtedajšieho predsedu vlády Mikyho Durindu, ktorý sa bol lyžovať a stal poctivo v rade na vlek. Tam ho skoro trafila mŕtvica, keď uznávaný boss podsvetia Miky Č. úplne suverénne a arogantne nerešpektoval čakajúci rad a šiel priamo k vleku. Miky Č. mal asi pocit, že si to ako boss podsvetia, ktoré vládlo spolu s predchádzajúcou vládou SDZH, môže dovoliť. Veď predtým pózoval na tribúnach tohto populárneho hnutia v predvolebných mítingoch a zúčastnil sa aj na rabovačkách ako úspešný privatizér. Takže, čo by sa mal zaradiť medzi plebs do radu na vlek?

To sa však neľúbilo novému predsedovi vlády Durindovi, ktorý v tom rade poctivo stal, hoci aj on mal prirnenie Miky a dal svojho menovca zavrieť pre voľajaké staršie prehrešky, ktoré na neho evidovali. A už keď bol Miky Č. v base, tak celkom zákonite vychádzali na svetlo božie závažnejšie skutky, než je arogancia na lyžovačke. Vráťane vrážd, a to je dostatočný dôvod pre doživotnú basu bez ohľadu na prítomných vyšetrovateľov za takú činnosť platených. Miky Č. mal skrátka smolu, že sa išiel lyžovať. Keby to tak neurobil, mohol byť dnes poctivý oligarcha, mecenáš politických strán, ako mnohí iní, ktorí sa lyžovať nešli a vlastnia dnes strany, médiá, banky a všetko. Tých

pán poctivý vyšetrovateľ nevyšetroval, za čo bral skromné poplatky, ktoré sa vraj vyšplhali cez pol melóna eur a volajaké nehnuteľnosti, za čo sa dostal do vyšetrovacej väzby. Tá suma nie je nič moc z pohľadu oligarchov, to len nám sa to zdá trochu prehnané, ale na náš názor dosiaľ nikto nedal.

Až donedávna, keď sa dala dohromady nová vláda, ktorá si vo vládnom programe dala klauzulu, že si posvieti na dosiaľ rozkvitajúcu korupciu medzi mafiánmi, oligarchami, politikmi, vládnymi úradníkmi, sudcami a prokurátormi. Samá elita, establišment, smatanka a celebrita, ktorá sa hodí tak na operetný ples a nie do basy. A tu si predstavte, že zopár z tých operetných vyvolených sa dostalo do basy a ešte k tomu kolúznej, zásluhou tej novej vlády, že povolila policajtom, sudcom a prokurátorom, aby si sami vyčistili podľa vzoru antického Herakla tú svoju Augiášovu maštal'. Neuveriteľné! Pritom je takmer isté, že je to len vrcholček ľadovca, ktorý je skrytý pod hladinou neviditeľnosti pre verejnosť, ale dúfam, že súčasná vláda vo svojom ťažení proti korupcii vydrží a že sa pod ťarchou problémov s pandémiou a úzkostlivého presadzovania politického systému „domakočirujúca“ nerozpadne skôr, než bude viditeľný výsledok.

Okamžite sa zdvihla vlna protestov najmä od opozície a jej priaznivcov, že tu ide o politicky účelové konanie a kde zostala nezávislosť súdu a polície? Ako prvý sa ozval bývalý minister vnútra, ktorý dobrého policajného generála menoval do funkcie generála a bol s ním nadmieru spokojný plných pätnásť rokov, čo sa s ním zoznámil, ako prehovoril na svojej tlačovke. Pán exminister je tiež schopný sociálny politik, veď počas politikovania sa stal najbohatším politikom na Slovensku, ako som si prečítal v novinách, takže sociálny musí mať neúrekom. S pánom generálom sa mu výborne spolupracovalo, preto považoval za správne prehlásiť, že za všetku tú štrapáciu, ktorú musel generál podstúpiť, je vinovatá súčasná vláda. Dala ho do kolúznej väzby, kde sú podmienky sťažené a neadekvátne našim demokratickým morosom. Nedovolia mu ani telefonovať, ani návštevy. Vznikli protesty, že je tam zlá strava, generál je sám na cele, zranil si tam oko, najprv mierne, no po návšteve advokáta to bolo vážne zranenie, ale pravdepodobne ho tam zbili mrchaví bachári, asi na príkaz vlády (vtedy sa ešte o Mikym Č. s boxerom nevedelo). Pán generál to už nemohol takmer po celom mesiaci zniesť a zavesil sa na teplákovú bundu, čo ho stalo život. Samozrejme, že tomu mnohí z opozície a ich priaznivcov neveria a žiadali preverovacie komisie, odstúpenie ministrov, pád vlády a nové voľby. Aj pani prezidentka sa rozhodla, že zriadi v rámci svojho úradu komisiu, podobne aj pani obmudsmanka. Zapalovali sa sviečky, písali sa prehlásenia a sťažnosti, že nikto z vlády sa nezúčastnil pohrebu a nebol ani štátny smútok a vlajky na pol žrde. Hrôza!

Zatiaľ tie komisie nič závadného nezistili, ale ešte nemali výpoveď spomínaného českého redaktora, ktorý má schopnosť nevšednej a bezhraničnej intuície. Nieko, kto číta tento text, si bude namýšľať, že si robím prču z vážnych vecí a o mŕtvom by sa malo písať len dobre. Nie som tej zásady a mám

radšej pravdu a k tejto téme mám právo sa fundovane vyjadriť. Bol som totiž tiež v kolúznej väzbe, a to *len* tri roky (1997-2000), na rozdiel od generála a jeho spolustíhaných kompánov, ktorí neznesú hrozné podmienky v nej po pár týždňov, až sa sťažujú na európskych úradoch, ako sú im porušované ľudské práva. Dávam dôraz na príslovku *len*, lebo by ma tam držali ešte najmenej ďalší rok, lenže vtedy bola táto doba obmedzená na tri roky. Vychádzam z toho, že ukončenie spisu som bol podpísať až po 42 dňoch po ukončení kolúznej väzby, lebo počas tej doby sa nekonalo žiadne vyšetrovanie, po troch rokoch nebol ukončený spis a bol som obvinený v konečnom výsledku ako na začiatku vyšetrovania, a to za skutok, ktorý som nespáchal a ani dôkazne spáchať nemohol. Mám na to poruke kopu dôkazových materiálov, o ktorých sa zmienim .

Reagujem takto na tejater, ktorý teraz predvádzajú niektorí aktéri a ukazujú na neľudskosť kolúznej väzby. Je to tak. Návšteva raz do mesiaca na polhodinu, hodinová vychádzka medzi štyrmi betónovými múrmi, inak *len* cela, a to *len* privilegovaní môžu byť na cele sami, ako boli vtedy vládni banditi zo SIS Ivan L. a Jaroslav S. Inak je tam človek odkázaný na spoločnosť, o ktorú by mnohokrát nestal, ale musí sa prispôbiť. Žiadne telefóny počas celých troch rokoch a dopis prišiel oneskorený minimálne o dva týždne (sem i tam), lebo musel byť skontrolovaný sudcom alebo vyšetrovateľom a tí nemali na také prkotiny čas a robili to podľa ľubovôle. Myšlienka na seba vraždu musí v takom prostredí prísť nevyhnutne, lenže človek musí nájsť dostatok sily a rozvahy vysporiadať sa so stratou spoločenskej prestíže a neradostnej vízie do budúcnosti. Samovražda je veľmi jednoduché a pohodlné riešenie v takej situácii a ešte aj s perspektívou, že o nakorumpované peniaze a nehnuteľnosti rodina prípadným súdnym konaním nepríde. Lenže žiť nie je *len* právo, ale v prvom rade povinnosť voči blízkym a príbuzným. Hlavne keď je tam tá povinnosť umocnená dokázaním svojej nevinoty. Samovražda je vo väzení dosť častá príhoda, ktorá sa ututlá, žiadne komisie, demonštrácie a sviečky sa nekonajú, lebo ide o radového občana, ktorý toho ani moc nenakorumpoval, ale na toho sa v tejto republike zvyloka... (nechcem byť vulgárny a doplňte si to sami). Prezident (prezidentka) vám na sťažnosti ani neodpovie, asi má málo úradníkov a ombudsmanka vám odpovie tak, že oni na dodržiavanie ľudských práv radových občanov nemajú kompetencie, na to sú súdy. Keby som bol z menšiny, tak možno by to šlo.

Nebudem sa rozpisovať o mojom prípade, už som ho dopodrobna popísal a každý sa môže k textom dostať. Bol to komplot zo strany polície a vtedajšej SIS za účinnej účasti súdov. Vyšetrovatelia mi dali jasne najavo, že je na nich vyvíjaný tlak „zhora“ a oni ho musia v rámci subordinácie rešpektovať. Podotýkam, že ich šéfom v Nitre bol vtedy ešte neznámy policajt Tibor G, ktorý sa stal neskôr tiež generálom a policajtským prezidentom. Prax je totiž taká, že politici vyžadujú od policajtov službičku (všiváreň) a keď ju splnia, dostanú frčky generála a stanú sa trebárs prezidentmi, s ktorými sa potom dobre spolupra-

uje. V tom čase mali ešte k dispozícii tzv. „Komando 52“, ktoré bolo vytvorené v rámci tajnej polície SIS s jediným účelom postihovať a likvidovať nepohodlných politických odporcov a novinárov, ktorí vládnu moc kritizovali. Ja som vtedy vydával vlastné noviny, v ktorých som popisoval špinavosti, ktoré politici stvárali, tak ma cez nahraný komplot zlikvidovali, aj moje nie veľmi významné lokálne noviny. (Tak mi treba, čo mám čo vypisovať!)

Viem, že mi nemusíte veriť, ale priložím k tomuto textu prílohu, ktorú som prednedávnom rozposlal médiám a organizáciám činných v trestnom konaní, avšak bez odozvy, ako je to u nás zvykom. Už ste si zrejme správne doplnili úkon, ako sa s radovým občanom zaobchádza. K dosiahnutiu spravodlivosti sa nedá dospieť, pokiaľ nemáte dostatočne naskorumpované a nakradnuté, čo sa týka aj môjho prípadu. Môžete si vypisovať, sťažovať aj tak vás hravo odpinkajú jak tenisovú loptičku. Ja som to ešte skúsil vybaviť aj cez bohyňu Justítiu, ale ani u nej som neuspel. Tej som to však toleroval na rozdiel od inštitúcií, ktoré sa označujú za nositeľov práva. Že je to tak naozaj a neblafujem, môžu Vás presvedčiť písacky, kvôli ktorým som sa snažil prežiť, aby som podal aspoň svedectvo o špinavostiach, čo sa v tejto republike diali. Vo svojej pisateľskej tvorbe som konštatoval, že by tu pomohlo dostatočné množstvo fekálnych vetriások, čo by to tu trochu vyčistili. Je to však len literárna metafora a prakticky nevyužiteľná. Avšak naskytla sa reálna možnosť, že terajšia vláda dokončí tú herakletovskú úlohu, na ktorú sa podujala a vyčistí to tu. Hoci je opozíciou a ich prívržencami všemožne hanená, nazývaná fašistickou chuntou, nesvojprávnu a amatérskou, fandím jej a budem ju voliť napriek tomu, že s niektorými jej vnútornými i zahraničnými politickými praktikami nesúhlasím, lebo nie som ani prehnaný liberál a ani prehnaný konzervatívce. Som len bežný radový občan, ktorý chce, aby tu zavládla spravodlivosť po tých skorumpovaných kmínoch. Verím, že väčšina občanov má rovnaký názor v prípade zamýšľaného referenda

Spomínaný doklad, si môžete stiahnuť z nasledujúceho linku, ktorý je plný overiteľných faktov, avšak pre orgány činné v trestnom konaní je to dosiaľ egal. Mne to však nedá, aby som im to znovu nepripomenul.

<http://www.1000knih.sk/obchod/pravda-vitazi>

Závet

„Bez reči jsem každou práci vzal a měl problémy, že málem jsem to vzdal. Pokaždé jsem vstal a zkoušel jít, pro tu čest, že směl jsem s vami žít. Poznal jsem, že tenhle svět mám rád, to řeknu vám tam u nebeských brán...“

Myslel som si, že tieto vety od Jiřího Zmožeka v jednej z jeho mnohých krásnych piesní by mohli zaznieť, keď sa budem lúčiť s týmto svetom. Otázka však je, či mám tento svet, čo sa tu okolo mňa deje, rád, lebo klamať by som nechcel ani po smrti. Uznávam, že je určitá množina ľudí, pre ktorých bola pre mňa česť vstať, vzchopiť sa ísť a s nimi žiť, ale bolo tu aj kvantum ľudí, ktorí mi za to nestali, a keď tak jedine preto, aby som na nich ukazoval, čo sú zač, jakí sú všiváci a podražáci, ktorí vedia pre druhých ľudí pripraviť peкло na zemi, len aby oni mohli prísť k masťnejšiemu žuvancu.

Pohreb, to je jedna z najtrápnejších príhod, aká sa každému človeku príhodi a ešte vám ju farárkovia znepríjemnia svojimi rečičkami o živote v kráľovstve nebeskom. Ani v tých civilnejších obradoch to nie je menej trápne, keď všelijakým zlodejom, podvodníkom, politikom a hochštaplerom číta niekto z papiera, aký bol poctivý občan, vlastenec, dobrý manžel a otec, lebo, jak sa hovorí, o mŕtvom len dobre. Ten nebožtík sa musí zaiste v truhle červenat, ale je mu to už všetko putňa tak, ako aj všetkým dookola je to fuk. Ako hovorím, pohreb je trapas.

Keď som však prednávam o tejto téme rozjímal, tak som dospel k takým svojským nápadom. Tie prejavy, čo odznievajú nad každým nebožtíkom, zvyknú byť dokonalé kecy ovplyvnené emočne, z ohľaduplnosti alebo z obyčajnej korektnosti. Nikto o vás nepovie pravdu, čo ste zač, čo ste počas života nastvárali a čo by ste tu chceli po sebe zanechať. Lebo každý by mal po sebe niečo zanechať, načo počas svojho života prišiel. Zaiste počas rokov života každý človek na niečo prišiel, a preto by mal pozostalým zanechať resumé svojho života – svoje skúsenosti a poznatky, akúsi duchovnú, imaginárnu závet aby nemuseli tápať a opakovať tie isté hovadiny, ktoré zaiste každý počas života učiní. Mnohým stačila jedna veta, napríklad mudrlantnosti ako: „Ludia bdejte, mal som vás rád, milujte sa a nenávišť pošlite dokelu, alebo že pravda a láska víťazí nad lžou a nenávisťou“.

Už som sa rozhodol, že na tom svojom obrade nechcem tie Zmožkove vety, lebo len s pretvárkou by sa mi chcelo tam u nebeských brán rieciť, že tento svet mám rád. Nemám ho rád. Niežeby som bol mizantrop a mal z toho mindráky, som realista a tak to beriem, že to tak je. Nič s tým neurobím, tak ako s tým neurobili mnohí iní ľudia – mocnejší a vplyvnejší. Múd-

rejší, tí už vôbec nie, lebo vo svete vždy vládla hlúposť. Celé dejiny ale i súčasnosť nám to servirujú ako na podnose. Hlúposť vždy vládla v tomto svete. Hlúpi vládcovia, tyrani, politici, ale i hlúpi radoví občania, ktorí s tým nič nerobia. Veď sa len pozrite na tie vlády, parlamenty, politikov, ministrov, nadmieru dobre platených príživníkov v miestnych, národných, európskych i svetových inštitúciách. Hrôza je počúvať tie kydy neužitočných habilisákov, tlčhubov a darmožráčov tolerantných k hlúposti, k zlodejinám a s priamym podielom na nich. Neverte tým ľuďom, milí pozostalí, a keď sa tak rozhodnete, tak ich dôsledne kontrolujte a preverujte.

Lutovať za týmto svetom nebudem. Čím som starší, tým som o tom viac presvedčený. V mladosti som si naozaj myslel, že budujeme lepšiu budúcnosť, krajší život pre naše deti a vnúčatá v sociálne spravodlivom svete. A ono sa to veľmi nedarilo. Možno kvôli pretváрке v ktorej sme žili alebo preto, že zlyhal ľudský faktor, jak sa vtedy zvyklo hovoriť. Ten začal rapídne zlyhávať po handrovom prevrate, kedy sa spoločnosť otvorila a vypukla takzvaná sloboda. Sloboda pre koristníkov, zlodejov a pre tých so širokými lakťami, ktorí sa dostali k válovm. Aj tá pretváрка dostala iné dimenzie. Snažil som sa svojimi skromnými silami a prostriedkami vystupovať proti, ale neúspešne. Vo svete vládnu mocnejšie sily, ale, ako som už spomenul, najmä ľudská hlúposť prejavovaná v najnovšej dobe v šialenej liberalizácii šialených politikov, plných neúprimnej korektnosti, prehnaného genderizmu a pseudohumanizmu, ktorí si uzurpujú patent na pravdu. Na druhej strane barikády je zas primitívny nacionalizmus a úzkoprsé záujmy rôznorodých záujmových skupín. Nechcem sa tu hrať na Nostradamusa, ale tie vyhranené antagonizmy sa zákonite musia stretnúť v relatívne krátkej dobe a bude z toho poriadna mela. Vidím, že to dopadne zle najmä pre tie deti a vnúčatá, a preto mi je ich ľúto a neviem, čo by som ja mohol preto urobiť. Nechávam to však na pozostalých, múdrejších a kompetetnejších. My starí sa z toho dostaneme už len cez tú vykupilteľskú smrť.

Smrť je prirodzená súčasť života a ako môj obľúbený básnik v mladosti napísal: „*smrť je jen kus života těžkého, co strašné je, co zlé je, to umíraní je*“. Umierame vlastne od svojho narodenia. Je to morbidné tvrdenie, ale je to tak. Keďže smrť nie je dôstojná, je to mrcha neodbytná a už vôbec nie spravodlivá, jak to poniektorí tvrdia, lebo jeden vtedy, druhý onehdy (jaká to spravodlivosť?). Tak by sme sa mali zamerať na to umieranie počas života, aby aspoň ten časový úsek, ktorý býva každému pridelený, bol dôstojný a spravodlivý. Potom budeme vraj odmenení večnou blaženosťou (či zatratením), ako nám tvrdia farári, že smrť nie je bodkou, ale dvojbodkou a za ňou nasleduje to cisárstvo, či čo.

Nikto sa však ešte nevrátil z druhého brehu rieky Styx, aby nám mohol dosvedčiť, čo za tou dvojbodkou je a či vôbec tam niečo je. Ale aj pri súčasnej úrovni poznania možno pripustiť, že tam naozaj niečo je, i keď nie práve to, o čom nás presviedčajú náboženský činitelia. Ťažko sa prijíma myšlienka, že existuje posmrtný život, nebo, peklo, očistec, raj či už kresťanský, židovský alebo moslimský. Odporuje tomu miera racionálneho poznania, ku ktorému súčasné ľudstvo dospelo. Vždy som však veril, že existuje niečo také, ako *duch*. Duch človeka, spoločnosti, civilizácie... Je to niečo abstraktné a nedefinovateľné, čo nás drží dodržiavať určité hodnoty. Ale pri terajšej miere poznania môžeme pri troche fantázie, ale i rozumného úsudku predpokladať, že existuje popri nehmotnom duchu i duša, ktorá môže byť docela hmotná vo forme nám neznámej energie. To vieme, že všetko okolo nás v celom vesmíre sú formy energie prejavované v nespočetných variantoch, o ktorých nič zatiaľ nevieme. Tak prečo by to nemohlo platiť aj o duši človeka, ktorá je podľa mystikov súčasťou stvoriteľa – Boha?

Ak to niečo (alebo niekto) čomu vo svojej nevedomosti my hovoríme Boh, stvorilo Vesmír a tento náš Svet po fyzikálnej stránke v naprostej dokonalosti, musel predsa tento dokonalý tvorca zabezpečiť, aby v ňom vládla aj naprosto dokonalá spravodlivosť. Nemôže sa spoľahnúť na tých gaunerov v talároch a tie všelijaké monštrá v mocenských pozíciách, že by to zvládli a zaviedli na Zemeguli dokonalú spravodlivosť. A keďže pozemská spravodlivosť neexistuje, bolo by od Boha božské riešenie zariadiť to tak, že dnešné prúsery si odpykajú v budúcom živote, ako to tak volajú hovoria zen-budhisti od východu.

Pre mnohých ľudí na tejto zemeguli je vedomie, že duša človeka sa prevetľuje do rôznych životov, úplne prirodzené, pričom vedia, že najdôležitejší pre nich je práve ten život, čo žijú, lebo v ňom sa rozvíjajú intelektuálne, duchovne i citovo. Budhistickí ezoterici hovoria, že človek by mal žiť v súlade s vesmírnymi zákonmi a všeobecnými ľudskými hodnotami. Východní mudrci učia, že ľudia by mali hľadať pravdu v sebe a mali by sa vnútorne zdokonaľovať. Mali by spoznávať najprv sami seba, pokúsiť sa zlepšovať, počúvať svoj vnútorný hlas, stávať sa múdrejšími a hľadať odpovede na problémy sveta. Každý človek si má uvedomiť, že na tento svet neprišiel preto, aby sa stal bohatým a slávnym, ale aby zdokonalil svoju schopnosť rozpoznať dobro od zla. Moc a bohatstvo, pokiaľ k nemu za života príde, je na to, aby ním slúžil ostatným a nie aby vládol a ovládal iných.

Či už je to tak alebo onak, nejako to zaiste je, ale v každom prípade z tých možností, čo nám ponúkajú duchovní odborníci, by sa mal človek

snažiť odísť z tohto života s čistým štítom a nemal dôvod na červenanie ani v tej truhle. Dá mu to počas celoživotného umierania fušku a núti ho, že treba vstať a kráčať ďalej a nesmie to vzdať, až pokiaľ príde k dojmu, že splnil svoju úlohu, kvôli ktorej na tento svet prišiel. Ten dôvod je každému daný a musí si ho každý nájsť sám.

Možno by nás mohli inšpirovať aj slová pána Wericha, ktorý hovorieval: „Člověk přišel na svět proto, aby tady byl, pracoval a žil. Jen moudrý se snaží náš svět postrčit dál, posunout výš. A jen vůl mu v tom brání.“ A volov je v tomto svete viac, než je únosné, ale nesmieme to vzdať i keď nad ľudskou hlúposťou sa nedá zvíťaziť, ako smutne doložil pán Werich. Alebo žeby predsa áno? Nuž, za pokus to stojí, aj keď je to ťažké a pri tých pokusoch človek dostane neraz po frňaku. Ale nič iného nám nezostáva na výber už len kvôli tým vnukom. Uzavriem túto platonickú závet citátom od Alberta Einsteina: *Svet je nebezpečným miestom na život nie kvôli ľuďom, ktorí sú zlí, ale kvôli ľuďom, ktorí s tým nič nerobia.* Punktum!

Vyňaté z korešpondencie

Vážený pán prezident Kiska,

dovoľujem si Vám napísať tento list, i keď viem, že Vás tým časovo zaťažujem vo Vašej náročnej práci. Blaží ma však vedomie, že ho pravdepodobne nikdy nebudete čítať, a preto Vás vlastne ani časovo nezaťažím. Máte na to haldu dobre platených úradníkov, ktorí ten list opečiatkujú, dajú mu možno nejaké číslo a potom ho založia ad acta. To len vtedy, vo volebnej kampani, ste naivne hlásali, že budete čítať listy od občanov, hájiť ich záujmy, lebo politika nesmie byť len pre vybrané osoby, ale službou pre každého občana. Ja som sa tomu trochu aj snažil veriť, ale priznám sa, že nie moc. Som už totiž starý hrieb a s politikou u nás mám vlastné skúsenosti. Viem, že politici nie sú na to, aby hájili občanov, ale aby hájili svoje záujmy, záujmy priateľov a sponzorov. Ide im o to, aby získali dobre zapelešené bidlo, na ktorom sa tak zmôžu akurát na to, že tam kotkodákajú, ako hája záujmy občanov.

U Vás bola určitá nádej ako u nepolitika a človeka, ktorý sa nemusí vo funkcii zapelešiť, že to bude iné, a preto som aj pred voľbami vyrobil na Vašu podporu digitálny leták, ktorý som cez internet rozposlal priateľom a požiadal som ich o preposlanie svojim priateľom a známym, aby Vám bolo umožnené bojovať za zmenu k lepšiemu a hájiť záujmy všetkých ľudí, ako ste to mali vo svojom volebnom programe. Lenže ono to tak, pán prezident, nechodí, to teraz viete zaiste aj Vy, lebo ste sa stal odvtedy skúsený politik a inak to v politike nejde. Ako hovorí príslovie, kto chce s vlkami byť, musí s nimi vyť. Je to tak. Kto sa ponorí do politickej žumpy, nemôže si ďalej namýšľať, že zaváňa orgovanom.

Nepíšem Vám tento list, aby som Vám to vytkol, ale mám svoj osobný dôvod. Minulý rok v lete som Vám podal žiadosť o milosť. Bol to taký uletený nápad, lebo som už vlastne žiadnu milosť nepotreboval. Svoj trest som odsedel a stratené roky mi nikto nevráti, ale mal som taký dojem, že môžem zabojsť o stratenú češť. Ale ani o to mi tak nejde. Človek môže stratiť češť jedine pred sebou samým a nie pred niekým iným. To je jedna z mojich zásad, na ktoré som v priebehu tých rokov prišiel. Dôvod písania bol ten, že som mal pred sebou ešte dva roky podmienky a pištoľníci by mali jednoduchý spôsob zmangl'ovať ma, keď budem proti nim písať svoje blogy. Mám s nimi svoje skúsenosti.

Pred rokmi, v rokoch zúrivej privatizácie počas vládnutia pána Mečiara a všelijakých pánov banditov, som vydával malý lokálny občasník Trň, v ktorom som si dovoľil do pánov banditov pichať. Pani banditi na to nechali na mne vykonať prostredníctvom svojich pištoľníkov komplot a bol som odsúdený našimi dobrými súdmi, čo tiež nie je v tejto republike

zriedkavý a mimoriadny jav. Bolo to za skutok, ktorý som nespáchal a dokázateľne spáchať nemohol. Dôkazy však nehrajú rolu, ako hovorím nič mimoriadne v tomto štáte. Nebudem ten môj prípad tu rozoberať, lebo som ho už opísal vo svojej knihe „Nežná kamufláž a Baťa“, hoci som nikdy nemal ambíciu písať knihy, zvlášť v tejto dobe keď každý píše knihy a všelijaké blogy a príspevky na portáloch a je tu hyperinflácia slov, o ktoré ani nikto nestojí. Ale potreboval som podať o tom svoje svedectvo.

Odpoveď od Vás na moju žiadosť sa zrodila presne po deviatich mesiacoch, lebo až teraz som dostal z Vášho úradu prípis, že mojej žiadosti o milosť sa nevyhovuje. Neboli vraj zistené skutočnosti odôvodňujúce použitie takého výnimočného opatrenia, akým je udelenie milosti prezidentom SR. Bol som poučený, že udelenie individuálnej milosti je mimoriadny inštitút, ktorého poslaním je zmiernenie alebo odstránenie dôsledkov trestného konania, ktoré by v určitých obzvlášť závažných alebo výnimočných prípadoch pôsobili neprimerane. Jeho uplatnenie prichádza do úvahy iba tam, kde okolnosti prípadu alebo okolnosti týkajúcej sa samotnej osoby páchatel'a sú natoľko neobvyklé, že ich zákon neumožňuje dostatočne zohľadniť pri rozhodovaní súdu o vine a treste. V mojom prípade také okolnosti neboli tými dobrými úradníkmi zistené.

Pre mňa z toho poučenia vyplýva, že **v tejto republike, ktorej prezidentujete, nie je neobvyklé a nie je to obzvlášť závažný alebo výnimočný prípad, keď štátne represívne orgány nahrajú na občana komplot, nechajú ho odsúdiť bez dôkazov, pritom dôkazy hovoria proti obžalobe, ale sú jednoducho odignorované.** A to všetko len preto, že ten občan si dovoľil vydávať noviny, v ktorých si trúfol kritizovať mocných gaunerov. Ja som Vám pripojil ku svojej žiadosti dostačujúce argumenty a doklady, že to tak skutočne bolo. A ešte mi z toho vyplýva, že máte, pán prezident, okolo seba schopných byrokratov s právnickým vzdelaním a adekvátnym odborným vyjadrovaním, ktorí po deviatich mesiacoch vedia efektne sformulovať trinásť riadkový list, v ktorom odmietli moju žiadosť. Preto Vám osobne nemôžem ani vytknúť, že ste sa jaksi vzdialil od svojich predvolebných sľubov hájiť práva občanov. Ja viem, máte teraz kopec povinnosti s V4, Ukrajinou, Putinom a Obamom a na prkotiny ako je porušovanie ľudských a ústavných práv radového občana nemáte čas a máte na to štáb tých dobre platených a fundovaných odborníkov. Preto Vám to odmietnutie nevytýkam, ale ani Vám nepoďakujem. Nuž čo, prežijete to. A ja možnože tiež.

Pán prezident, vo svojich televíznych príhovoroch na úrovni ako pre žiakov 2. stupňa základnej školy sa rozplývate, aké je Slovensko krásne, ako ho máte rád a ako chcete pre jeho rozkvet pracovať a prispievať a akí by sme mali byť dobrí, poslušní a pravdoláskaví. Také rečičky sú dobré

pre rumppolitikov a mnohých občanov nimi neoslovíte. Ja patím medzi nich. Nemôžem mať rád republiku, v ktorej sú na občanov nahrávané komploty, sú okrádani a nerešpektujú sa ich základné ľudské práva, sú podvádzaní a klamaní výmyselnosťami o slávnej histórii a všelijakými multikulturálnymi táraninami. Napísal som o tom aj zopár blogov, ktoré som zhrnul do knižky „Ne/Milujem Slovensko“. Vyhradzujem si tento list považovať za verejný aj pre prípadné médiá, jestli o to budú stáť a priložím ho na konci aj do tej mojej knižky.

Tak sa teda majte a s tým naivným poučovaním to moc nepreháňajte. Nechajte to na rodených politikov a vy radšej zostaňte prvým občanom a ak sa na Vás niekedy niekto obráti so žiadosťou o pomoc a nápravu chýb, tak to neodflinkajte a pozerajte sa na ľudí ako na ľudské bytosti a nielen cez paragrafy, ktoré veľmi obratne všelijakí vagabundi v mocenských funkciách vedia zneužívať proti Vaším spoluobčanom, čo si trúfli kritizovať a poukazovať na ich zločinné praktiky.

S úctou

*P.S.: Ak máte záujem o spomínanú e-knihu „**Nežná kamufláž a Baťo**“, adresa je na strane 11 a môžete si ju z tadial' **zadarmo** stiahnuť; Z vtedajšieho inkriminovaného občasnika **Trň** môžete si taktiež bezplatne stiahnuť dve čísla tak, že si kliknete na adresu:*

www.1000knih.sk/obchod/nezaradene/trn

a môžete si tam prečítať aj „veľmi hodnotný“ článok spomínaný v 2. kapitole, ktorý naše skvelé skorumpované súdy ohodnotili na 200 tisíc korún slovenských, v dnešnom prepočte 6.638,78 eurov. Prijemné čítanie poial' sa to bude o tých nepríjemnostiach dať.

Vážená pani ministerka spravodlivosti,

dovoľujem si ako radový občan poslať Vám tento list. Je otvorený, pretože ho pošlem aj do médií, niektorým inštitúciám a i vybraným jednotlivcom. Po zostavení Vašej vlády som bol nadšený, že konečne máme vládu v SR, ktorá urobí poriadok vo výkone súdnej moci a v polícii, pretože jej pokrivený výkon som zažil v minulosti na vlastnej koži. Avšak pre známe vnútorné problémy vo vláde mám vážne obavy, že budete sľub daný občanom schopní dotiahnuť do konca.

Nebudem priebeh môjho prípadu tu podrobne popisovať, napísal som o ňom už dve knihy, avšak k jeho stručnému priblíženiu možno postačí blog s názvom „**Vládeme – zvyknite si**“ (uverejnený v jednej z tých kníh). Z jeho textu jasne vyplýva, že som bol obeťou vedomej zvole zo strany polície, pravdepodobne i tej tajnej (SIS), za aktívnej účasti súdov a prokuratúry. Za svoju novinársku činnosť bol na mňa nahraný komplot s kriminálnym pozadím a bol som odsúdený za skutok, ktorý som nespáchal. Popísal som ho dostatočne a hodnoverne vo svojich knihách i zverejnených dokumentoch, kedykoľvek overiteľných.

V priebehu uplynulých rokov, od doby čo tu šantila Mečiarova vláda s jej výkonom spravodlivosti (s masívnymi represáliami a kompromitáciami proti nepohodlným občanom, novinárom a i vyložene zločinnými praktikami), som podnikol celý rad opatrení o nápravu cestou zákonných ustanovizní, avšak bez účinku. Snažil som sa upozorniť na môj prípad, do ktorého boli vmanévrovaní i mnohí iní občania, aj cestou verejných médií, tie sú však zamerané na excesy politikov a žvanenia o celebritách a osud radového občana je im ukradnutý, neatraktívny.

V súčasnosti ste začali riešiť, pani ministerka, najzávažnejšie kauzy v radoch súdov a polície. Jeden z policajtov, ktorého zbežne spomínam aj v uvedenom blogu a má zrejme značný podiel aj v mojom prípade, je ešte v kolúznej väzbe. Dokedy? To je vec politických machinácií spriaznených politikov v parlamente. Zameriam sa však menovite na individuá z Vášho rezortu.

Sudkyňu JUDr. Ludmilu K., ktorá ma jedenásť rokov súdila a v konečnom verdikte odsúdila bez dôkazov, spomeniem až na konci. V odvolacom konaní bol vedúci poroty JUDr. Jozef K. z Najvyššieho súdu SR. Odvolanie zamietol s odôvodnením, že som sa k činu priznal, spoluodsúdený Ján K. ma označil v pôvodnej výpovedi za páchatela, tak sa nemám čo odvolávať - to je verdikt odvolacieho súdu! To, že pôvodné sebaobvinenie bolo motivované preto, aby som chránil skutočných vyhotoviteľov falzifikátov, ktorí boli mojím spoluodsúdeným Jánom K. nahovorení na výrobu falzifikátov za účelom, aby potom mňa označil za páchatela, nebolo na odvoláčke rešpektované. Bolo to všetko inscenované v réžii policajtov, aby som bol ja postihnutý, lebo som vydával nepohodlné noviny. Na začiatku vyšetrovania som s týmto obvine-

ním súhlasil, aby neboli stíhaní mladí ľudia, cez ktorých bol komplot na nátlak Jána K. zrealizovaný. Pritom som rátal s tým, že v priebehu vyšetrovania hravo dokážem, že s mojimi technickými možnosťami som nemohol tlačiť plnofarebné tlačivá. Dokazovanie však nebolo nikdy cez experta uskutočnené, hoci som ho neustále počas tých rokov vyžadoval.

Spoluodsúdený Ján K. potom v priebehu vyšetrovacej väzby niekoľkokrát poprel svoju pôvodnú výpoveď voči mne a vo svojom odvolaní na Najvyšší súd SR veľmi jasne a podrobne popísal, ako bol policajtni donútený urobiť proti mne obviňujúcu výpoveď a niekoľkokrát vo svojom odvolaní uviedol, že ja som skutok nespáchal a nebol som ho ani po technickej stránke schopný zvládnuť. Jeho odvolanie nebolo na odvolacom pojednávaní vôbec spomenuté a nebolo vzaté do úvahy ani moje odvolanie, kde som podrobne rozviedol moje technické možnosti a dal som si vyhotoviť odborný posudok v renomovanej firme zaoberajúcej sa predajom polygrafických zariadení, už keď sa to neráčilo prvostupňovej sudkyňi a ani vyšetrovateľom počas trojročnej kolúznej väzby.

Spoluodsúdený Ján K. bol už v čase odvolacieho konania údajne asi mesiac mŕtvy, preto bol z pojednávania vyňatý a asi ani preto nebolo spomenuté jeho odvolanie, v ktorom poprel obvinenia vznesené na začiatku voči mne. Ja som však bol s ním v priebehu údajného úmrtia v telefónnom kontakte, takže som mal hneď podozrenie, že jeho úmrtie je len fingované a bol mu umožnený inštitút utajeného svedka, čím ho chceli zrejme policajti vyňať zo súdneho konania, ako mu sľúbili na začiatku, keď bolo voči nemu vedené vyšetrovanie pre iný trestný čin a navrhli mu, že mu ho pardonujú, keď sa na mňa podujme urobiť komplot.

Túto domnienku mi osobne potvrdil, keď som ho bol niekoľkokrát navštíviť v jednej bratislavskej redakcii, kde bol zamestnaný ako redaktor a jeho fingované úmrtie jasne naznačilo, že celý komplot bol riadený príslušníkmi polície. Túto skutočnosť som využil v podaní o Obnovu konania, avšak bola zamietnutá na KS v Nitre porotou pod vedením JUDr. Štefana Hr., ktorej členkou bola aj sudkyňa JUDr. Lubomíra K., proti ktorej rozhodnutiu som podával opravné opatrenie. (Aká tam môže byť nezaujatosť a objektivita?) Dôvod zamietnutia bol ten, že nemám dôkaz, že by bol môj spoluodsúdený v evidencii utajených svedkov. Ja som to fakt nemohol dokázať, ale sudcovia mali možnosť nahliadnuť do databázy utajených svedkov a tam potvrdiť alebo vyvrátiť moje podozrenie.

Týmto sa obraciam, pani ministerka, aj na Vás, že túto možnosť máte a v kladnom prípade by to jasne naznačovalo, že tu išlo o zjavnú manipuláciu políciou. Plné meno Jána K. Vám bez problémov poskytnem, nechcem ho však uviesť verejne, pretože má rodinu a aj on bol obeťou policajnej zvole a doplatil zrejme na to najhoršie z celej skupiny, ktorú na pokyn polície zorganizoval, aby mňa dostali do basy a prestal som vydávať nepohodlný občasník, v ktorom som popisoval skutky miestnych papalášov.

Hlavnú rolu v komplete zohrala sudkyňa KS v Nitre JUDr. Ľudmila K., ktorá dozorovala celý prípad v priebehu kolúzneho vyšetrovania plné tri roky (hoci sa de facto nekonalo) a viedla prvostupňové pojednávania počas ďalších ôsmich rokov. Pojednávania boli zväčša odročené pre neprítomnosť kdekoho, avšak mne jedinému udelila pokutu za neúčast, hoci som mal potvrdenie, že som bol v nemocničnom ošetrovaní. Počas tých rokov som bol vcelku trikrát ospravedlnene neprítomný z dokladovaných dôvodov, i keď som bol jeden rok vo Francúzsku kvôli práci a poctivo som chodieval na pojednávania, ktoré boli vždy odročené.

Nechcem tvrdiť, že by to bola osobná zaujatosť, ale poslal som sudkyňi dvakrát list počas väzby so žiadosťou, že by som ju chcel informovať o pozadí kauzy, ale bez odozvy od nej. Viem však od väzenského vyšetrovateľa, že ju informoval o pozadí komplotu. Napriek tomu ma odsúdila. A to bez dôkazov!!! Naopak, dôkazy hovorili opak, avšak neboli rešpektované. Počas pojednávania zahriakovala obvinených, svedkov i advokátov, usadzovala ich a do zápisnice nadiktovala len to, čo uznala ona za vhodné, a keď náhodou jeden zo štyroch prísediacich sudcov (neprofesionálov), ktorí tam sedeli ako zombie, prejavil súhlas s mojou výpoveďou, umlčala ho pohľadom a viac sa neozval a zostal naďalej v role zombie. (Načo tam vôbec boli?)

Sudkyňa prevzala úlohu prokurátora, ktorý sa ani raz neozval jediným dotazom alebo aspoň slovíčkom, takže by som ani nevedel, či má hlas nebyť toho, že sme sa zopárkrát navzájom pozdravili na chodbe pred pojednávaním. (Tiež tam nemusel vôbec byť.) Na záverečné pojednávanie však prišiel mne úplne neznámy prokurátor, ktorého som prvýkrát videl a ten prečítal z pokrčených papierov verdikt, ako sme sa navzájom usvedčili a ako prebehlo dokazovanie, ktoré potvrdilo našu vinu. Myslel tým aj mojich komplicov, ktorých som predtým v živote taktiež nikdy nevidel. Ten čítaný dokument, ako si dnes vybavujem, bol ešte na prieklepových papieroch, napísaný zrejme ešte pred ôsmimi rokmi, hoci sa už odvtedy používali počítače a xerox. Nie som si tým istý, ale aj tak to bola fraška, že by aj Jean Moliér bledol závisťou nad jej sužetom. Na doplnenie tohto tvrdenia môžem uviesť slová, ktoré napísal predseda NS SR JUDr. Štefan Ha. vo svojom zamietavom Uznesení z neverejného zasadnutia na moje Dovolanie, ktoré som v zákonnej dobe poslal: *Dovolací súd nie je predurčený k úplnému prieskumu rozhodnutí nižších súdov a nemôže skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku.* Kto to má robiť, pán predseda najvyššieho súdu? (Lampárne už zrušili.)

Napriek tomu, že ma pán predseda NS SR dôrazne upozornil, že proti jeho Uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok, napísal som tej slečne Justínke do panteónu rímskych bohov, lebo keď už hráme frašku, tak ju hrajme spoločne až do konca, aj keď sa tomu u nás hovorí výkon spravodlivosti, kde nevládnú zásady spravodlivosti, slušnosti a objektivity. Tým od súdov je asi zbytočne pripomenúť pri ich intelektu aj zásadu „*in dubio pro reo*“, tomu by mnohí sudcovia zaiste ani nerozumeli, čo to je.

Napísal som aj do iných inštitúcií, ktoré by sa mali danou problematikou zaoberať, a to i viackrát v priebehu tých rokov, ale márna námaha. Vo všetkých tých inštitúciách sú právnici a sudcovia a medzi nimi je akási profesionálna kolegalita a svojho kolegu by v žiadnom prípade nepodrazili. Ako sa hovorí, vrana vrane oko nevykole. Tí fundovaní právnici fundovane pomocou všemocných paragrafov sťažovateľa odpinkajú s odôvodnením, že sa nemá ako radový občan čo ozývať. Punktum!

Pani ministerka, nakoniec môjho listu by som Vás chcel požiadať len o to, aby ste preverili utajovanú informáciu o spomínanom utajovanom svedkovi, čím by sa pri kladnom výsledku ukázalo, že išlo o zámernú manipuláciu zo strany represívnych orgánov. Je na Vás, pani ministerka, na Vašom reformne zameranom úsilí, aby ste to súdnictvo napravili, ako to máte v pláne. V tejto rozvadenej vláde to bude asi problém a speje to asi k jej rozpadu. Ale aj tak, skúste to! Pokiaľ sa to ešte dá. V mene nás, občanov, i keď tí občania sú po skúsenostiach s vládami plní pochyb.

S úctou

Vážená pani ministerka Mária Kolíková,

oslovujem Vás tentoraz menom, hoci pravdepodobne tento list sa k Vám asi ani nedostane, ale ho odbaví, ako je zvykom, pracovník poverený zastupovaním riaditeľa niektorého odboru. Dostanem poučenie, ako v predchádzajúcom liste, že právny poriadok v SR neumožňuje ministerke spravodlivosti zasahovať do rozhodnutí súdov, hodnotiť vykonané dokazovanie, revidovať alebo rušiť rozhodnutia...

Pani ministerka, napriek tomu, že som právny laik, táto skutočnosť je mi dostatočne známa a nikdy som Vás, ani Vašich predchodcov, o takýto úkon nežiadal. Na nápravu nezmyselného súdneho rozhodnutia na Krajskom súde v Nitre som využil všetky dostupné možnosti umožňujúce mi Trestný poriadok, ale bol som zhrozený nad absurdným vedením jednak prvostupňového súdu, ale i následných oprávnych opatrení zo strany sudcov. Keby som to nezažil na vlastnej koži, tak by som tomu neveril, čoho sú tie indivíduá, ktoré rozhodujú o osude mnohých ľudí, schopné a k akej arogancii vo svojom konaní môžu dospieť. Veľmi stručne som to naznačil vo svojom minulom liste a že v mnohých prípadoch tu ide o ľudí chorých, psychicky nevyrovnaných a morálne skazených, ktorí, keď sa dostanú na pozície sudcovských právomocí, sú schopní ich bezcitne zneužívať. Opísal som to podrobnejšie vo svojej publikačnej činnosti, i keď viem, že k náprave to nepovedie, ale je to len snaha archivovať špinavosti, čo sa v tejto republike dejú a vyniesť to na verejnosť aspoň v rámci mojich možností.

Pani ministerka, aby nevznikol dojem, že argumentujem len svojím súkromným názorom, ktorý môže byť subjektívne zaujatý, prejdem k overiteľnému faktu, a to je zneužitie utajeného svedka Jána K, o ktorom som Vás požiadal podať informácie, čo bol vlastne jediný dôvod, prečo som Vám písal. Nielen Vám ale i Vaším predchodcom na ministerstve, ako aj do iných kompetentných inštitúcií. U Vás oceňujem aspoň to, že ste mi vôbec odpovedali (i keď zamietavo), čo sa v mnohých iných prípadoch nestalo a moje žiadosti zostali odignorované. Tá zapeklitá a dosiaľ nezodpovedaná otázka je, či môj komplic Ján K. je evidovaný ako utajený svedok. Nie je to len číra zvedavosť z mojej strany, ale jej zodpovedanie potvrdí alebo vyvráti podozrenie, či prostredníctvom tejto osoby bol na mňa zinscenovaný komplot na základe ktorého som bol neprávom odsúdený za skutok, ktorý som nemohol dôkazne spáchať a ani nespáchať. Potom tento mnou spochybnený svedok, riadený počas celý čas policajnými úradníkmi, v snahe napraviť svoj neuvážený čin odvolal všetky tvrdenia proti mne a vo svojom Odvolaní cestou advokáta jasne opísal, ako bol navedený políciou a že ja som skutok, ktorý na mňa predtým na pokyn polície navliekol, nebol schopný vykonať.

Opísal som celý prípad podrobne už na iných miestach a nebudem popisovať teraz podrobnosti, ale zarážajúce na celom prípade je, že tento svedok bol včas pred odvolacím pojednávaním odstránený tak, že bol za-

radený do programu na ochranu svedka. Stačilo od Vás a aj od všetkých predchádzajúcich dotazovaných, nazrieť do svojich databáz a vyvrátiť moje podozrenie, že je neopodstatnené, alebo hodnoverne potvrdiť, že Ján K. je evidovaný vo Vašich zoznamoch. Neudialo sa tak počas celých tých rokov, čo som sa o to usiloval podobne ako vo Vašom prípade, len som bol vždy upozornený, že nemáte kompetencie posudzovať správnosť procesného postupu súdov a obrátiť sa mám na súd.

Ako som už spomenul, učinil som tak. Na odvolačke som bol porotou odmietnutý, že nakoľko je svedok mŕtvy, niet dôvodu sa zaoberať jeho odvolaním, ktoré nebolo vôbec spomenuté. Na dovolačke, ktorá vlastne ani neprebehla, ale v kdesi v súkromí predseda Najvyššieho súdu SR, napísal *Uznesenie*, v ktorom uviedol, že všetko prebehlo v poriadku a pokiaľ sa nižšie súdy rozhodli ignorovať dokazovanie, tak je to v súlade s ich kompetenciami a s platným právom. Využil som aj možnosť Obnovy konania, v ktorej som sa odvolával na novú skutočnosť, že môjmu protisvedkovi bola udelená možnosť zaradiť ho do programu utajeného svedka a nemohol tak potvrdiť zmenu svojej pôvodnej výpovede na odvolacom konaní. Obnova konania mi bola zamietnutá porotou, ktorej členkou bola aj sudkyňa, proti ktorej som viedol opravné opatrenie (čo už samoosebe je dôvod k zamietnutiu), ale dôvodným argumentom bolo, že nemám dôkaz, že by bol inkriminovaný svedok v programe utajených svedkov. To je fakt pravda a ten dôkaz nemám doteraz, a preto som sa znovu obrátil na Vašu inštitúciu, lebo ste jedna z troch, ktoré o zaradení do programu utajených svedkov rozhodujú. Ako vidíte, táto informácia je pre mňa veľmi dôležitá, aby som mohol súdnou cestou revidovať nezmyselné rozhodnutia súdov. Viem, že utajenosť svedkov je odobrená zákonom, ale nemôže byť tento akt zneužívaný proti občanom na fabulovanie vykonštruovaných obvinení!!!

Využívam tak svoje ústavné právo podľa článku 26, ods. 5 Ústavy SR o povinnom informovaní orgánmi štátnej moci občanov o svojej činnosti. Nie je to len v mojom záujme, ale i v záujme osoby utajeného svedka Jána K. Zaradenie do programu o ochrane svedkov sa využíva najmä vtedy, keď mu hrozí násilie zo strany spolupáchateľov, prípadne ohrozenie jeho a jeho rodiny. V tomto prípade vôbec to neprichádzalo do úvahy ani zo strany prípadných iných spolupáchateľov, ktorých Ján K. na pokyn polície vmanévroval do prípadu. Bol som s ním po prepustení z vyšetrovacej väzby sporadicky desať rokov v osobnom a telefónnom kontakte až do konania odvolacieho súdu, keď akoby schválne a náhodou zomrel. Videl som, ako počas tej doby chradol a trápilo ho, že sa nechal naviesť políciou na organizovanie komplotu proti mne len preto, že predtým vykonal podľa môjho názoru zanedbateľný trestný čin. Vytlačil na počítačovej tlačiarňi pre svojho malého syna päťstokorunovú bankovku, ktorú potom niekto zneužil platbou v obchode, ako uviedol vo svojej výpovedi pred vyšetrovateľom a policajti mu sľúbili, že mu tento čin pardonujú, keď sa podvolí na mňa urobiť komplot.

Neviem, kde sa nachádza dnes, viem z vypovedaných náznakov, že sa chystal odísť do zahraničia. Organizátori udeľovania utajeného pobytu (teda aj Vaše ministerstvo) sú povinní umožniť svedkovi podmienky tohto aktu a ďalej sledovať jeho existenciu. Myslím si, že vôbec neexistujú dôvody, aby bol uvedený svedok v utajení. Jediný dôvod na predlžovanie tohto aktu majú policajti a sudcovia, ktorí by sa mohli obávať, že by vyšla najavo ich protiprávna manipulácia.

Ján K. viedol bezúhonný rodinný život, staral sa o svoju rodinu a v zamestnaní v jednom známom slovenskom denníku bol uznávaným redaktorom so zameraním na elektroniku a spojovaciu techniku. Policajti a sudcovia, ktorí majú v prvom pláne chrániť občanov, v záujme politických objednávok vykonštruujú fingovaný proces s ďalekosiahlymi zásahmi do života mnohých občanov (ako sa to stalo v mojom prípade, lebo som vydával nepohodlný lokálny občasník). A to je ďalší dôvod, pani ministerka, prečo by ste mojej požiadavke mali vyhovieť. Sľúbili ste pred voľbami a po voľbách ste si to dali do vládneho programu, že budete potláčať korupciu, mafiánske prepojenie štátnych úradníkov s politikmi a s oligarchiou, ako sa to stalo po vzniku republiky nepísaným pravidlom, keď sa dostávali do mocenských štruktúr gaunerí, aby tu republiku rozkradli a likvidovali prípadných kritikov.

Pani ministerka, ako radový občan nie som zvedavý na politické plotky v boji o korytá, kto je múdrejší, kto bude predseda, z ktorej lokality sa budú kupovať vakcíny a na ktorú svetovú stranu sa budeme prikláňať v geopolitickej orientácii. Toto všetko môže ísť mimo mňa a je mi to do určitej miery ako staršiemu občanovi ľahostajné, i keď to tak celkom nie je, pretože mám deti a vnukov, ktorí budú v tom sajrať, čo im dnešní politici namiešajú, žiť. Ale je dôležité aj to, aký poriadok urobíte v polícii a súdnictve, preto sa týmto listom obraciam aj na ministra vnútra. Začali ste pomerne správne, postihnutí sa bránia a útočia, ale nepovoľte zo svojich predsavzatí. Jedným, síce len malým ohnivkom reťaze, ktorou je spútaná tá naša skorumpovaná spoločnosť, je aj doriešenie môjho prípadu zistením, ako to s tým utajeným svedkom je. A to je to, o čom som Vás žiadal a žiadam znovu, aby sa konečne na verejnosti ukázalo, čoho sú schopné naše skorumpované trestnoprávne inštitúcie. Preto verím že mi konečne vyhoviete, pokiaľ svoj zámer napraviť súdnictvo, myslíte opravdu vážne.

S úctou

PS: Pripájam na ďalšej strane v rámci častí Žiadosti o odvolanie Jána K. podanú cez jeho advokáta. Ide o autentické citácie (i s pravopisnými chybami). Pre verejnosť kvôli osobným údajom nedávam k dispozícii celé štvorstránkové odvolanie, ale aj tak vidíte, že obhajoval skôr mňa než seba, ale odvolacia porota to totálne odignorovala. Podobne aj moje *Odvolanie*, kde na 14 stranách veľmi podrobne a dokumentačne overiteľne boli uvedené technické možnosti, s ktorými som disponoval a nemohol tak skutok vykonať.

...Myslím, že sa nebudem opakovať, keď uvediem, že tento výsluch bol vykonaný v rozpore s príslušným ustanovením trestného poriadku, pretože som bol niekoľko hodín zadržaný a následne mi príslušník policajného zboru oznámil, že ak predmetnú zápisnicu, ktorá bola vopred vyplnená, nepodpíšem, zatvoria aj moju manželku a moje dieťa pôjde do detského domova. Za takejto situácie som podpísal zápisnicu zo dňa 06.04.1997. Nie je pravda, že som zmenil výpoveď až po vrátení na došetrenie zo strany Najvyššieho súdu. Upozorňujem na to, že už 09.06.1997, ešte pred vrátením spisu z Najvyššieho súdu, som odmietol vypovedať, nestotožnil som sa s pôvodnou výpoveďou...

...Technické vybavenie, ktorým disponoval Dušan Vaňo neumožňovalo takúto operáciu uskutočniť. Keďže som s Dušanom Vaňom spolupracoval dlhší čas, mal som vedomosť o tom aké technické vybavenie má a preto v prípade ak by som naozaj chcel falšovať peniaze, nikdy by som sa nemohol obrátiť na Dušana Vaňa. Chcem upozorniť súd, že Dušan Vaňo nemal k dispozícii potrebný farebný skener a ani nemal kde ho zabezpečiť. Dušan Vaňo nemal k dispozícii príslušný softvér, ktorý by mu umožňoval vytvoriť štvorfarebnú separáciu, navyiac ofsetový stroj, ktorý Dušan Vaňo používal, t.j. stroj ROMAIOR 313 neumožňuje takúto tlač, navyiac stroj ktorý vlastnil bol natoľko opotrebovaný, že ak som potreboval niečo vytlačiť kvalitne, museli sme žiadať iné tlačiarne, pretože tlačiareň Dušana Vaňa neumožňovala presnú tlač, umožňovala tlačiť iba dve farby a to ešte veľmi nepresne, kde bol znateľný posun. Dušan Vaňo nemal k dispozícii ani adekvátnu ofsetovú jednotku. - Dušan Vaňo nemohol realizovať kovolisty v rozmere, z ktorého sa dá tlačiť formát A2, nakoľko na stroji ROMAIOR 313 je možné tlačiť maximálny formát papiera A3. To znamená, že kovolisty, ktoré sa nachádzajú v dokumentácii nemohli byť podkladom pre vytlačenie falzifikátov na stroji, ktorý bol aj zadržaný a ktorý vlastnil obžalovaný Vaňo...

...Tieto technické údaje, ktoré som uviedol a ktoré sú ľahko skontrolovateľné s vykonaným dokazovaním sú v diametrálnom rozpore so závermi znaleckého posudku, ktorý prevzal aj rozsudok v odôvodnení...

...Základnou zásadou nášho právneho poriadku je zásada, na základe ktorej ak bol spáchaný trestný čin, musí byť jednoznačne preukázané, že tento trestný čin spáchala konkrétna osoba. To, že som sa k spáchaniu takéhoto trestného činu doznal, som vysvetlil a v žiadnom prípade môj výsluch zo dňa 06.04.1997, resp. to, čo som podpísal ako môj výsluch sa nezakladá na pravde, už s ohľadom na technické nezmysly, ktoré sú v tomto mojom výsluchu uvedené, alebo, či skutočne ide o vykonštruované obvinenie voči mojej osobe a osobe Dušana Vaňa...

...Zo všetkých hore uvedených dôvodov navrhujem, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu 1. stupňa zrušil a mňa spod obžaloby podľa §285 písm. c) Trestného poriadku oslobodil. V prípade, ak je súd toho názoru, že je potrebné znovu vec prejednať a rozhodnúť, aby vec vrátil súdu 1. stupňa...

Vážená pani prezidentka Čaputová,

nedávno som si pozrel reláciu **Fokus** na ČT24, ktorú pravidelne moderuje Václav Moravec. Nie som pravidelný sledovač tejto relácie, ale tentoraz som si ju pozrel celú, lebo ste tam vystupovala ako hlavná diskutérka. Ústredná téma besedy bola *pravda a výkon spravodlivosti*, čo je pre mňa v súčasnosti dosť aktuálna téma. Ako spoludiskutujúci tam bol aj predseda Ústavného súdu ČR pán *Pavel Rychetský*, ktorý k tejto téme by sa mohol fundovane vyjadriť. Veľmi pozorne som sledoval Vaše vyjadrenia k výkonu spravodlivosti v oboch republikách. Možno s Vami oboma súhlasiť, že tá justícia nie je veľmi dôveryhodná, treba bojovať proti schizofrénii a manipulácii v nej, sme málo humánni (napríklad v prijímaní migrantov?) a tej pravde v justícii tiež sa nedarí víťaziť nad tou mrchavou lžou a nespravodlivosťou, na čo nás pred časom nachytali.

Nie je možno reagovať na to množstvo vyrieknutých fráz a klišé, lebo takáto relácia je stavaná na množstve prázdnych slov. Jednak, aby sa vyplnil čas (tá relácia je dvojhodinová) a jednak tam chýbal oponentný diskutujúci, ktorý by to trochu usmernil a spestril. Túto úlohu mali asi zastať prítomní študenti, ktorých tam bolo síce dosť, aby zaplnili priestory *Betlémskej* kaplnky, ale neočakávalo sa od nich, že budú oponovať. Splnili svoje poslanie, neoponovali. To isté sa asi očakávalo ešte aj asi od polovice relácie dodatočne doplnených dvoch aktérov besedy pochádzajúcich z vedných odborov *biológie* a *etiky*, ktorí do určitej miery boli spestrením relácie. Nebolo to tam síce menovite spomenuté, ale aj biológia je v justícii dôležitá, lebo už Aristoteles v starom Grécku zistil, že človek je vo svojej podstate zvier, a keď mu to umožníme, stane sa z neho beštia. V histórii je na to strašne moc prímerov a vidíme to i v súčasnosti v našom politickom dianí a veru to neobišlo ani to naše súdnictvo, ako sa môžeme skoro denne o tom presvedčiť z médií.

Prítomný etik spomenul starodávny súd, ktorý viedol *pontský Pilát* nad *Ježišom* a bol bezradný pri vynesení rozsudku nad ním, lebo nevedel, kto má pravdu, aby sa mohol spravodlivo rozhodnúť. Podľa diskutujúceho etika to bolo nediskutovateľné, lebo Ježiš sa svojho času vyjadril, že *on je pravda i život*. Podľa etika nie je dôležité, čo je pravda, ale kto je pravda. Ten pán etik to jaksi doplietol, pretože v konečnom rozhodnutí Ježiš o svoj život prišiel a pravdu mal Pilát. Tak to na tých súdoch chodí až do čilku. Nebulíkujem, to by som si Vám nedovolil, prisamvačku, preto sa tu podvolím na rolu dodatočného oponenta, lebo mám s tým svoje vlastné skúsenosti, kto má pravdu na tých našich súdoch.

Bol som odsúdený tými našimi súdmi za skutok, ktorý som nespáchal a ani dokázateľne spáchať nemohol. Očakávam okamžitú námietku, že to tvrdí väčšina odsúdených. Máte na to právo. Lenže ja som ten môj prípad spísal do deväťstránkového materiálu, kde som konkrétne na jednotlivých dokumentoch ukázal, ako bol celý priebeh vyšetrovania a súdneho konania zmanipulovaný a dajú sa tie moje spísané argumenty overiť v súdnych spisoch. Tu by som citoval výrok nášho prvého prezidenta T.G. Masaryka v „**Hovoroch**“ s Karлом Čapkom, kde vyriekol, že **PRAVDA JE OVERENÁ SKUTOČNOSŤ**. Prosím, overujte každý, kto má chuť a čas, ale najmä povinnosť z pracovného zaradenia. Ten materiál je pripnutý vo forme linku na konci tohto listu a každý sa tak môže k nemu dostať. Opísal som ten môj prípad aj v mojej knižke „Nežná kamufláž a Baťo“ a každý, kto prejaví záujem, si ju môže stiahnuť v digitálnej forme prostredníctvom uvedeného linku.

Rozposlal som ten môj spísaný deväťstránkový materiál na vyše sto e-adries prijímateľom, ktorí majú s výkonom spravodlivosti čosi do činenia (taktiež aj do Vašej kancelárie) a poslal som ho aj tridsiatim piatim poslancom, ktorí s dodržiavaním ústavných a ľudských práv, ako aj kontroly represívnych inštitúcií majú vo svojich povinnostiach. Chcel som poukázať na to, ako sa u nás zaobchádza s občanom, ktorý si len dovolil využiť svoje právo vyjadriť kritiku nešvárov (ktoré sa v deväťdesiatych rokoch páchali zo strany všemocných papalášov) v skromných novinách-občasníku, ktorý si dovolil ten občan na tento účel vydávať. Neočakával som, že prijímatelia zoberú moje argumenty za svoje a pričinia sa o nápravu vecí, božechraň (na to ste všetci moc fajnoví a príliš zaneprázdnení), ale žiadal som zvýrazneným textom najmä o jednoduchý úkon, aby príjemcovia vo svojej právomoci **OVERILI** a zistili existenciu v databáze utajených svedkov konkrétne vymenovaného utajeného svedka, pomocou ktorého komplot na mne vykonali. Nedostal som v tomto smere jednu jedinú odpoveď (podľa očakávania), i keď asi v troch prípadoch mi oznámili, že oni s tým nemôžu nič robiť, nanajvýš ten môj spis poslali niekam inam. Viem, že chránený svedok je chránená inštitúcia zákonmi a paragrafmi, ale **v slušnom štáte nie je možné zneužívať osoby, ktoré majú policajti pre nejaký delikt v hrsti, aby ich potom zmačkli pri organizovaní komplotov na nepohodlné osoby fingovanou inscenáciou a fabuláciou kriminálnych činov, ako sa to stalo v mojom opísanom prípade. Alebo je to možné v tomto štáte, pani prezidentka republiky, aby represívne štátne orgány nahrávali na občanov komploty s trestnoprávnymi následkami?**

S touto otázkou sa obraciam nielen na Vás, pani prezidentka Čaputová, ale aj na slovenský ústavný súd a aj na ostatných činiteľov a inštitúcie činných v právnych konaniach, ako aj na poslancov, ktorí majú povinnosť reagovať na sťažnosti občanov a nielen tárať pred mikrofónmi, ako hája ich záujmy a práva. Napríklad, aby neboli na nich vykonávané habaďúry zo strany súdov, policajných orgánov a SIS. Túto otázku kladiem aj širokej verejnosti. Nie je to problém cez dnešnú digitálnu sieť, ale aj prostredníctvom knihy, lebo, milí občania, berte do úvahy: včera sa to stalo mne, zajtra sa to môže stať **pri týchto súdoch a tejto polícii v tejto republike** každému z Vás. Preto píšem a rozposielam a kto nie je proti a súhlasí, má možnosť vedieť viac z nasledujúceho linku.

<http://www.1000knih.sk/obchod/pravda-vitazi>

S úctou

Vážení čitatelia,

keď ste prišli po túto stránku, dá sa predpokladať, že ste z tejto e-knihy niečo prečítali a vytvorili si vlastný názor. Možno pozitívny a možno negatívny s patričným pohoršením nad nedostatkom svätého citu vlastenectva, ale to nechávam každému na jeho názor. K napísaniu týchto pár blogov ma neprivedla nenávisť k svojej rodovej postati, ale pokrytectvo tých, ktorí sa prejavujú skresľovaním pravdy, či už historickej alebo súčasnej a falošnou vlasteneckosťou. K pozitívnemu prístupu k iným ľuďom (čo vo svojej podstate vlastenectvo je) majú však sakramentsky ďaleko. Pritom práve oni robia iným ľuďom zlo a podrazy, ako sa to stalo aj mne. Z obsahu niektorých uverejnených blogov sa dá vyčítať, o čo mi išlo a načo som chcel ukázať. Nie je to len osobná záležitosť, i keď som chcel pôvodne ukázať na môj prípad, o ktoré zapredané médiá nejavili záujem, ale môj ukazovák smeruje na skorumpované súdy, políciu, štátnu moc reprezentovanú politikmi, ktorí sa tu vyrojili po prevrate a ten pokrivený status quo tu zaviedli. Nedarí sa ho zmeniť napriek proklamáciám mnohých súčasných politikov. Ide im však, ako som sa presvedčil, len o ich osobný prospech a nie o osudy radových občanov, a tak už neverím, že by som dospel k náprave v tomto štáte, a to je to, o čom táto kniha je.

Neviem naisto, či sa mi to v plnej miere podarilo, a preto som napísal aj druhú knihu, ktorá je rozsiahlejšia, týkajúca sa konkrétne môjho prípadu a na ktorú v tejto knižke upriamujem Vašu pozornosť, ak budete o to stáť. Pokiaľ ste túto zbierku blogov prečítali a zaujali stanovisko, za pozitívne ďakujem a v prípade negatívneho názoru a pohoršenia verím, že to predýchate tak, ako som ja musel predýchať svoje pohoršenie nad konaním pseudovlastencov, podrazákov a gaunerov, ktorí majú páchanie zla iným ľuďom zakorenéné vo svojej čiernej duši a pritom majú plnú hubu rečí o národe.

S úctou k všetkým slušným ľuďom súcim na slovo.

Dušan Vaňo

Poznámka: Pre úspornosť informácií o uvedených knihách uvádzam na nasledujúcich stránkach dve ilustrácie z nich, ktoré majú kaligrafické rysy a navádzajú tak i na tú tretiu zadarmo ponúkanú knihu pojednávajúcu o písme – v prípade, ak sa bude ráčiť si ich stiahnuť z portálov uvedených na strane 2 tejto knihy. Autor v digitálnej forme dáva knihy k dispozícii širokému okruhu čitateľov a záujemcov ktorí s nimi môžu voľne disponovať a preposielať.

Názov: **Kniha–darček**
je upravená kniha **MILUJEM SLOVENSKO a iné blogy**
Autor: Dušan Vaňo
Rok: 2021
Revidované e-book vydanie z roku 2015

ISBN 978-80-570-3413-1

5 And when you pray,
you shall not be like the hypocrites.
For they love to pray
standing in the synagogues
and on the corners of the streets,
that they may be seen by men.
Assuredly, I say to you,
they have their reward.

Keď sa modlite,
nebudte ako pokrytci,
ktorí radi stoja
a modlievajú sa v synagogách
a na rohoch ulíc,
aby ich ľudia videli
veru vám hovorím:
Majú svoju odplatu.

Und wenn ihr betet,
sollt ihr nicht sein wie die Heuchler,
die gern in den Synagogen,
und an den Straßenecken stehen und beten,
damit sie von den Leuten
gesehen werden.
Wahrlich, ich sage euch:
Sie haben ihren Lohn schon gehabt.

6 But you, when you pray,
go into your room,
and when you have shut your door,
pray to your Father
who is in the secret place,
and your Father
who sees in secret
will reward you openly.

Ale keď sa ty modlíš,
vojde do svojej komôrky,
zamkne dvere
a modli sa k svojmu Otcovi,
ktorý je v skrytosti
a tvoj Otec,
ktorý vidí v skrytosti,
odplati teba.

Wenn du aber betest,
so geh in dein Kämmerlein,
und schließ die Tür zu
und bete zu deinem Vater,
der im Verborgenen ist;
und dein Vater,
der in das Verborgene sieht
wird dir's vergelten.

7 And when you pray
do not use vain repetitions
as the heathen do,
For they think that they will be
heard for their many words.

A keď sa modlite,
nehovorte mnoho ako pohanía
ktorí sa domnievajú
že pre svoju mnohováčnosť
budú vyslyšaní.

Und wenn ihr betet, sollt ihr nicht
viel plappern wie die Heiden;
denn sie meinen,
sie werden erhört,
wenn sie viele Worte machen.

8 Therefore do not be like them,
For your Father knows the things
you have need
of before you ask Him.

Nebudte im teda podobní!
Ved' Boh, váš Otec, vie,
čo potrebujete
prv ako ho prosíte.

Darum sollt ihr ihnen nicht gleichen.
Denn euer Vater weiß,
was ihr bedürf,
bevor ihr ihn bittet.

9 In this manner, therefore pray:
Our Father in heaven,
hallowed be Your name.

Dy sa teda takto modlite:
Otcé náš, ktorý si na nebesiach
Posväť sa meno Tvoje!

Darum sollt ihr so beten:
Unser Vater im Himmel!
Dein Name werde geheiligt!

10 Your kingdom come,
Your will be done
on earth as it is in heaven.

Prid kráľovstvo Tvoje!
Bud völa Tvoja
ako v nebi tak i na zemi!

Dein Reich komme.
Dein Wille geschehe
wie im Himmel so auf Erden.

11 Give us this day
our daily bread

Chlieb náš každodenný
daj nám dnes!

Unser tägliches
Brot gib uns heute.

12 And forgive us our debts,
as we forgive
our debtors.

A odpusť nám naše viny
ako aj my odpúšťame
svojim vinníkom.

Und vergib uns unsere Schuld
wie auch wir vergeben
unsern Schuldigern.

13 And do not lead us into temptation,
but deliver us from the evil one
For Yours is the kingdom and the power
and the glory forever. Amen.

I neved nás do pokušenia
ale zbav nás zlého.
Lebo Tvoje je kráľovstvo i moc
i sláva naveky. Amen.

Und führe uns nicht in Versuchung
sondern erlöse uns von dem Bösen.
Denn dein ist das Reich und die Kraft,
und die Herrlichkeit in Ewigkeit. Amen.

Peire Cardenal

Povešť

{Una ciutatze fo, no sai cals}

úryvok

Bolo raz mesto, neviem sám
keď a kde - no padol tam,
raz taký dažd, že navôkol
zbláznel, kto čo len namokol.
Zblázneli všetci, to sa vie,
len jeden ušiel záplave
a bláznovstvu, bo doma spal
až dovtedy, kým dažd sa lial.

Keď vzbudi sa, hneď vezme plášť
a vyjde von, či nie je dažd.
No uzrie svet - svet neznámy!
Stretá sa iba s bláznami:
ten nahý je, ten nemá šiat,
ten chce až k nebu doplúvať,
ten palicu, ten skahu lapi,
tamten si sukňu driape v zádrapy,
ten strká sa, ten zapára,
ten vidí v sebe cisára
a poabiera si rukou bok
a tamten zas je samý skok;
ti zlorečia, ti hrozia sa;
tým smiech, tým nárek otriasa;
ten nevie sám, čo tára si
a tamten stvára grimasy)

A ten, čo záravý rozum mal,
prenáramne sa čudoval,
bo múdrych nikde nebolo.
Hoc filadel, filadel okolo
a zhladaľaval v tom zmätku tiel,
nie, múdrej duše nenašiel!

Divil sa im, div uvidiac,
no oni jemu ešte viac!
Ved' sa len diviť môžu mu,
že iste zišiel z rozumu,
keď vo všetkom sa od nich líši!
Ved' každý z nich sa umom pyši-
a všetci s myslou rozváznou
vidia v ňom blázna nad bláznou.

Hrdústa ho a tmú až strach,
že ľavá stojí na nohách;
ten strká ho, ten hrozbou hrmi,
on rád by umknúť z trmy-vrmy,
vstáva, zas padá pod ranou
zapáračov a trhanov.
Hoc stupňujú svoj divý hon,
do domu vklezne napokon,
zblatený, s telom bezduchým
a ešte rád, že zdúchol im.

Svetu ta baj sa podobá
a tým, čo v svete pôsobia.
Náš vek je mesto z povesti.
Či bláznov sa doň pomesti!

Peire Cardenal

narodil sa v roku 1180 v Puy-en-Leyre v Okcitanii.

Umrel v roku 1278 v Montpelier; v tom čase hlavnom meste kráľovstva Aragónskeho.

Ze staroj provensalciny preložili Viliam Turčany a Jozef Felix.